

WESTERN

R. Resing

TAJANSTVENI JAHAC

BROJ 143 • 4.600 DINARA

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128065

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

143

1989

Ron Resing

**TAJANSTVENI
JAHÁČ**

X-100

Odgovorni urednik
MIŁORAD PREDOJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
S. IVANOVIĆ

Izdaje i štampa NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR Izdavačka delatnost, Vojvodanskih brigada 7. Novi Sad, telefon (021)621-555 ● Žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: **Jovan Smederevac** ● Rukovodilac OOUR Izdavačke delatnosti: **Ilija Vojnović** ● Glavni i odgovorni urednik: **Todor Đurić** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar Redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Sava Malešević**.
● Tiraž: 32000 primeraka

Ron Resing

TAJANSTVENI JAHAC

Džek Kun, dobar poznavalac prilika na Divljem zapadu, stigao je u grad El Paso.

Tu ga je svečano dočekaao oblasni šerif Mek Konors, sa nimalo radosnom vešću:

— Dragi moj Kune, pred tobom je težak zadatak! Jedva da će iko moći da ti pomogne. . . ali, ti si najbolji čovek kojeg poznajem.

Posle ovih reči Mek Konors mu je predao šerifsku značku El Pasa,

*

Dругу polovinu dana Džek Kun je proveo jašući. Primivši značku, odmah je krenuo na put. Određenog cilja nije imao. Jedino što je znao to je da treba da pronađe određene ljude koji su se krili po brdima oko Rio Grandea.

Put je bio naporan i opasan. Mek Konors nije nimalo preterivao.

Kada je osvanuo novi dan, Kun je znao da će se nešto dogoditi. U prvom trenutku je čuo neke neodređene zvuke, koji su ga podsećali na bat konjskih kopita. Zastao je i još jedanput oslušnuo. Bio je u pravu. Bat konjskih kopita se sve više približavao. Nešto više od jednog sata bilo je potrebno da im se putevi ukrste.

Džek Kun je primetio opušak na putu ispred sebe. Po tome je znao

da ga čekaju. Opušak je odavao njihovu nervozu i nestrpljenje.

Kun je nonšalantno namakao šešir na oči da bi mogao osmotriti okolinu. Pogled mu je lutao po obližnjim brdima. Razmišljao je gde bi se kauboji mogli sakriti.

Iznenada, niz brdo je počeo da se kotrlja poveći kamen. U poslednjem trenutku Džek Kun ga je izbegao. Za njim su sledili pucnji. Kun je pronašao zaklon. Nestrpljivi kauboji su pravili grešku za greškom.

Kao što je iznenada došlo do pucnjave, tako je iznenada nastupila tišina.

Kun je bio sakriven iza stenja i čekao da vidi šta će dalje biti.

Prošao je čitav sat kada je Kun nastavio put prema gradiću Velingtonu. To je bilo malo i opasno gnezdo na meksičkoj granici. Tu je trebalo takođe da preuzme posao šerifa. Nije mu baš bilo svejedno. Njegov prethodnik Bil Redford je nestao pre dva meseca i niko nije uspeo da ga pronađe.

Džek Kun se zaustavio na jednom malom proplanku i tu je bolje pogledao okolinu. Osećao je da ga neko posmatra. Moguće da mu spremaju zamku. Morao je biti oprezniji.

Poľako je podbo konja i krenuo niz brdo. Ušao je u kanjon. Nije baš bio radostan zbog toga. Bio je u nezgodnom položaju. Sada više nije

imao kud. Bio je šerif, i morao je da ide napred.

Ubrzo je naišao na napuštenog konja. Pored njegovih nogu ležao je neki čovek. Kun se približio. Čovek je bio mrtav, sa zabodenim nožem u slabine.

Već neko vreme Kun je primetio tri izdužene senke kako mu se približavaju. . . Kada su tri kauboja raširenih nogu stala pred njega, još uvek nije reagovao. Držao je, i dalje, spuštenu glavu.

Čuo je i korake iza sebe. Osetio je hladnu cev pištolja na leđima.

Od jakog sunca kauboje nije mogao dobro da pogleda.

Džek Kun se našao u bezizlaznoj situaciji.

*

Bez reči su mu uzeli revolvere i vezali ga za sedlo. Sve je bilo spremno za pokret.

Ubrzo nakon toga stigli su do raskrsnice koja je vodila za Velington. Nisu krenuli u grad već su okrenuli konje prema istoku.

Džek Kun je sve vreme pokušavao što bolje da upamti put kojim su jahali. Sa tako namaknutim šeširrom to mu i nije bilo teško.

Ušavši u kanjon, morali su da jašu jedan iza drugog. Tada je Kun prepoznao jednog jahača.

Bio je to Bred Karli, poznati i traženi ubica iz Kentakija.

Izašavši iz kanjona, našli su se na divnoj livadi. Brda su bila iza njih. Tu je Kun prepoznao još jednog jahača. Bio je to Henk Lorn.

Kunovo lice se smrklo. Prolazeći pored nekih koliba, Kunu je sve postalo jasno. Lorn je bio poznat kao krijumčar oružja, a sve te kolibe i poljane mora da su pripadale nekom ogromnom ranču na samoj meksičkoj granici.

Mrak je već uveliko pao kada su došli do glavne kuće na ranču.

Jahači se tu nisu zaustavili već su krenuli prema jednoj niskoj baraci.

Tu ga je neko, nije video ko, svukao sa konja i gurnuo prema vratima. Za tren oka se našao u tami sobe. Kad je ostao sam, vrata su se ponovo zaključala.

Sedeći tako u tami sobe, imao je vremena o svemu da razmisli i sve da analizira. Neka jeza i nespokojstvo strujali su mu kroz telo.

Iznenada je shvatio kako je nestao Bil Redford, poslednji šerif iz Velingtona.

*

Pre neputa tri meseca, šerif Bil Redford je, jedne noći ubio Džesona Kilroja. To je bilo u trenutku kada je Kilroj pokušao da prošvercuje jednu veliku količinu oružja preko Rio Grande.

To je bilo poslednje što se čulo o Redfordu, u El Pasu.

Iz Redfordovog poslednjeg izveštaja Kun je došao do još jedne činjenice.

Posle smrti Džesona Kilroja, glavnog gazde ranča, iz Meksika se vratio Čak Karson, da ga zameni.

Po nalogu Džesonovog brata Brajana, Čak Karson je bez pogovora prešao reku Rio Grande.

Brajan i Džeson Kilroj su spadali u pionire Divljeg zapada. Oni su bili jedni od prvih koji su nastanili krajnji jug zemlje. Spadali su u ljude kojima je sloboda značila sve. U trenutku kada je zakon Severa hteo da ih uzme pod svoje, oni su se pobunili. Nisu poštovali granicu koju je pravila reka Rio Grande. Ponašali su se onako kako je njima odgovaralo. Kod njih je vladao zakon jačega.

Braća su se rano podelila. U jednom okršaju Brajan Kilroj je ubio čoveka. Morao je da pobegne za Meksiko. Braća su podelila imetak, i Brajan se odselio na samu ivicu ranča. Sada kada Džesona više nema, Brajan ne može da pređe granicu. U takvoj situaciji mislio je da je

najbolje da pošalje svog starog ortaka Čaka Karsona.

Sve te činjenice prostrujale su kroz Kunovu glavu u trenutku kada je neko pokušao da otključa vrata.

Džek Kun nije dobro poznao Čaka Karsona. Jedino je iz priča mogao da zaključi da je opasan.

Vrata prostorije su se otvorila. Henk Lorn je, nagnuvši se napred, bacio Kunu večeru. Odmah zatim se okrenuo i, uzjahavši konja, viknuo svojim ljudima:

— Pobrinite se za one konje!

Glas mu je delovao odsečno, jer Henk Lorn je već godinama predradnik na tom ranču.

Jašući lagano, stigao je do glavne zgrade. Tu je sjahao i ušao u dnevnu sobu. Nekoliko kauboja je sedelo u foteljama, ali je samo jedan, negde u pozadini, nervozno šetao gore dole.

Bio je visok i vitak, mada ne više tako mlad.

Ugledavši Henka Lorna, za trenutak je stao i pogledao ga pravo u oči. Čekao je da čuje šta Lorn ima da kaže.

Lorn je još uvek ćutao. Stavivši ruke na bokove i zauzevši pozu govornika, rekao je:

— Imamo ptičicu!

— Bilo je i vreme — odvratio je Čak Karson.

U sobi je vladala napeta atmosfera.

Posle smrti Džesona Kilroja Henk Lorn je očekivao da će postati čovek broj jedan na ranču. Bio se prevario u računici. Brajan Kilroj je poslao svog starog ortaka Čaka Karsona.

Svi su znali da je Henk Lorn nezadovoljan i da se neće dobrovoljno povući.

Svi revolveraši koji su se nalazili u dnevnoj sobi stali su iza Lorna, dajući mu podršku. Bred Karli je držao jednu kovertu. Okrenuo se svom predradniku i rekao:

— Ovo smo našli kod njega.

Čak Karson je u dva koraka bio pred Karlijem i zatražio pismo:

— Daj ga ovamo!

Istrgao mu je pismo iz ruku i jednim pokretom ga otvorio. Tiho je zviznuo.

— Poslali su Džeka Kuna. Gore u Kanzasu je za kratko vreme smirio situaciju. Mora da je vrlo pametan i sposoban čovek — tiho je rekao Karson.

— Bio je! — sa ironijom u glasu dodao je Lorn.

— Da li je mrtav? — sa nevericom u glasu upitao je Karson.

— Ne, još nije... — iscerio se ponovo Lorn.

Čak Karson je slegnuo ramenima i pošao ka fotelji da sedne. Nije primetio da Lorn ima još nešto da kaže. Ovaj je ne obraćajući pažnju na to nastavio:

— Znam da ste diplomata i da bi rado preuzeli stvar u svoje ruke. Dragi moj Karson, kod nas sa tim nećete proći!

Čak Karson je za trenutak zastao i pogledao Lorna pravo u oči.

— Ja znam da ste vi izvanredan revolveraš, Lorne... ali, silom se ništa ne postiže. Povrh svega, sutra stiže transport oružja, mislim da to ima prednost. Šta vi kažete na to? — upitao je Karson smirenim glasom.

Henk Lorn je pocrveneo od besa.

— Ništa nije bez nasilja — vikao je Lorn. — Mi smo ubili jednog od ljudi Fila Grahama da bismo uhvatili Džeka Kuna — dodao je ljutito.

Karson se za trenutak sledio.

— Nadajmo se da te neće poremetiti moj plan — rekao je tiho.

— Za vaš plan ne treba da brinete! Mi možemo u Velingtonu da oformimo porotu koja će osuditi Kuna za ubistvo Grahamovog čoveka — nastavio je Lorn odsečnim glasom.

Karson je ćutao. Moglo se zaključiti da baš i nije bio zadovoljan.

Henk Lorn je sada izbacio i svoju poslednju kartu.

— Pored ovog svega, mislim da Brajan Kilroj ima odlične momke

koji za njega rade i da će im biti zahvalan kada bude saznao za ovo.

Čak Karson je pogledao ljude oko sebe.

Osim Lorna, niko ga nije gledao. Svi su držali pognute glave i čekali. Nisu hteli da prenaagle u odluci.

— Videćemo! — rekao je ironičnim glasom.

*

Vrlo retko su ljudi iz kampa odlazili za Velington. Bilo je to samo onda kada su odlazili u nabavku. Pošto je teren bio opasan, nikada nije išao jedan čovek sam. Uvek su odlazili u malim grupama.

Sve dok je Bil Redford bio šerif u Velingtonu, mogli su i da osećaju neku sigurnost, ali, od trenutka kada je šerif nestao i kada je Lorn stavio svog čoveka na njegovo mesto, situacija se u mnogo čemu promenila.

Mark Barit je čekao da se smrkne, pa da tek onda napusti grad. Loše iskustvo mu je govorilo da je najbolje noću izaći iz grada. Mesec se nije ni pojavio kada je on sa svojih pet ljudi napustio Velington i krenuo u kamp. Kolona je sporo napredovala, jer zbog silnog tereta moralo se paziti na put kojim su išli.

Iznenada, iz mraka je izronio osedlani konj bez jahača. Svi su iznenadeno zastali. Bez reči su se pogledali. Mark Barit je sjahao i polako krenuo napred. Ubrzo je naišao na leš. Okrenuo se prema svojim ljudima i pozvao ih da priđu. Kleknuo je zatim pored leša i bolje ga osmotrio. Kada su se ljudi okupili oko njega, polako je ustao i tiho rekao:

— To je Rodžer, čovek iz grupe Fila Grahama!

Ljudi su bili skamenjeni. Bez reči su podigli čoveka i stavili ga preko konja.

— To je delo Henka Lorna — tiho je izustio jedan.

— Da, svakako! — potvrdio je Mark Barit.

Ljudi su se vratili svojim konjima i ubrzo su nastavili put. Konji su spretno prolazili između stena, jer im je put bio poznat. Tek posle pola sata jahanja Barit je zaustavio grupu, da se odmore.

U vazduhu se osećala napetost. Ljudi su se učitali kao da su nešto čekali. Uvidevši da je sve oko njih mirno, ponovo su nastavili put. Posle izvesnog vremena naišli su na stazu kojom je trebalo da se spuste u dolinu. Tu im je bio kamp. Vatra je još uvek gorela i ljudi su u polukrug stajali oko nje. Bili su to novi doseljenici koji još nisu stigli da sagrade svoje kolibe.

Mark Barit se polako spustio u dolinu. Za trenutak su se svi skupili. Nemo su gledali u telo prebačeno preko sedla.

Sa ubijenog jahača pogled im je prešao na pleća čoveka koji je izašao iz jedne kolibe. Bio je to Fil Graham. Bio je zabrinut. Znao je da se nešto dogodilo. Lice mu se namrštilo, a usta se skupila u crt. Krenuo je prema grupi okupljenih ljudi. Svi su ćutali.

Mark Barit je prvi progovorio:

— Rodžer je mrtav!

Od vriska jedne žene svi se trgose. Žena nije uspela ni da korakne. Pala je u nesvest.

To je trglo i Fila Grahama. Odlučnim glasom je izdao nekoliko naredjenja i zatim pognute glave krenuo nazad u kolibu. Mark Barit ga je sledio. Znao je šta će se sada dogoditi.

Fil Graham je pre kratkog vremena došao u kamp. Svi su ga cenili i poštovali. Nezvanično je postao glavni čovek u njihovoj naseobini.

U ratu mu je bio uništen ranč, a on odveden u zarobljeništvo. Vrativši se, nije mu trebalo mnogo vremena da odluči da sa ženom i kćerkama krene u novi život. U kampu je bio odnedavno. Upoznavši ga, ljudi su ga odmah prihvatili.

*

Fil Graham je odveo Barita u svoju kolibu. Na zidu je visila karta koja je detaljno opisivala celu oblast. I drugi doseljenici koji su stajali oko vatre tiho su ušli u kolibu.

Graham je tihim ali odsečnim glasom rekao:

— Ovako dalje ne ide!

Svi su potvrdno klimnuli glavama.

— Sutra stiže novi transport ukrađenog oružja na Kilrojev ranč. Mislim da znate šta to znači? — dodao je.

Mada iznenađeni ovim saznanjem, svi su samo klimnuli glavama. Tek posle kratkog vremena oglasio se jedan doseljenik:

— Verovatno će poslati svoje ljude dole!

Graham ga je pogledao i rekao:

— Mi ćemo se boriti! Vrat ćemo im udarac! Mark, skupi svoje ljude!

Mark Barit nije stanovao u tom glavnom kampu već u jednom drugom, u drugoj dolini.

— Šta će biti sa ostalim kampovima? — upitao je Mark Barit.

— Njih prepusti meni. Ja ću to sve srediti.

Kada je Fil Graham ostao sam, brzo se spremio i odjahao.

*

Trajalo je čitava dva sata dok se Džek Kun oslobodio stega oko svojih ruku.

Na ranču je vladala tišina. Čuli su se samo monotoni i spori koraci stražara. Već izoštren Kunov sluh tačno je mogao da oceni gde se u svakom trenutku nalazi stražar.

Polako se popeo na krevet i pogledao, kroz mali prozor, u dvorište. Trudio se da zapamti raspored koliba u dvorištu, a zatim pokušao da izmeri rastojanje do korala. Odlučio je da pobegne. Još je samo proverio čvrstinu rešetaka na prozoru i onda

odlučio da se još malo odmori i da tek pred svanuće beži.

Iznenada, iz sna ga je nešto trglo. U prvom momentu nije znao gde je. Protresao je glavom i odmah se sasvim razbudio. Bolje se namestio da bi bolje čuo.

Koraci koje je sada čuo pripadali su drugom čoveku. Bili su brži.

Kun je skočio na krevet i pogledao kroz prozor. Bio je još uvek mrak, i više se ništa nije čulo. Ali, trajalo je to samo kratko.

Kun je i dalje čuo korake sada nešto tiše, ali njega nisu mogli da prevare. Čuo je nešto kao grebanje na vratima. Neko je zatim stavio ključ u bravu i tiho pokušao da otvori vrata.

Kun je seo na krevet i nemo gledao u vrata. Odjedanput ona su se otvorila. Svež vazduh se razlio prostorijom. Šerif se nije ni pomerio. Nije smeo da reskira. Nije znao ko je na vratima. Neizvesnost je trajala kao večnost. Zureći u vrata, čekao je da čuje glas.

Jedan čovek je tiho rekao:

— Gospodine Kune, došli ste u pravo vreme!

Šerif se pitao da li je taj glas već negde čuo, učinio mu se tako poznatim. U prvo vreme je ćutao, nije smeo da reaguje, jer nije znao da li je to provokacija.

— Ko je to tamo? — šapatom je upitao.

— Ja radim za vojsku.

Džek Kun je odmah pomislio na agente o kojima mu je Mek Konors pričao. Ali, Kun se sada uzdržao da ista kaže.

— Nemamo baš mnogo vremena! Sada me dobro slušajte, šerife! — rekao je odsečnim glasom neko sa vrata.

Napolju su se čuli neki glasovi, vremena je stvarno bilo malo.

— Sutra dolazi veliki transport oružja iz Fort Granta, koji Brajan Kilroj već odavno čeka. Naša je šansa da taj transport presretnemo i pokušamo da ga uništimo.

Džek Kun je instinktivno pitao:

— Šta mogu ja da uradim?

— Vaš konj je u koralu, osedlan. Tamo vas čeka i oružje. U torbi koja je prikačena za sedlo nalazi se karta. Ona pokazuje mesto gde Kilrojev glasnik treba da preuzme najnovije informacije u vezi sa transportom. Uхватите ga kada se bude vraćao na ranč.

— Kada?

— Sastanak je zakazan za osam sati. U devet će već krenuti nazad na ranč. U slučaju da se do podneva ne pojavi, Brajan Kilroj će preći granicu, da bi se sam uverio. Jedino što još nije sigurno da li će biti jedan ili više glasnika — rekao je glas na vratima.

Džek Kun nije imao vremena za razmišljanje. Ali, neke stvari je još morao da sazna...

— Kada dolazi transport? — upitao je.

— Oko dvanaest sati, putem za Velington — spremno je odgovorio čovek.

— Koliko ljudi prati taj transport? — bilo je sledeće pitanje.

— Pet ljudi je predviđeno za pratnju. Kliv Otkins će im poći u susret.

— Ko je Kliv Otkins?

— Novi šerif Velingtona. Doveden je posle smrti Bila Redforda. On je Kilrojev čovek.

Džek Kun je progutao knedlu. Mogao je neke stvari da pretpostavi, ali, sada mu je bila potrebna potvrda.

— Ko je ubio Bila Redforda? — upitao je promuklim glasom.

Čovek sa vrata nije odgovorio. Nešto je napeto osluškivao. Kada su koraci ponovo utihnuli, pogledao je u Kunovom pravcu i rekao:

— Ako su vam potrebni ljudi obratite se Filu Grahamu. On je na čelu doseljenika. Sigurno će vam pomoći, on će... — čovek je naglo prekinuo, jer su koraci bili sasvim blizu.

Jedino što je uspeo da upita Kuna je:

— Da li ste oslobodili ruke?

Džek Kun je skočio sa kreveta i potvrdno klimnuo glavom.

Dvoumljenja više nije bilo. Čuvar na ranču se našao pred vratima.

Džek Kun je instinktom pantera skočio...

*

Čuvar je pružio ruku da proveri rezu na vratima. Ruka mu je samo kliznula. Reze nije bilo. Sledio se. Podilazili su ga žmarci. Ljutito je opsovao kroz zube. Pogledao je prvo oko sebe i onda polako otvorio vrata.

Džek Kun koji je ležao na patosu sve je lepo mogao da vidi

Čuvar je izvukao revolver i njime kružio po sobi. U trenutku kada mu je palo na pamet da ispali metak i napravi uzbunu jedan drugi čovek mu je došao sa leđa i razoružao ga.

Čuvar je uspeo samo tiho da kriknuti. Strah je bio prevelik da bi drugačije reagovao.

Zatim je dobio udarac u glavu, tako da je ostao u sobi.

Čovek koji je sve vreme razgovarao sa Kunom iznenada je nestao. Kun nije znao sa kim je razgovarao.

Čuvar koji je dobio udarac u glavu polako je dolazio sebi. Kun je to primetio u poslednjem minutu. Upravo je uspeo da skoči na čuvara i da ga onemogućiti u nameri da puca. Dok su se tako hrvali na podu, pištolj je opalio i pucanj se razlio prostorijom. To se nije smelo dogoditi. Sada je bilo prekasno. Džek Kun je morao brzo da deluje, jer nije imao vremena.

Još jedanput je udario čuvara pesnicom u lice, ali ovaj je i dalje uporno držao revolver u ruci. Kun je ponovo skočio na njega. Sada su se valjali po pesku ispred kolibe u kojoj je Kun bio smešten.

Odjeknuo je i drugi pucanj. Kun je pogledao na čuvara ispod sebe. Bio je mrtav.

Istog trenutka Kun je skočio i pogledao oko sebe. Potrčao je ka koralu. Bilo je već gotovo sasvim svanulo. Skočivši na konja mogao je da vidi šta se na ranču događa.

Istog trenutka, kao po komandi, sva vrata su se širom otvorila. Iz kolibe koja je bila odmah do koralu počeli su da izleću ljudi. Prvog kojeg je Kun video pao je pokošen. Svi ostali su pogledali u koral. Kun je ipak uspeo da se izvuče. Mnogo mu je pomogao njegov dobar konj.

*

Na ranču je zavládala tišina. Kao ukočeni revolveraši su stajali sa isukanim revolverima. Vazduh je bio prepun baruta. Dunuo je povetarac i oblaci prašine i baruta su se razili. Sve je postalo nekako svetlije.

Henk Lorn je stajao raširenih nogu i gledao u daljinu. Njegovi ljudi su ga izneverili. Svi su nemo i uplašeno gledali u svog gazdu.

Tišinu je prekinuo Lornov odsećan glas:

— Ko je bio poslednji na straži?

Momci se još uvek nisu smeli pomeriti. Prvi je istupio Bred Karli. On je pravio raspored straže. Rekao je drhtavim glasom:

— Luk Adams je bio poslednji na straži!

— Gde je Luk? — pitao je Henk Lorn.

Bred Karli je glavom pokazao prema kolibi gde je do pre jednog sata bio zatvoren šerif Kun.

Telo Luka Adamsa je beživotno ležalo u pesku.

Henk Lorn je bacio letimičan pogled na leš, a zatim opet pogledao redom u svoje ljude.

Izdao je nekoliko naredjenja i prvih nekoliko ljudi već je spremno trčalo prema svojim konjima.

Dok je Henk Lorn pratio svoje ljude, osećao je nečiji pogled na sebi. Okrenuo je glavu i čuo glas:

— Gospodine Lorn, imate snažnu i snalažljivu momčad!

Lorn je u prvom trenutku želeo nešto da kaže, ali, ovoga puta je oćutao. Ćak mu je uspelo i da se nasmeši na Ćaka Karsona. Nikada ga u životu nije mrzeo kao ovoga puta.

Stojeći tako nonšalantno u dvratku kuće, Ćak Karson je doviknuo:

— Kako je uspeo da pobegne?

— To ćemo tek utvrditi! — odgovorio je Lorn kratko i jasno.

*

Henk Lorn je krenuo da ispita celu stvar. Pogled mu je prvo pao na dasku na kojoj su visili svi ključevi. Tamo je i dalje visio ključ kojim je Lorn sam zaključao šerifa u kolibu.

Baš kada je hteo da ga uzme sa drvene table naišao je Ćak Karson i prvi je pružio ruku prema ključu. Opipao ga je i zatim se povukao na stranu da ustupi mesto Lornu. Lorn je učinio to isto. Njegova ogromna šaka obavila se oko ključa.

— Hladan! Znam šta ste mislili — rekao je Lorn ironičnim glasom.

Posle su obojica krenuli prema kolibi iza koralu.

Henk Lorn je stavio ključ u bravu i polako ga okrenuo.

— Zaključano! — rekao je Lorn i pogledao u Karsonovo lice.

Ovaj je ćutab.

Vrata su odskočila i udarila o zid u sobi. Tu na podu našao je uže. Dok ga je Lorn gledao, Ćak Karson se ćutke okrenuo i izašao iz sobe.

— Šerif se sam oslobodio! — zaključio je predradnik. Lorn je pokušao svom glasu da da ton ironičnosti, ali ovoga puta nije mogao da sakrije svoj bes.

Ćak Karson je ponovo ušao u kolibu i pošao prema prozorima. Tu se nalazila poveća rupa. On je sada prvi put progovorio:

— Vi ćete sada reći da je Kun pobegao kroz ovaj otvor na zidu!

— Naravno! — spremno je odgovorio predradnik.

— Po meni, to baš i nije moguće.

— Šta to treba da znači — upitao je Henk Lorn.

— Treba da znači da je rupa mala da bi se Kun provukao kroz nju.

Iznerviran, Henk Lorn je žustrim korakom otišao do prozora da pogleda.

— Znam šta hoćete da kažete — procedio je kroz zube i uneo se Karsonu u lice. — U mojoj grupi nema izdajnika! Možete Brajanu Kilroju da ispričate sve. Moji momci stoje uz mene!

Lorn je rukom prešao preko očiju, a zatim nastavio:

— Rupa je bila dosta velika!

— Ako vi tako mislite... — slegnuvši ramenima rekao je Karson. — Ja znam samo da transport danas stiže i da šerif Kun može poremetiti moje planove.

— Za plan ne treba da se brinete. Šerif Kun će biti ponovo uhvaćen.

— U to lično sumnjam. Odakle mu sedlo za konja? — nastavio je Karson.

— U koralu se uvek nađe poneko sedlo! — rekao je Lorn.

Čak Karson ga je ljutito pogledao. Lorn se nasmejao i rekao:

— Potera kreće odmah. Ako želite, možete nam se pridružiti.

Karson odmahnu glavom.

— U osam treba da se sastanem sa glasnikom sa Kilrojevog ranča. To nije tako daleko — rekao je Karson.

Lorn se ponovo nasmejao i, okrenuvši se na petama, naglo izašao iz kolibe.

Karson ga je pratio pogledom. Znao je da ga Lorn mrzi iz dna duše. Ali, to njemu i nije bilo važno. Karsonu je bio važan samo plan.

*

Džek Kun je na konju jurio preri-jom. U daljini je video poteru od četvorice jahača.

Kun se nije smeo udaljavati od reke Rio Grande. Glasnici će se verovatno naći u blizini reke, a Kun je njihovom sastanku morao da prisustvuje.

Malo brdo delilo je ranč od reke. Njega je Kun morao da se dočepa. Uspelc mu je.

Šumica u koju je ušao trebalo je da mu posluži kao zaklon.

Ušavši u šumu, zamalo je zastao da oslušne zvuke okoline.

Sa mesta na kome se zaustavio imao je pregled čitave okoline. Čuo je bat konjskih kopita. Kroz krošnje drveća ugledao je četvoricu revolveraša kako se penju uz brdo.

Džek se zadovoljno nasmejao. Izvukao je revolver iz ležišta, i čekao.

Revolveraši su dolazili sa severa. Kako je koji izlazio na proplanak, Kun ga je dočekivao sa metkom. Trojica su pali pogodoeni, ali četvrti je nešto kasnio. Kun se nasmejao. Nije ni to bilo loše. Ali, ubrzo mu se osmeh sledio na licu. Video je upe-ren revolver, što je značilo da je četvrti bio suviše blizu. Skupio je oči da se ponovo navikne na mrak šume, i, ugledavši jahača, podbo konja tako da se ovaj propeo i predstavljao mu dobar zaklon. Bilo je to samo za kratko, jer revolveraš je imao dobre reflekse i istog trenutka je pucao. Konj je bio pogoden. Još jedanput se propeo, i onda je pao na travu. Brzinom pantera Kun je otpuzao do zaklona iza jednog drveta. Kada se revolveraš pojavio, Kun je počeo da puca. Ovaj je pao kao pokošen.

Kun je ustao iza zaklona da poku-pi puške rasute po šumarku. U tom trenutku ponovo je čuo bat konjskih kopita. Dolazili su sa severa. Pogledao je dole i video sedam jahača. Upravo su se zaustavili pod brdom i

pogledali gore. zatim su krenuli prema šumi.

Došavši gore, pogledali su svoja tri mrtva druga. Poslednji se popeo nešto kasnije. Svi ostali su ga pogledali. Upitao ih je ljutitim glasom:

— Šta se dogodilo?

Odgovora nije bilo. Tišina je teško pritiskala okolinu.

Iznenada, iza jednog žbuna, pojavio se šerif Kun. Obe ruke su mu bile nonšalanto spuštene na revolvere.

— Džek Kun je pobegao! — rekao je sam i time zbunio revolveraše ispred sebe.

Sada je čekao prvi metak. Tek onda je on počeo da puca. Revolveraši su padali kao pokošeni.

Ostavši ponovo sam, Kun je počeo brzo da skuplja rasuto oružje.

Nije prošlo ni nekoliko minuta kada su se ponovo čula konjska kopita. Nailazila je treća grupa revolveraša. Kun nije imao vremena da čeka. Uzjahao je konja i pojurio.

*

U kampu je svanjivalo. Ovoga jutra je vladala tišina. Kuvar nije, kao po običaju, lupao u šerpu i zvao ljude na doručak.

Tiho je ustala omanja grupa ljudi i okupila se oko vatre. Neko od prisutnih je upitao:

— Gde je Fil Graham?

Niko mu nije odgovorio. Svako od prisutnih je slegnuo ramenima.

Tišinu su prekinuli jahači koji su dolazili iz susedne doline na čelu sa Markom Baritom. S poštovanjem su prošli pored kovčega poginulog Rodžera. Tu kod vatre su se zaustavili. Mark Barit je sjahao sa konja i krenuo u Grahamovu kolibu. Na ulazu je izmenjao nekoliko reči sa njegovom ženom, i onda se uputio u sobu u kojoj je i juče bio.

U sobi se ništa nije promenilo od prethodne noći. Obično je sto bio

preplavljen papirima. Graham je izrađivao planove za doseljenike. Sada je sto bio prazan.

Ove noći Graham nije sedeo za svojim писаćim stolom.

Mark Barit je neodlučno stajao nasred sobe i čekao.

Nije mogao da miruje. Šetao je po sobi, a onda se zaustavio ispred karte. Bio je iznenađen sa kojom preciznošću je bila urađena. Uvek se pitao odakle Grahamu tako dobre i precizne informacije.

Iz razmišljanja ga je trgao Grahamov glas:

— Mark, dodi! Već je dosta kasno!

Mark se okrenuo. U dovratku je stajao Fil Graham. Bio je zamišljen. Sad je izgledao stariji. Svaka bora je bila duboko ucrtana u njegovo lice.

— Bio sam u polju rekao je kao da se izvinjava.

— Morao sam da odem jer veliko je pitanje da li ću sve ovo ponovo videti — dodao je.

Obojica su napustili kolibu i stali na čelo grupe koja ih je čekala. Svi koji su bili sposobni da jašu tu su bili. Sedeli su u sedlima i čekali dalja naređenja.

Svi su bili napeti. Kad su se Graham i Barit pojavili, masom je prostrujao žamor olakšanja.

Nije trajalo dugo, i kolona jahača je bila na putu. Barit je nekoliko puta pogledao u Grahama i zatim, ne mogavši da izdrži više, rekao je:

— File, nadam se da niste suviše umorni. Čini mi se da niste ni oka sklopili.

— Obilazio sam kampove.

Kolona je polako išla putem, da bi zatim skrenula u preriju na kojoj su pasla krda sa Kilrojevog ranča.

— Za spavanje će biti vremena i posle! — dodao je Graham posle duže pauze. — iće dovoljno vremena i za one koji se budu vratili u kamp, i za one koji budu poginuli! — rekao je tiho.

Barit je ćutao. Misli su mu odlutale. Situacija nije bila nimalo ruži-

časta. Doći će do žestokih borbi i bilo je pitanje ko će se izvući.

*

Dok se Henk Lorn polako penjao uz brdo, svuda je vladala tišina. Čuo se prvo samo jedan pucanj, a zatim još nekoliko.

Onda se preteći pojavila vatra. Požar je pretio da uništi celu šumu.

Henk Lorn se zadovoljno nasmeja.

Bred Karli je jahao pored svog gazde.

Samo još jedanput se iz šume čuo bat konjskih kopita. Bili su to koraci samo jednog konja, i oni su ubrzo nestali.

Karli se namršti. Crne misli su mu se motale po glavi. Odmahnuo je glavom u želji da takve misli izbriše. Ispod oka je pogledao Henka Lorna. Na njegovom licu ništa se nije moglo videti. Karli se zagledao u Lornovo lice. Tiho je rekao:

— Verovatno će nam ostati vremena da porazgovaramo sa Kilrojevim glasnikom

— Da! Ne može biti naodmet da vidimo šta Karson sprema.

Lorn je govorio smirenim glasom. Nije dozvolio da se vidi koliko mrzi Kilroja i njegovog ortaka Karsona.

Svi su znali da se granica između dva ranča na reci Rio Grande kad-tad mora povući.

Henk Lorn i Bred Karli jahali su čuteći. Svako je bio zaokupljen sopstvenim mislima.

Iznenada, Henk Lorn je podbo svog konja i krenuo brže u šumu.

Instinktivno, Karli je osećao da nešto nije u redu.

Henk Lorn je bio prvi koji je video svoje mrtve revolveraše.

Zaustavio je konja i rukom dao znak.

Jedan od revolveraša je sjahao i trčeći došao do svog ubijenog drugara. Okrenuo ga je.

— Džef! — tiho je procedio kroz zube i pogledao prema Lornu.

Svi drugi su takođe pogledali u Lorna. Njegovo lice je ostalo bezizražajno.

Lorn je samo podigao ruku i podbovši konja krenuo je napred.

Ono što je video učinilo je da pobesni. Brojao je leševe, ali, Kunovo telo nije video.

U međuvremenu, ostali su sjahali i nemo pošmatrali oko sebe. Niko nije smeo da podigne glavu i pogleda u Lorna.

Bred Karli ga je posmatrao ispod obrva.

Krv je jurnula u Lornovo lice. Instinktivno, svi revolveraši su podigli glave i pogledali u svog gazdu.

Svi su čekali i čekali. Lorn je vi-knuo promuklim glasom:

— Svi na konje! Polazimo!

Ne čekajući ostale, okrenuo je konja i pošao niz brdo.

Putem je razmišljao. Stvari su se iskomplikovale. trebalo je brzo delovati. Fil Graham neće sedeti skrštenih ruku. Svima je bilo poznato da transport samo što nije stigao.

Lorn je zaključio da je dugo čekao ovaj dan.

Pred očima mu je igrao Karsonov ironičan osmeh. Mržnja je preplavila njegovo srce.

U Džeka Kuna se prevario. Bio je opasniji nego što je mislio.

Želja za borbom i osvetom je nadjačala sva ostala osećanja. Čelična snaga čoveka sakrivenog gore u brdima vukla ga je kao magnet.

Momci su čutke jahali. Strah ih još uvek nije napuštao. Nisu znali šta ih čega gore u brdu.

Bred Karli je ponovo jahao uz svog gazdu Henka Lorna. Obojica su čekali. Karli je takođe bio uplašen. Izgubio je samopouzdanje.

*

Jahali su već čitav sat, a tragova nije bilo. Pojavilo se sunce i počinjao je još jedan sparan dan.

Iznenada Lorn je ugledao tragove konjskih kopita. Istog trenutka izvu-

kao je svoju pušku iz ležišta i prebacio je preko sedla. Nije smeo da rizikuje. Džek Kun je bio opasan.

Lorn je usporio, a njegovi ljudi su se raširili po polju.

S vremena na vreme uplašeno bi pogledali Lorna.

Polje se sužavalo u kanjon. Lorn je propustio svoje jahače i pošao za njima. Nisu imali kud.

Ušavši u kanjon, prvog trenutka nisu videli ništa. Trebalo im je vremena da se naviknu na tamu.

Dok je trajala ta zaslepljenost, odjeknuli su prvi pucnji.

Henk Lorn, koji je jahao na kraju kolone, video je četvoricu svojih ljudi kako padaju sa konja.

U poslednjem trenutku Lorn se zavukao iza jedne stene. U tom zaklonu nije mogao dugo da ostane. Podbo je konja i pucajući neodređeno u visinu pokušao je da prođe kroz kanjon.

Bred Karli se sa manjom grupom preživelih jahača povukao na sam ulaz u kanjon i tu držao odstupnicu Lornu.

Pucalo se na sve strane, bez ikakvog reda i cilja.

Henk Lorn je kipteo od besa. Bio je ljut na svoje ljude. Ne mogavši više da se kontroliše, viknuo je:

— Šta ste stali! Odmah svi na konje! Za mnom! Šta čekate, kukavice?

Jašući, pogledao je preko rame na. Nekolicina njegovih ljudi pošla je za njim. Opet su odjeknuli pucnji. Dvojica su pali.

Svi oni koji su preživeli uspeli su da se domognu zaklona.

Lorn je stalno pokušavao da oce ni gde se Kun nalazi. Pokušao je i da nađe put kojim se Kun popeo na vrh kanjona. Nije mu trebalo mnogo vremena da pronade udubljenje u stenju i uzan putić koji je vodio gore ka izlazu iz kanjona. Dao je znak svojim ljudima.

Henk Lorn je prvi krenuo prema vrhu. Ostali su ga sledili. Prvo su

došli do jednog omanjeg platoa i tu ostavili konje i put nastavili peške.

Bred Karli je ostao dole. Imao je zadatak da zavora Džeka Kuna da bi mu se Lorn prišunjavao sa leđa.

S vremena na vreme kanjonom su se prolamali pucnji. Lorn je bio ljut na Karlija, što više ne privlači Kunovu pažnju.

Kun se slabo odazivao.

Kada se Lorn sa svojim ljudima domogao samog vrha, pucnjava je potpuno prestala.

Svi su napeto osluškivali.

Dole, daleko u dolini, Lornu se činilo da čuje pucnjavu. Čuo je još nešto što sebi nije mogao da objasni.

Bio je to preteći i nepoznat zvuk.

Nemir je obuhvatio Lorna i njegove ljude. Vremena više nije bilo. Henk Lorn je morao da igra na samo jednu kartu. Podigao je ruku i dao znak svojim ljudima. Svi do jednog su iskočili iz zaklona.

Gore ih je dočekala pucnjava. Lorn se trgao i, ni sam ne znajući zašto, pokušao da uzmakne. Nešto nije bilo u redu. Počeo je da broji metke, i kada se zaustavio na broju sedam, viknuo je momcima:

— Hajde, napred!

Lorn je tu video svoju šansu, jer je očekivao da će Kunu puniti šaržer mecima.

Prevario se. Meci su ponovo zapršali.

Lorn je izgubio petoro ljudi pre nego što je ponovo našao zaklon.

Tek tu, kada je došao do vazduha, shvatio je svoju grešku. Jedan glas ga je istog trenutka prekinuo u razmišljanju:

— Lorne, sakupio sam dosta municije i pušaka! Ne zavaravaj se! Dole vas čekaju moji prijatelji. Vaši momci su nedužni. Pružite im šansu i vratite se dole!

Lorn nije odmah odgovorio. Ugrižao se za usnu i pogledao ostale oko sebe. Svi su bili bleđi i uplašeni. Videvši da nema drugog izbora, odgovorio je:

— Ne brinite za ljude sa Kilroje-

vog ranča. Nisu oni kukavice. Ne predaju se baš tako lako!

Posle ovih reči brdom je zavlada-
la tišina. Ni dole ispod vrha ništa se
nije čulo.

Lorn je pokušao da odgonetne ne-
poznati zvuk. Pogledao je oko sebe,
pa gore, u nebo. Tek sada, sve mu je
bilo jasno. Krv mu je jurnula u lice.

— Lorne, stoka će vam izgoleti! —
ponovo se čuo glas na drugoj strani
vrha.

— Lorne, nemojte biti tvrdoglavi!
Posle ovoga nećete izvući čitavu
glavu. Razmislite! Ja čekam! — do-
dao je glas.

*

Fil Graham i Mark Barit su jahali
jedan pored drugog. Bili su zaokup-
ljeni svojim mislima. Čitali su.

Na samoj granici Kilrojevog ran-
ča svi su se zaustavili i poredali u je-
dan red.

Podbovši konja, Fil Graham je
prvi poleteo prerijom. Svi su ga sle-
dili.

Mark Barit je gledao oko sebe
misleći da će ugledati nekog čoveka
sa ranča. Niko se nije pojavio.

Zapalivši vatru, ostvarili su deo
svog plana.

Stoka se uznemirila. Goveda su se
stiskala jedno uz drugo.

Fil Graham je usporio. Svi su za-
uzdavalu svoje konje.

Sada je trebalo opkoliti krdo. I to
su uspešno uradili. Krdo su usmeri-
li u određenom pravcu.

Uplašena stoka je jurnula na sam
ranč. Fil Graham je zaustavio konja
i izdignuvši se iz sedla posmatrao je
šta se događa.

Istog trenutka odjeknuli su prvi
pucnji, da bi zatim cela prerija zau-
darala na barut i paljevinu.

Krdo je jurilo prema ranču. Sada
bi ga teško iko zaustavio. Cela pre-
rija je tutnjala.

Izenada, naišlo je nevreme. Ve-
tar je počeo da duva. Konji su se ta-
kođe uznemirili. Jahačima je bivalo

sve teže da ih obuzdaju. Ali, srećom,
sve su to biliiskusni ljudi. Svaki ja-
hač ponaosob pokušao je da umiri
svog konja i da ga prisili da legne.
Zemlja je uvek umirujuće delovala
na životinje.

Fil Graham nije mogao da se nad-
iše vazduha. Dah mu se zaustavljao
od jačine vetra. Počelo je da mu se
muti u glavi. Svakog trenutka je
mogao da padne sa konja. Posled-
njim delićima snage uspeo je da
savlada svog konja. Konj se spustio
na zemlju, a Graham se naslonio na
njegova leđa. Odmah mu je bilo lak-
še.

*

Krdo je jurilo prerijom. Ljudi na
ranču nisu pružali poseban otpor.
Grahamu je to bilo čudno. Revolve-
raši sa ranča ovoga puta nisu bili
na svojim mestima.

Vetar je gotovo oduvao Graha-
mov šešir. U poslednjem trenutku
uspeo je da ga navuče jače na gla-
vu. Pogledavši okolo, viknuo je ne-
što Marku Baritu, ali, reči su se iz-
gubile u orkanskom vetru.

Sa jednog brežuljka iznenada su
se sjurila dva jahača. Jurnuli su na
Barita. On ih nije odmah primetio.
Bili su već sasvim blizu kada je Ba-
rit ugledao njihova izobličena lica.
Brzo je reagovao. Podigao je bič i
zamahnuo. Prvi jahač je brže reago-
vao, dok se drugi našao u zamci. Bič
ga nije zaobišao, i kao pokošen je
pao na zemlju.

To je bilo dovoljno drugom jaha-
ču da umiri svoga konja i brzo izvu-
če pušku.

Prvi metak je proleteo pored Mar-
kove glave, a drugi ga je blago ok-
rznuo.

Ovoga puta Mark je imao priliku
da isproba svoju brzinu. Izvukao je
revolver i samo jednim metom po-
kosio jahača.

Marku je laknulo. Umalo da zau-
vek ostane u toj preriji.

Buka, pucnjava i vetar prosto su izluđivali čoveka. Refleksi su bili usporeni, a osećaji otupljeni.

Mark Barit se okrenuo oko sebe. Pogledom je tražio Fila Grahama.

Fil Graham ga nije ni pogledao. Bio je zaokupljen drugim stvarima. Gledao je prema jednom brežuljku, kao da je nešto očekivao.

U preriji je zavladała tišina. Krdo je naišlo na prepreku, i tu se zaustavilo i umirilo. Za sobom je ostavilo pustoš. Sve kolibe koje su pripadale Kilojevom ranču više nisu postojale.

Mark Barit je podbo konja i krenuo prema Grahamu. Opet su ga iznenadili. Pojavila se nova grupa jahača koja je nasrnula na njega. U poslednjem trenutku našao je zaklon. Tu je bio siguran. Jahači su se okomili na doseljenike. Pucnjava je kratko trajala.

Mark Barit je uspeo da se popne na mali proplanak. Tu je sačekao Fila Grahama. Obojica su požurili da nađu svoje ljude.

Sa proplanaka su mogli da vide ceo Kilojev ranč. Mark nije mogao da se uzdrži. Radosno je vrisnuo i bacio šešir u vazduh. Hteo je da se okrene Filu Grahamu, ali njega nije bilo pored njega.

Graham je zaostao iza grupe. Svoja osećanja skrivao je duboko u sebi. Nije se radovao kao što je to Mark radio. Znao je da ovo nije kraj. Iskustvo mu je govorilo da će biti još okršaja. Pogled mu se stalno zadržavao na brežuljcima okrenutim prema zapadu.

Mark Barit je sledio Grahamov pogled. U prvom trenutku nije verovao svojim očima. Trgao se, i nezadovoljstvo ga je celog obuzelo.

*

Jedna veća grupa jahača im se približavala. Puške i revolveri su se sijali na suncu. Jahači su bili naoružani do zuba.

Iznenada, Mark se setio hidalgo-sa koji su već duže vreme pljačkali i ubijali prolazeći kroz zemlju.

Mark se naježio. Nije to bilo zbog straha već zbog ponovnog saznanja da je Fil Graham osetio da će pljačkaši doći.

Odakle je znao da im opasnost pretila sa leđa?

Mark se okrenuo da pogleda gde je Fil Graham, ali, njega nije bilo.

Na nekih sto jardi od njega Fil Graham je stajao i čekao. Sedeo je na konju i mirno gledao hidalgo-se kako se približavaju.

Oni su prolazili pored Kilojevog ranča. Tu su se zaustavili i iznenadeno posmatrali. Podbovši konje, odmah su nastavili put. Tek tada su videli usamljenog čoveka u preriji. Videlo se da im je bilo nelagodno. I oni su respektovali takvog čoveka. Snaga i čelna volja bile su snažnije od svega. Ta snaga delovala je i na hidalgo-se. Za trenutak su se zaustavili i zatim se raštrkali praveći polumesec.

Graham se nije pomerio ni za pedelj.

Mark Barit je sve to posmatrao sa strane. Sada je video da je to pravi momenat da se pridruži svojim ljudima. Oni su se sabijali jedno uz drugo čekajući Markovo naređenje.

Mark je samo mirno posmatrao sve što se oko njih dešavalo.

*

Da li je Henk Lorn video smrtnosnu klopku u koju je vodio svoje ljude?

Bes i očajanje pomutili su mu vid, tako da nije ni video cevi uperene u svoje ljude.

Iza njih, stajali su doseljenici, tako da je Lorn bio opkoljen sa dve strane.

Henk Lorn je nekontrolisano reagovao. Izvukao je pušku iz sedla i počeo da puca u svim pravcima. Njegovi ljudi su ga sledili kao po ko-

mandi. Meci su praštali na sve strane.

Onda su preteći i bez milosti počeli da pucaju ljudi koji su ih opkolili.

Da li je Henk Lorn video kako mu ljudi padaju kao pokošeni. Nije se okretao.

Doseljenici su mu napravili prolaz, i on je sa ostatkom svojih ljudi izašao iz obruča i ne okrećući se nastavio put.

Kao zaslepljen, gledao je preko polja u Kilrojev ranč. Osećao se nemoćnim. Nikada nije mislio da će tako proći. Ovo mu je bio jedan od najvećih poraza u životu. Prevario ga je Kilroj, zatim Kun svojim lukavstvima, i onda i ovi doseljenici.

Gnev je rastao u njemu. Koliko je on bio ljut, toliko su njegovi momci bili uplašeni. Lornu je već bilo potpuno svejedno da li će ga ljudi napustiti ili ostati do kraja sa njim.

Henk Lorn je bio na ivici propasti.

*

Krdo se od silne pucnjave ponovo uznemirilo. Počelo je da se sabija i priprema za novi stampedo.

Lorn je to primetio, i natukavši šesir na lice, pojurio da vidi šta se može spasti. Trebalo je ponovo umiriti krdo.

Njegovu nameru je prekinula strašna detonacija.

Sa Kilrojevog ranča se čula eksplozija. Podigla se velika prašina.

Lorn nije mogao ništa da razabere. Čekao je da se razide veliki oblak prašine.

Sklonio se. Pogledavši oko sebe, video je svoje ljude kako u galopu jure.

*

Nije prošao ni sat vremena a sve je opet bilo čisto. Lorn je imao pregled cele okoline.

Pred njim se pružala pustoš, a osećao se samo miris baruta i paljevine.

Beživotna tela su ležala svuda okolo.

Vinovnici nesreće su nestali kao da ih nikada i nije bilo.

*

Lorna je stalno mučilo saznanje da ga je Džek Kun prepoznao. Pitao se, kako? Nije trebalo mnogo da razmišlja. Kun je imao dvogled i uz njegovu pomoć i pregled cele okoline.

Još mnogo pre nego što su ujahali u kanjon, Kun je prepoznao Lorna. Dvogledom je mogao da vidi koliko je bio iznenađen kada ga je Kun prozvao. Ne, nije to bilo samo iznenađenje već i strah za pozicije.

Džek Kun ga je posmatrao jedno vreme pre nego ga je stavio na probu. Henk Lorn nije ostao dužan svoje ponosu kada je viknuo:

— Ne brinite za ljude sa Kilrojevog ranča! Nisu oni kukavice. Ne predaju se baš tako lako!

Džek Kun se smeškao. Odgovor je lepo zvučao. Ali, dvogledom, Kun je video Lornovo lice koje nisu videli njegovi ljudi.

Lice mu je govorilo drugačije nego reči.

Za Lorna više dileme nije bilo. Krda su mu krenula u stampedo. Sada je sedeo između dve vatre.

Šerif Kun se zadovoljno smejaio. Njegov plan je tekao baš onako kako ga je i zamislio.

*

Iznenada, Henk Lorn je doneo odluku. Mahnuo je svojim ljudima da počnu da se povlače.

Puzeći gotovo nezaklonjeni, ljudi su se spuštali odakle su i došli. Šerif Kun ih je posmatrao. Bili su kao na dlanu. Mogao ih je ubiti kao muve. Ali, to mu nije bio cilj.

Šerif Kun ih je pratio pogledom sve do podnožja brda. Tu su uzjahali konje i nestali.

Još nekoliko trenutaka se i Kun zadržao na brdu. Onda je odlučio da pođe.

Konj ga je čekao na jednom sporednom putu nedaleko od brda.

*

Sunce je dobro peklo kada se šerif Kun konačno odlučio da krene.

Sakupio je puške i municiju koja je bila rasuta na sve strane. Još jedanput je pogledao u kartu koju je našao u torbi. Brižljivo su bile ucrtane linije kanjona i jedne male pećine gde je trebalo da se nađu glasnici. Bilo je ucrtano i mesto gde ih šerif Kun može najbolje prepasti i iznenaditi.

Čovek koji je crtao tu kartu bio je pravi majstor svog posla.

„Čovek iz mraka“ — tako ga je nazvao Džek Kun.

Sada Kun nije imao vremena da razbija glavu ko bi to mogao da bude.

Za nepuni sat Kilroj je trebalo da se nađe sa glasnikom, i Kun baš nije imao vremena, jer ga je čekao dug put.

*

Dok se spuštao u pećinu gde je sakrio svoga konja, razne misli su mu se motale po glavi.

Tu dole vladala je apsolutna tišina.

— Onaj ko sebi dozvoli da ga neko ovde iznenadi, naći će se u bezizlaznoj situaciji — pomislio je Džek Kun.

Ni sam nije znao zašto je baš na to pomislio.

Našavši konja, uhvatio ga je za uzde i poveo ka izlazu iz pećine.

Bilo mu je lakše kada je ponovo ugledao sunce. Sve ovo za njega ni-

su bila iznenađenja. Karta je bila toliko dobra i detaljna da je svaki pedelj bio ucrtan.

Kada se domogao svetla, za trenutak se zaustavio. Isekao je čebe na četiri dela i te delove vezao okonogu konja.

Vremena je imao malo, a put je bio dugačak. Kun je morao da bude brz i tih. To je bio jedini način da sprovede plan do kraja.

I sada, dok je brzo jahao, karta mu je bila dobra vodilja. Grabio je prema reci.

Domognuvši se pećine koja je u karti bila ucrtana kao sastajalište, šerif Kun je usporio. Konačno je istao da bi bolje osmotrio okolinu. Trebalo je naći skrovito mesto za konja.

I to mu je uspelo. Uvukao ga je u jedan uzani prolaz.

Zatim se popeo na jedan mali plato iznad pećine. Odatle je imao pregled cele situacije. Uzeo je dvogled i osmatrao okolinu. Imao je vremena. Sunce je već zalazilo, ali mrak još nije pao, i osam sati je bilo daleko.

Šerif je čekao.

Iznenada, tišinu je prekinuo topot konjskih kopita. Približavao se jedan jahač. Jahao je polako, i gledao unaokolo. Na kraju, konj se zaustavio.

Telo jahača se nagnulo napred. Šešir mu je zaklanjao lice... Kun je strpljivo čekao da jahač podigne glavu i pogleda brežuljke oko sebe. Jahač je sjahao. Nije baš bio mlad. Kun je to zaključio po njegovom držanju i borama koje su se kroz dvogled sasvim dobro videle.

— Čak Karson — nije Kun mogao da poveruje svojim očima. On nikada nije video tog čoveka, ali veliko iskustvo i mnoge priče učine da takvi ljudi budu lako prepoznatljivi.

Nije prošlo ni nekoliko minuta, a sa druge strane približavala su se dvojica Meksikanaca na ponijima. I oni su ulazili u kanjon.

Šerif Kun je bio ubeden da se ni ovoga puta nije prevario. Njegovo uverenje još više su učvrstila dvojica Meksikanaca.

Ugledavši jahača, Meksikanci su skočili sa ponija i sa velikim poštovanjem i respektom poklonili se pred Karsonom.

Karta je pokazivala jednu sasvim određenu tačku koja se nalazila na pola milje udaljenosti. Bio je to izlaz iz kanjona gde je Kun trebalo da pokaže šta zna.

*

Dole, u podnožju, trojica ljudi se zakloniše tako da ih šerif nije mogao videti.

Džek Kun je to iskoristio i sasvim tiho, ne izazvavši nikakav šum uspeo da se spusti u podnožje i dočepa svoga konja.

Bio je oprezan, pojahao je konja i krenuo.

Jašući kroz šumu, ništa nije čuo. Dobro je napredovao. Uskoro se dočepao izlaza koji je zbog guste šume bio jedva vidljiv.

Zaustavio se kod prvog drveća. Nije sjahao. Osluškivao je. Stalno je razmišljao o Čaku Karsonu.

Iznenada, čuo se topot konja. Džek Kun se povukao dublje u senku drveća, i izvukavši revolver napregnuto je čekao.

Pojavila su se oba Meksikanca na ponijima. Džek je izašao iz zaklona i nonšalantnim glasom upitao.

— Prijatelji, da li je ovo put za Velington?

Rukom je pokazivao prema jugu. Istog trenutka obojica Meksikanaca su zaustavili svoje ponije i pogledavši prvo u nebo, jedan od njih reče:

— Dragi moj, tamo je Meksiko!
Obojica su se bez prestanka smejali. Vremenom, taj smeh je bivao sve tiši. Kada su konačno prestali, šerif Kun je uspeo da kaže:

— Onda ste na pogrešnom putu, momci!

Obojica su odmah shvatili. Ruke su im poletele prema revolverima. Džek je krenuo napred. Sada su mogli da vide šerifsku značku koja je zasjala na suncu. U ruci mu je bio revolver. Videvši to, Meksikanci su vratili svoje revolvare u korice. Znajući da nemaju izbora polako su podigli ruke.

Šerif ih je ćutke posmatrao.

Onda, iznenada, iako se Meksikanac nije pomerio, poni na kome je sedeo jurnuo je na šerifa Kuna.

Kao da je nešto osećao. Kun nije skidao pogled sa belog Meksikanca čiji se poni okomio na njega. Primećio je i sečivo noža, tako da se u poslednjem trenutku povukao u stranu.

Celom dužinom sečivo se zabilo u koru drveta pored Kuna.

— Ovaj trik nije bio loš. Sada ću vam pokazati drugi — odvratio je Kun mirnim glasom.

U ruci mu se našlo laso. Podigao je ruku i laso se već našlo na Meksikancu koji mu je bio najbliži.

Šerif Kun je podbo konja, tako da je Meksikanac poletio među noge drugog ponija. Na taj način obojica su bili onesposobljeni. Kun je skočio sa konja, skupio laso i zatim se sagnuo i uhvatio Meksikance za kragne i lupio ih glavu o glavu. Onesvešćeni, pali su na zemlju. Brzo ih je stavio na ponije i vezao. Onda je još oslobodio kopita svoga konja i zatim se ponovo našao u sedlu.

Džek Kun je krenuo. Vukao je Meksikance za sobom.

Posle izvesnog vremena, obojica su se povratila iz nesvesti.

— Dobro se osećate, zar ne? — tiho se smejući, doviknuo im je Kun.

Meksikanci nisu bili raspoloženi za razgovor. Tiho su stenjali. Džeku je bilo sasvim svejedno. Ionako je morao da razmisli kako da ih dopremi do Velingtona.

*

Još mnogo ranije nego što je Čak Karson mogao da vidi svoj ranč, osetio je u vazduhu miris paljevine, prašine i stoke.

Podbo je konja i požurio. Popeo se na jedan proplanak, odakle je trebalo da vidi ranč. Od velikog oblaka prašine to je bilo nemoguće. Konj mu je stao i, napregnuvši sva čula, gledao napred.

Čak Karson je razmišljao. Sve ovo mu se nije svidelo. Kako se približavao ranču, prašina je bila sve gušća. Jedva da je mogao da gleda.

*

Jašući polako, ušao je u dvorište ranča. Sve je bilo tiho. Ostale su samo ruševine. Čak Karson je zastao i pogledao okolo.

U tom trenutku mu je prišao jedan čovek.

— Šta se dogodilo? — upitao ga je Karson.

— Sve je to uradio Fil Graham. Naterao je naša krda u stampedo i onda ih usmerio na ranč. Sve je uništeno! — očajničkim glasom odgovorio je čovek.

U njegovom glasu Karson je primetio neki strah.

Sada su se pojavili i ostali preživeli sa ranča. Napravili su polukrug oko Karsona i nemo ga gledali.

Na kraju se pojavio i Henk Lorn. Viknuo je na svoje ljude;

— Ne stojte tu tako glupo!

Pravio se kao da nije primetio Karsona. Svi momci su podigli glave, i Lorn je pomislio da će ga poslušati. Ali, oni se nisu ni pomerili.

Čak Karson je sjahao, i sada su Lorn i Karson stajali jedan naspram drugog.

— Šta se ovde dogodilo? — upitao je Karson Lorna odsečnim glasom.

Henk Lorn je malo razmišljao. Zatim je mirno odgovorio:

— Fil Graham tako je reći mrtav!

Za to ću se ja pobrinuti!

Čak Karson je čutao jedno vreme. Svi su čutali. Lornu je to najteže palo. Karson je ipak prvi prekinuo tu napetu situaciju.

— To što si rekao neće povratiti ovaj ranč! Lorne, ti si bio odgovoran za ovaj ranč!

Reči su delovale kao udarci nožem. Lorn se trgao. Iznerviran, proćedio je kroz zube:

— Varate se, Karson, ako mislite da vi niste odgovorni za ovo. Ne dozvoljavam da sa mnom tako razgovarate, i čini mi se da je sada bilo dosta. Naša saradnja je gotova. Vi nemate više pristupa na ovaj ranč. Jedino preko mene mrtvog?

— Ako mora tako, dobro — mirno je odgovorio Karson.

Lorn se nasmejao i rekao:

— U redu. Nas dvojica ćemo se već obračunati. Sada nije trenutak za to. Imam pune ruke posla.

Čak Karson je pristao.

Karson je uhvatio svog konja za uzde i krenuo prema koralu. Ali, on više nije postojao.

Sve što je bilo od drveta, bilo je i uništeno. Čak i vodena pumpa na sredini dvorišta bila je neupotrebljiva.

Karson je samo odmahivao glavom. Bio je nezadovoljan onim što je video. Trebalo je ponovo mnogo rada da se sve vrati u ranije stanje. Nesreća je bila i u tome što nije bilo dovoljno ljudi. Mnogi su poginuli.

Karson je pošao prema glavnoj zgradi. I ona je bila oštećena. Stepene više nisu postojale. Skočio je na verandu i zatim ušao u sobu. Ručkom je obrisao prašinu sa lica. Umor, seo je u fotelju i čekao.

Napolju, u dvorištu, ljudi su radili. Stoka je bila pokupljena. Sada su, kako tako, svi pokušavali da uspostave neki red.

Prošlo je dosta vremena kada je Karson čuo korake na verandi. Čuo je glas Henka Lorna, koji je pokušao da sakupi svoje ljude.

Karson je ustao i stao na vrata.

Posmatrao je i slušao Lorna i njegovo naređenje.

Govor mu je bio kratak:

— Ljudi, znate kome sve ovo treba da zahvalimo?!

Sada ćemo poći do doseljeničkih kampova.

Da li je Henk Lorn osetio nezadovoljstvo među svojim ljudima? Da li je osetio njihovu uznemirenost?

Kada je čuo korake iza sebe, polako se okrenuo. Čak Karson je stao pored njega.

Pogledao je ljude. Bilo ih je jedva dvadeset i petoro.

Obratio im se:

— Malo vas je! Lorne, možda bi bilo bolje da za početak sahranite svoje mrtve i pokupite sve ranjene!

Njegov predlog je zvučao kao naređenje! Lorn nije smeo da mu protivureći. Ovo nije bila dobra prilika za to.

Ljudi su se rastrčali po dvorištu, tražeći svoje konje. Karson je to iskoristio i još jedanput se obratio Lornu:

— Da li je šerif Kun uspeo da vam pobegne? — upitao je.

— Da, i to nedaleko od mesta gde ste imali sastanak. Da li vam to nešto govori? — cereći se, upitao je Lorn.

Karson se trgao. Prošla ga je jeza. Nije mogao da se uzdrži a da ne upita Lorna.

— Odakle bi Kun mogao da zna za moj sastanak i za transport?

Lorn se opet nasmejao:

— Možda mu je i to već neko šapnuo na uvo! Mislim da tu nema ničeg neobičnog.

*

Velington je bio poslednja stanica na putu za Meksiko.

Put prema gradiću bio je toliko uzan da se Kun jedva probijao. Izašavši iz kanjona, našao se na čistini. U daljini je video prve kuće i ogromnu drvenu tablu koja je označavala

ime grada. Šerif Kun je zastao. Razmišljao je šta dalje da radi.

Svuda okolo vladala je tišina, jedino su Meksikanci stenjali. Položaj u kome su se nalazili pričinjavao im je veliki bol.

Kun nije imao vremena da razmišlja o njima. Podigao je šešir, i obrisavši očnojano lice, odlučio da krene u grad. Trebalo je rizikovati. Bilo je veliko pitanje na šta će tamo naići.

Šerif Kun je polako ujahao u gradić Wellington.

Jahao je glavnom ulicom, a za sobom vukao dva vezana Meksikanca. Sve je bilo mirno. Ali, Kun kao iskusan čovek dobro je čuo i tišinu.

Glavna ulica je pravila luk tako da Kun nije mogao videti njen drugi deo. Imao je, ipak, nepogrešiv osećaj da ga tu neko čeka. Osećao je napetost u vazduhu.

Zašavši u drugi deo glavne ulice, naišao je na grupu ljudi koji su nešto čekali.

Nije smeo da rizikuje. Povukao se u zaklon.

Iznenadnu tišinu prekinuo je bat kopita i udarci točkova o put.

— Oružje za Kilroja — pomislio je Kun.

Podigao je glavu prema suncu i ocenio da je još dosta rano. Transport je trebalo da stigne tačno u podne.

— Hoj! — viknuo je glas iza kuća. Nastalo je naglo koćenje i kola su se zaustavila.

Gradom je ponovo zavladala tišina.

— Sanduci sa oružjem i municijom su zaplenjeni! — ponovo se javio isti glas.

Sada se oglasio još neko:

— Držite svoje ljude po strani, Barite!

— Sanduci sa municijom pripadaju nama! — sledio je odgovor. — Gospodine Otkinse, mi smo ovo pošteno platili! — dodao je isti glas odlučno.

Šerif Kun je izašao iz zaklona i polako krenuo niz ulicu. Nije mu trebalo mnogo vremena da vidi šta se ovde događa i da shvati u čemu je problem.

*

Ispred poštanske stanice stajala su kola, a na njima je sedeo samo jedan čovek. Skupio se kao da je želeo da nestane, ili da ga niko ne prime- ti.

Četvorica revolveraša napravili su kordon oko kola i tako ih štitili. Držali su revolvare u ruci. Peti je stajao korak ispred njih. Držao je ruke na bokovima i gledao u masu ljudi ispred sebe.

Ljudi koji su se njihali ispred kola nisu bili građani toga grada. Bili su doseljenici. Kun je to odmah video. Ali, video je još nešto, što je uvek vi- đao za vreme svog službovanja po gradovima: grad se uzbudio i uspro- tivio tiranima koji su vladali njime.

Ispred kovačnice stajao je ridoko- si Irac, sa otkočenom puškom. Ne- daleko od njega stajao je frizer. ta- kode sa puškom u ruci. A preko od njih vlasnik saluna je držao dva re- volvera u rukama.

— Ljudi, ne budalite! — tiho je re- kao čovek koji je stajao ispred kola. Glas mu je delovao preteći.

Situacija je bila napeta. Svakog trenutka moglo je doći do eksplozi- je.

Od juče, Kun je bio zadužen za grad i za sigurnost njegovih žitelja. Nije imao mnogo vremena. Stajao je još nekoliko trenutaka nasred uli- ce, nadajući se da će ga neko prime- titi. Ali, niko ga nije video. Svi su bili zaokupljeni onim što su videli is- pred sebe.

Kun je polako jašući krenuo bliže.

— Ljudi, šta to radite? Saberite se! Ja sam šerif ovoga grada.

Kod tih reči, Kliv Otkins je odgur- nuo svoj sako i pokazao značku. Uradio je to vrlo smišljeno, jer je

skupio obrve jer je primetio i znač- ku na došljakovoj košulji.

Kliv Otkins je bio iskusan, i od- mah je shvatio da je došljak čovek posebnog kalibra.

Kliv Otkins je bio iskusan, i od- mah je shvatio da je došljak čovek posebnog kalibra.

Stajao je tako ukočeno da su i drugi pogledali u njegovom pravcu.

Ulicom je odjekivao topot kopita i čulo se stenjanje dvojice Meksika- naca.

Džek Kun je prvi prekinuo tišinu, rekavši:

— Vaša značka je pripadala Red- ford. Jednom ispravnom šerifu Velingtona.

Kliv Otkins se trgao. Brzo je rea- govao. Osmehnuo se i nonšalantno dodao:

— To je bilo davno!

Četvorica ljudi iza njega proprati- la su ove reči gromoglasnim sme- hom.

Smejući se tako, promenili su svo- ja mesta i zauzeli bolje položaje u odnosu prema Džeku Kunu.

Ovaj je mirno sedeo u svom sedlu i kao da je nešto čekao.

*

Mnogi u Velingtonu su prisustvo- vali sceni koja je usledila posle, ali niko ni nakon nekoliko godina nije mogao tačno da opiše šta se dogodi- lo. Svi su pokušavali da rekonstrui- šu događaj. Nikad im to nije uspelo.

*

Otkinsova brza kretnja bio je znak za njegove ljude. Mada su svi držali revolvare u rukama, Otkinson se prvi oglasio. Bio je to dovoljan znak njegove brzine.

Meci su počeli da pršte na sve strane. Pravi vatromet bio je usme- ren na Džeka Kuna. Ali, njega nije bilo u sedlu.

Ljudi su se uzvrpoljili. Gledali su na sve strane, ali Kuna nisu videli. On kao da je bio nestao. Videvši da je čovek jednostavno nestao, ponovo su se okrenuli prema kolima.

Tamo su ugledali nešto sasvim neobično i nesvakidašnje.

Oči Kliva Otkinsa su se razrogačile u čudu. Ruke su mu zadrhtale, ali, za sve je bilo kasno. Pao je, po-
gođen u leđa.

Svi su bili iznenađeni, ali nisu imali vremena da posmatraju mrtvog Otkinsa.

Jedan od četvorice revolveraša koji je stajao iza Otkinsa takođe je pao na put. I druga dvojica su isto prošli, samo je četvrti pokušao da pobegne. Ali, metak je bio brži od njegovih nogu.

Konji su se uznemirili. Divlje su se propinjali i rzali.

Kada su svi revolveraši pali pogođani iza jednog ponija, pojavio se Džek Kun. Revolver u njegovoj desnoj ruci još uvek se pušio.

Ali, odjednom se u Kunovim rukama našla puška. Okrenuo se prema krovu kovačnice i opalio. Pono-
vo je repetirao i opalio na drugu stranu; tako je uradio još jedanput. Tri prilike su se skotrljale sa krova kuća. Iznenada su se pojavile i isto tako brzo nestale.

A onda je zavládala tišina.

*

Nemoćno su svi stajali i gledali u čoveka koga niko od pre dva minuta nije znao.

Džek Kun je čekao. Onda mu se licem razlio osmeh.

— Sve ovo bila je moja dužnost, jer, od juče, ja sam novi šerif Velingtona.

Svi su i dalje ćutali. Odgovora još uvek nije bilo.

— Zovem se Džek Kun! — rekao je već pomalo nestrpljivo. — Bred Redford je bio moj prijatelj. Zato me

je oblasni šerif Mek Konors i poslao ovamo! — dodao je Kun.

Tek sada se jedan od prisutnih ljudi trgao. Teškim koracima je prišao šerifu i rekao:

— Zovem se Mark Barit. Izvinite za ovu zakasnelu reakciju. Ovako nešto se ne viđa svaki dan.

— Nadajmo se! — smejući se, rekao je Džek Kun. I on je osećao olakšanje posle ove žestoke borbe.

Naglo, kao da je rampa bila probijena, svi ljudi su se približili.

Mark je Kunu ispričao ceo tok neslaganja između Kirojevog ranča i doseljenika.

— I građani Velingtona su u ratu sa Kirojevim rančom! — dodao je stasiti Irac. — Moje ime je Džim Ferguson, ovde sam kovač! — dodao je ponosno.

— To se i vidi — odgovorio je Džek Kun.

— Od danas ujutro smo na strani doseljenika! Do sada nismo imali prilike da se pokažemo. Ovo je bila prva koja se ukazala! — rekao je kovač.

— Znači, došao sam u pravo vreme! — dodao je Kun.

— Da, da! Filu Grahamu treba za sve da zahvalimo! — rekao je Mark Barit.

— Ko je Fil Graham? — upitao je Kun.

Toga jutra je, ko zna kako, saznao za to ime. Bio je znatiželjan. Interesovalo ga je ko je taj čovek koga svi tako hvale.

— On je vođa doseljenika! — rekao je spremno Ferguson. Nasmijao se i pogledao Marka Barita.

— Da, to je tačno! — potvrdio je Barit. — Fil Graham je sve predvideo. Čak i ovo sa sanducima municije. Otkins nije znao sa kim ima posla — dodao je.

Mark Barit je gledao u sanduk i odjedanput mu se žurilo.

— Odvešćemo kola sa municijom. Svakog trenutka možemo da bude-
mo iznenađeni. Henk Lorn će nas

verovatno napasti. Ne treba da reskiramo — brzo je rekao.

— Da, to je u redu! — klimnuo je Džek Kun.

Džeka Kuna su interesovale još neke sitnice. Otpratio je Barita do kola, i dok je posmatrao kako on radi, razmišljao je da li da ga pita. Ipak, odlučio je da to i učini:

— Danas vam nisam od velike koristi. Treba da stigne još jedan ilegalni transport oružja i municije...

Kod poslednjih reči Kun je pogledao Marka Barita. Interesovalo ga je kako će ovaj reagovati.

Mark se ponašao sasvim normalno. Klimnuo je glavom i time dao do znanja da mu je stvar poznata.

— Vi nešto znate o tome? — upitao ga je brzo Kun. — Odakle vam te informacije?

Mark Barit je slegnuo ramenima, ali je ipak rekao:

— Fil Graham zna mnogo. Pitajte njega.

Posle ovih reči Barit se pridružio svojim ljudima, koji su već bili krenuli sa municijom.

Džek Kun ga je ćutke posmatrao. — Šta ćemo raditi sa tim ilegalnim transportom? — upitao je jedan glas pored Kuna. Bio je to Ferguson.

Džek Kun nije mogao da se uzdrži, pa se nasmejao. Zatim je podigao glavu prema nebu, da bi ocenio vreme. Sunce je već bilo u zenitu. Trebalo je da krene.

Okrenuo se i pogledao Fergusona. Nije hteo da mu uskrati odgovor.

— Ja odmah krećem. Poći ću transportu u susret.

Ferguson je bio iznenađen.

— Šerife, da vam kojim slučajem nije potrebna pomoć? Mislim... pomoćnik... — tiho je upitao.

— Da, kako da ne! — spremno je odgovorio Kun. — Hoćete da budete moj zamenik? — upitao je i odmah izvadio značku iz torbe.

Irac je blistao. Uzeo je značku, i, dok ju je kačio, bio je crven u licu.

— Recite, šta ima da se radi? — upitao je

Kun se setio dvojice Meksikanaca koji su se mučili, vezani za konje. Glavom je pokazao na njih i rekao:

— Imamo dva gosta! Strpajte ih u zatvor.

Ferguson je odmah krenuo na posao. Probio se kroz gomilu i svukao Meksikance sa konja. Prebacio ih je preko ramena i kao vreće poneo ka šerifovoj kancelariji.

Džek Kun je hteo da povede konje, ali prisutni građani su ga preduhitili.

— Nije loše za početak! — glasno je razmišljao.

Pre nego što je krenuo, još jedanput je pogledao prema svom novom pomoćniku.

*

Građani Velingtona su pripremili svečani ručak za svog novog šerifa. Tek posle ručka, pustili su Džeka Kuna da pođe svojim poslom.

Dok je žurno grabio prema severu, morao je da se nasmeje pomislivši na protekli ručak i sve počasti koje su mu bile ukazane. Svi su bili srećni i zadovoljni.

Stanovnici Velingtona su konačno dobili novog šerifa, a Džek Kun je bio prezadovoljan prijemom koji su mu ukazali. Uvek mu je bilo lakše da radi kada je održavao dobre odnose sa ljudima u gradu. Podrška koju je dobio mnogo je značila njemu koji je preživeo i doživeo mnoge ružne stvari.

Kun je sebi dao reč da ih nijednog trenutka neće izneveriti.

*

Njegovo dobro raspoloženje nije trajalo dugo. Lice mu se uozbiljilo kada je zaključio da je već podne.

Dok je brzo grabio napred kroz kanjon, Kun se stalno osvrtao. Gle-

dao je levo i desno. Stalno je tražio nešto sumnjivo.

Sve je bilo mirno.

Misli su mu odlutale na Bila Redforda. Sada mu je bilo jasno kako je nastradao mladi Redford.

Sa zaplenom transporta oružja namenjenog Kilroj ranču, šanse bi bile na njegovoj strani. Karte bi bile u njegovim rukama i rat bi se brzo okončao.

I pored svega, u celoj stvari bilo je, još uvek, mnogo tajanstvenosti. Džek Kun još nije mogao sve da sagleda. Neki kvadratići se nisu uklapali u mozaik.

Toga jutra spasao ga je nepoznati čovek koji je znao sve tajne i priče o događajima na Kilrojevom ranču. Verovatno je to bio agent koga je i Mek Konors spominjao, ali čak ni on nije znao o kome se radi.

— Verovatno će vam uspeti da uspostavite kontakt sa njim — bilo je sve što mu je Mek Konors mogao da kaže.

Kontakt je bio uspostavljen!

Ali, ko je bio taj čovek?

Džek je još uvek malo znao o strujama koje su se preplitale u sukobu. Jedino je Henk Lorna pročitao i delimično ga izbacio iz igre. Posle tolikih gubitaka, Lorn je imao druga posla. Trebalo se boriti za očuvanje sopstvene pozicije.

Otkako je Džek video Čaka Karsona, bilo mu je jasno odakle Lornu pretila opasnost. Pozicije su mu bile ugrožene. Trebalo je misliti na svaki sledeći korak.

*

Jašući tako Džek nije mogao da se otrgne od misli koje su mu stalno i ponovo navirale. Ko je čovek koji ga je spasao? Taj nepoznati spomenuo mu je jedno ime, ali Kun ga se nije mogao setiti. Čak i u Redfordovim beleškama naišao je na neko značajnije ime, ali sada nije znao koje.

Razmišljao je i o Filu Grahamu. Zeleo je što pre da ga upozna. Mark

Barit je rekao da se za sve informacije obrati Grahamu.

— Fil Graham zna mnogo — rekao je na rastanku u Velingtonu.

U Redfordovim beleškama nije naišao na njegovo ime. Mora da se nedavno doselio.

Dok je jahao, Kun je posmatrao okolinu. To mu je bila navika, zbog profesije. Sva mesta kojima je bar jedanput prošao nikada više nije zaboravljao.

Iznenada, osetio je opasnost.

*

Napregnuo je sva svoja čula i jasno registrovao bat konjskih kopita iznad svoje glave.

Džek Kun je i dalje polako jahao i nonšalantno sedeo u sedlu.

Svaki mišić mu je bio napet ali to se nije moglo videti. Kun je bio majstor za prikrivanje svojih osećanja.

Polako jašući, našao je zaklon iza jedne stene.

Brzo je sjahao, i, vezavši konja pošao je preko stenja do kolskog puta. Tu je ponovo našao zaklon.

*

Sa mesta gde se skrivao video je put i deo okoline. Preko, između stenja, stajao je jedan konj, a iza njega još nekoliko. Dva beživotna tela ležala su pored kopita. Jahač koji je sedeo na konju bio je čudno savijen. Izgledalo je kao da se čvrsto drži za sedlo.

Sve je bilo mirno. Čak su i konji stajali kao ukočeni.

Kun je razmišljao. Padale su mu na pamet iste ideje kao i prethodnog dana, juče kada je ugledao zgrčenog jahača. Ali, to je bio dobro smišljen trik, na koji je on naseo. Tako su ga i uhvatili i smestili na Kilrojev ranč.

Ovoga puta neće nasesti.

Iznenada, nešto je bljesnulo. Kao da je neko pokretao ogledalo. Slede-

čeg trenutka pored bljeska koje je stvaralo ogledalo bljesnuo je i nož. Zario se u leđa jahača koji je stajao dole.

Kun se naježio. Instinktivno se povukao još dublje u zaklon. Njegov konj se uznemirio. Kun mu je dao znak da stane.

Stenjem je ponovo prešao bljesak koji je stvaralo ogledalo.

Jednog trenutka Kun se zapitao da to nisu neki znaci upućeni njemu.

Džek je rizikovao. Pomerio se unapred i podigao dršku revolvera prema suncu.

Istog trenutka stenjem je skakutala jedna sjajna tačka. Imala je određeno značenje.

Odmah posle toga Kun je čuo topot kopita iznad svoje glave. Sve vreme nije ispuštao iz oka grupu jahača dole, na putu. Morao je da napusti zaklon i vidi šta je sa tim ljudima. Spretnim skokovima našao se, odmah, nedaleko od njih. Bilo je pet konja i petorica jahača. Troje je visilo u sedlu, a dvoje su ležali na zemlji.

Svi su bili mrtvi.

Džek Kun je razmišljao. Čovek koji ga je jutros spasao govorio je o petorici ljudi koji će pratiti Kilrojev transport.

Da li je neko došao ranije i prisvojio transport?

Nije mogao da nađe odgovor na mnoga pitanja. Bilo je mnogo tajanstvenosti i nedorečenih stvari. Kun se nadao da će vreme pokazati svoje.

Iskočio je iz zaklona i sada je bio pored ubijenih jahača. Prepoznao je dvojicu. Pripadali su Kilrojevom ranču.

Na brzinu, Kun ih je pokupio i stavio na konje. Svi su imali rane spreda, što je bio dokaz da je borba bila otvorena.

Da li je i ovo delo nepoznatog? Da li je čovek sa ogledalom isti onaj što ga je spasao?

Iznenada, Kun se trgao. Opet su se čuli neki zvuci neobični za ovaj kraj. Obroncima koji su se pružali na istočnoj strani jahala je grupa ljudi prema Kilrojevom ranču.

Da li su to bili ljudi Henka Lorna koji su se vraćali iz borbe sa doseljenicima?

Džek je brzo reagovao. Nije razmišljao ni sekunde.

Brzo je pokupio konje i ubijene revolveraše. Sve ih je ugurao u jednu veliku pećinu. Na kraju je i sam ušao u nju. Svi tragovi su bili izbrisani.

Džek Kun je čekao.

*

Velika kola brzo su se približavala.

Džek se nasmejao. Ovom se jako žuri, pomislio je.

Kola koja su vukla šest konja bučno su uletela u dolinu. Odmah za njima, galopom su jahali revolveraši sa Kilrojevog ranča.

Buka je bila nesnosna.

Kun se još više povukao u pećinu. Ipak, uspeo je da vidi čoveka koji je vozio kola. Bio je to Henk Lorn.

Kada su kola i jahači nestali, Džek Kun je izašao iz zaklona. Uzjahao je konja i polako krenuo putem.

Podne je već bilo prošlo.

Dok je Kun napeto razmišljao, opet je čuo neke neobične zvuke. Sa severne strane dolazila su teško natovarena kola. Vukla su ih četiri konja...

*

Brajan Kilroj već dugo nije bio u Teksasu. Čak ni kada mu je brat bio ubijen, nije tamo.

Ali, danas... danas se radilo o njegovom bogatstvu i moći.

Kao usamljeni vuk, jahao je na čelu svoje grupe. Na njegovom koščatom licu ništa se nije moglo razab-

rati. Njegove sitne oči kružile su okolo i sve registrovale.

Ova poseta bila je potrebna jer Killoj je osećao da mu vlast u Tek-sasu polako izmiče iz ruku. Trebalo je da se pojavi da bi uplašio svoje protivnike.

Danas su Killoja mučili drugi problemi. Dosta stvari mu je zavisilo od transporta koji je trebalo da stigne iz tvrdave, Grant.

Pedro i Miguel, dvojica Meksikana koja je poslao nisu se vratili. Dugo ih je čekao, i kada je shvatio da to nema nikakvog smisla, poterao je konja preko Rio Grande, i prešao u Teksas. Njegovi ljudi su ga bez pogovora sledili.

Prešli su granicu i nastavili prema zapadu.

Pred njima su se pružali pašnjaci kojima je nekada vladao Džeson Killoj.

— Brajanu Killoju je bilo teško. Pognute glave i natučenog sombrea, jahao je na čelu svoje grupe. Sećanja su navirala, izazivala njegovu tugu.

Setio se kako su on i brat počeli kako su se razvijali i kako su postali najmoćniji rančeri u ovom kraju. Onda, iznenada, sve je krenulo nizbrdo...

Redale su se nesreća za nesrećom i na kraju braća su se morala podeliti. Jedan je ostao u Teksasu, a drugi prešao u Meksiko

*

Ništa u držanju Killoja nije otkrivalo koliko je bio nervozan i uznemiren. Izveštaji Čaka Karsona bili su veoma loši. Čak su se i ljudi na krajnjem severu njegovog ranča pobunili.

Posle smrti Džesona, predradnik Henk Lorn je bio ubeđen da ima velike šanse. Mislio je da mu Brajan Killoj neće praviti problema jer već godinama nije u Teksasu.

Ali, Henk Lorn se prevario. Pratio je račun bez krčmara. Brajan Killoj ga je već godinama smatrao za opasnog neprijatelja. Imao je sasvim dobre razloge da pošalje Čaka Karsona na ranč.

*

Posle dužeg jahanja Killoj i njegovi ljudi su napustili šumu i izašli u dolinu.

Iznenada, Brajan Killoj je usmerio svog konja prema istoku.

Njegovi ljudi, koji su jahali iza njega, videli su kako je podbo konja i jurnuo. Svi oni nisu mogli da vide iznenadni strah koji se pojavio u Brajanovim očima.

Zašto se Pedro i Miguel nisu vratili?

Crne misli su počele da se motaju po glavama ostavljenih jahača.

Da li je Henk Lorn prisvojio transport sa oružjem? Da li će ga prodati na sopstvenu ruku? Da li su se Killojevi neprijatelji povezali sa njim i ponudili mu dvostruku cenu?

Brajan Killoj je naprosto jurio. Njegovi ljudi su ga pratili, ali je on ipak pre njih dojahao do razrušenog Džesonovog ranča.

Tu na sredini dvorišta stajao je jedan jedini čovek. Čak Karson je bio uzrujan i nije mogao da se skrasi.

Sada su i Brajanovi momci stigli. Videli su svoga gazdu kako je sjahao i krenuo prema Čaku Karsonu. Ovaj mu je nešto rekao jer su videli kako je Killojevo lice postalo crveno. Svi su znali da je ljut i da je bolje biti dalje od njega.

Sa puno poštovanja oni su strpljivo čekali ne silazeći sa konja. Nemo su gledali za dvojicom rančera koji su zajašili u kuću...

Revolveraši su se malo opustili, ali su i dalje sedeli u sedlima. Ko je imao cigaretu, taj ju je pripalio, a drugi su zainteresovano posmatrali ruine oko sebe.

Sada su teško natovarena kola polako klizila kolskim putem koji je vodio za Velington.

Jedan od četvorice revolveraša koji su pratili teret pogledao je prema severu. Posle je pogledao u vozača koji je, sav napet i ukočen, stajao na kolima sa bičem u ruci.

— Ovaj je napunio gaće! — cereći se, konstatovao je jahač.

Svi su se grahotom nasmejali.

Jedino čovek koji je jahao pored samih kola nije se smejao. Pažljivo je osmatrao okolinu.

— Tišina, Ringo! — rekao Ret. Polako je podigao ruku, i galama je nestala. Svi su sada napeto osluški-vali.

Do njih je dopirala pucnjava. Negde dole, nešto se događalo. To je naglas konstatovao i Ringo.

— Umukni već jedanput! — viknuo je Ret.

Ret je bio gazda ove grupe. On je doneo ogromni transport sa oružjem na jug. Onaj koji je Brajan Kil-roj organizovao. Bila je prava umetnost izvući kola iz tvrdave Grant i neprimećeno ih dovesti dole.

Ret nije imao nameru da sada, na kraju, rizikuje svoju premiju ili glavu.

Tražio je apsolutnu tišinu, jer zvuci koji su se mogli čuti uvek su na nešto upozoravali.

Nešto se tu nije slagalo. Nezadovoljno je osluškivao pucnjavu koja je dopirala iz doline i istovremeno brisala graške znoja koje su mu izbijale.

— Gde je, do đavola, taj Kliv Otkins?

Pucnjava u dolini postala je još žešća.

Ret je išao sve sporije. Sve tu mu se nije svidalo.

Izenada, ispred njih je izronio jedan jahač koji im je krenuo u susret. Revolveraši su izmenjali svoja mesta. Sada su se organizovali u slučaju da dođe do pucnjave. Sas-

vim dobro su mogli da vide i procese jahača koji im se približavao. Bio je sav prašnjav, kao da je dugo jahao. Polako i nonšalantno im se približavao.

— Kliv Otkins se mnogo promenio! — rekao je Ringo, cereći se.

Svi su počeli prigušeno da se smeju.

— Čutite, već jedanput! — viknuo je Ret.

— Ali, pogledaj, on se zbilja promenio! — nije mogao Ringo da oćuti.

Jedan od jahača je opet počeo prigušeno da se smeje. Ret nije bio raspoložen za viceve.

Napregnuto je posmatrao jahača koji je dolazio. Nije mu se svideo. Njegove sive hladne oči odavale su sigurnost i odlučnost. Njegovo držanje je takođe bilo samouvereno. Ret je bio u dilemi.

Kada je video revolver u ruci jednog svog čoveka, viknuo je ljutito:

— Vрати taj revolver! Odmah!

Revolveraš ga nije odmah poslusaо. Ret je još jedanput procedio kroz zube:

— Vрати taj revolver. Onaj tamo sigurno ne dolazi sam!

Kada im se Džek Kun sasvim približio podigao je ruku u znak pozdrava i kao svojim starim znancima, obratio se:

— Ja sam sada šerif u Velingtonu!

Ret je podigao glavu i iznenađeno upitao:

— Kakav novi šerif? Šerif u Velingtonu je Kliv Otkins!

Kun je čoveka pogledao u njegove male, sitne lisičije oči. Mirnim glasom je rekao:

— Čovek se zvao Kliv Otkins!

Ringo je prišao sa svojim konjem i upitao, stalno se cereći.

— Kako se sada zove šerif?

Kun ga je prezrivo pogledao i rekao:

— Džek Kun!

Galama u dolini postajala je sve žešća. Pucalo se na sve strane. Ob-

laci prašine su se dizali sve do kol-skog puta na kojem su sada stajali šerif Kun i pratioci transporta.

Džek je ispod oka posmatrao čoveka koji je stajao pored kola i koji je bio gazda te grupe.

Ret se bio uzvrpoljio. Gledao je na levu i desnu stranu.

— U oblasti Velingtona zabranjeno je nošenje oružja. Mislim na svaki oblik nošenja — rekao je Džek Kun.

Posle ovih reči Džek je morao da potraži zaklon iza transportnih kola. Jahači su mu preprečili put.

— Otkad to važi? — upitao je Ret.

— Od danas! — spremno je odgovorio Džek Kun.

*

Istog trenutka došlo je do eksplozije. Napetost se više nije mogla suzbiti. Revolveraši su, svi do jednoga, izvukli revolvere. Brzinom munje Kun je digao ruku i naglim pokretom skinuo šešir. Poletio je kroz vazduh.

Revolveraši su se zbunili. Mislili su da je to znak za ostale, te su brzo pronašli zaklon. Ret se nije pomerio. Skupio se u sedlu i čekao.

Smejući se, Kun je nonšalantnim glasom rekao:

— Nadam se da ćete mi dopustiti da pregledam ova kola sa teretom. To je moja dužnost!

Ringo je pogledao u Reta. Ovaj nije reagovao. Sasvim smireno je pružio ruku i rekao:

— Samo izvolite!

Džek Kun je sjahao. Polako je prošao pored Reta i krenuo ka zadnjem delu kola.

Tu je došao do mrtvog ugla, zaklonjen ogromnim točkovima. Svi oni koji su stajali napred nisu ga mogli videti. Ovde su bila samo dvojica revolveraša, a oni Kunu nisu predstavljali teškoću.

Između točkova je posmatrao

Ringa. Ovaj se bio nagnuo nad Kunovog konja i nešto gledao.

Vladala je tišina. I dole u dolini vatra je bila prekinuta.

U trenutku kada se Ringo latio revolvera, Kun je kleknuo, zatim se zakotrljao i počeo da puca. Ringo je dobio metak u grudi. Pao je na zemlju.

Revolveraš koji je stajao pored Ringa počeo je nekontrolisano da puca jer nije mogao da utvrdi Kunov položaj.

I on je ubrzo pao pogođen.

Iznenada, kola sa teretom su krenula. Kun se prilepio uz njih i polako išao. Tu negde, iz nekog stenja, dva revolveraša su napala šerifa.

Džek nije bio iznenađen. U ruci su mu se našla oba revolvera. Počeo je da puca. Pre nego što je i jedan od njih uspeo da izvuče revolver Kun ih je obojicu ubio.

*

Za trenutak, Džek je bio ostavio kola sa transportom. Sada ih je ponovo pogledao.

Točkovi su se sve brže okretali. Džek je potrčao. Revolvere je vratio u držače i zatim skočio na kola. Zaklon je našao u njihovoj unutrašnjosti.

Ret je gonio konje, i kola su sve brže jurila. Kada se bio okrenuo da pogleda iza sebe, Kun je već bio u zaklonu.

Tu, sedeći tako među oružjem, palo mu je nešto na pamet.

Izvukao je nož i presekao kono-pac koji je držao poklopac kutije sa municijom. Onda je otvorio sanduk sa puškama. Bio je zadovoljan. Sve je bilo tu. Napunivši pušku, ponovo je pogledao na put.

Ret se stalno okretao, kao da je očekivao neku poteru. Ali, niko ga nije pratio. Malo mu je laknulo, te je usporio konje.

Lupnjava točkova mu nije više bila tako nesnosna i zaglušujuća. Sa-

da su se mogli razabrati i drugi zvuci. Ret je osluškivao. U dolini, pucnjava je jenjavala. Preteća tišina nadvila se nad brda. Ret je duboko disao. Graške znoja su mu izbijale po licu. Umornim pokretom ruke obrisao je čelo.

— Sledeći prolaz desno!

Ret se trgao. Nije odmah razumeo reči koje je izgovorio neko iza njegovih leđa. Sledećeg trenutka skotrljao se s konja. Put nije video više. Oči su mu bile prikovane za senku koja se videla iza cirade.

Ret se osećao kao paralisan. Prvo mu je bič ispao iz ruke, a zatim je pokušao da puca. Jedva je digao revolver. Nišanio je prema senci na kolima. Onoga trenutka kada je metak izleteo, senka je nestala.

Dnevna svetlost je zaslepila Reta. Stisnuo je oči. U Paničnom strahu, ceo šaržer je ispalio u vazduh. To mu, međutim, nije pomoglo. Već sledećeg trenutka je bio pogođen. Srušio se pored puta, i tu ga je Kun ostavio.

Džek Kun je ponovo bio sam. Napravio je reda oko transportnih kola i zatim požurio da se skloni sa glavnog puta. Skrenuo je u prolaz desno.

Jahao je polako. Obuzimalo ga je neko neobično osećanje. S vremena na vreme gledao je gore. Vrhovi brda bili su tako blizu jedni drugima, da je u kanjon svetlost jedva dopirala.

Onda su iznenada opet odjeknuli pucnji, tu negde blizu, među brdima. Kun je zaustavio dah. Još jače je podbo konja, i poterao one druge. Nije se zaustavio sve dok se nije dokopao doline koja je pripadala doseljenicima. Činilo mu se da će tu naći spas.

*

Sa mesta na kome je sedeo, Kun je imao pregled cele doline. pored nje-ga je stajalo složeno oružje, a tran-

sportna kola bila su u provaliji. Do-le su se borili doseljenici sa revolverašima sa Kilrojevog ranča. Doseljenici su napravili krug od kola i tako se branili od nasrtaja razjarenih revolveraša. Kun je želeo da im pomogne. Uleteo je među revolveraše i počeo da puca. Cilj mu je bio da skrene pažnju na sebe. Bio je uporan, pa je i uspeo. Tek kada su se svi revolveraši okrenuli prema šerifu, ovaj je bio zadovoljan, jer je postigao cilj.

Uplašeni revolveraši nisu ni trenutka više ostali u dolini. Strah ih je obuzeo onoga časa kad su ugledali Džeka Kuna. Dok su bežali, morali su da prođu pored polomljenih transportnih kola. Znajući to, Kun se tu uvukao, pocepao ciradu i odatle, kako je koji jahač prolazio, on je pucao.

Kilrojevi jahači jurili su dolinom tražeći zaklon, jer se pucalo na sve strane.

A onda se, ubrzo, sve smirilo. Oko Džeka Kuna okupili su se ljudi. Jedan od njih je rekao:

— Vi ste pošten i vredan čovek

Neobično osećanje preplavilo je Džeka Kuna. Polako se okrenuo. Video je starijeg čoveka izborana lica. Upitao ga je tiho:

— Otkud znate moje ime?

— Mark Barit mi je mnogo pričao o vama — odgovorio je stranac. Zatim, pruživši ruku, dodade: — Ja sam Fil Graham.

Ljudima oko sebe izdao je naredenja, a onda pošao sa šrifom do prve čitave kolibe. Svi ostali su krenuli za njima. Za tili čas, koliba je bila puna ljudi. Svi su se gurali da bi što bolje čuli svog gazdu, koji je govorio. U međuvremenu, Džek Kun je posmatrao ogromnu kartu na zidu.

— Izvinite, imam jedno pitanje — rekao je Kun kada je Fil Graham prestao da govori. Zatim je izvukao kartu iz svoje torbe, i, pružajući je Grahamu, upitao:

— Da li znate ko je ovo crtao?

Fil Graham je uzeo kartu i letimično je pogledao.

— Ne! — odgovorio je odsečnim glasom. Izgledao je zadovoljan.

Džek Kun je bio dobar poznavatelj ljudi, i to je odmah primetio. Očito je bilo da Graham nešto zna ali to neće da kaže.

Šerif je potom izašao; sačekao ga je Mark Barit. Popričali su malo, a zatim je Kun pošao da nahrani svog konja.

*

Konj Henka Lorna bio je premoren, jedva je išao. Lorn je takođe bio umoran. Šešir mu je pao na leđa, a kosa mu bila ulepljena.

Bred Karli i ostala sedmorica jahača vukli su se putem. Vraćali su se iz borbe sa doseljenicima. Bred Karli je namerno zaostao za Lornom. Nije želeo da ga vidi. Svi ostali su bili pored njega. Očekivali su spas od Breda Karlija.

Henk Lorn je bio izgubljen čovek. Znao je šta njegovi momci misle. Gorak osmeh pojavio se na njegovim usnama. Pomislio je da su još juče na ovom mestu uhvatili Džeka Kuna. Juče je bio veliki dan, i on se već radovao da je došao do samoga cilja.

Obrisao je znoj sa čela. To što su juče napravili Kunu klopku i uhvatili ga, mislio je, veliki je podvig. S tim bi i doseljenike izbacili iz kolo-seka. Ne bi se osećali sigurni kao sada. Taj Džek Kun je bio čovek posebnog kalibra. Lorn se prevario u njega. Čak i u tim teškim trenucima Lorn to nije mogao da porekne.

Zaustavio se na jednom proplan-ku, odakle je imao pregled cele doline. Tu je hteo da sačeka svoje ljude koji su se, umorni i iscrpljeni, vukli po putu. Dole, pored transportnih kola, video je Džeka Kuna. Lorn je mislio da je to dobra prilika za napad. Ali, njegovi ljudi niti su Kuna videli, niti bi to hteli.

Za sve je bilo kasno.

*

Jašući polako, došli su do pašnjaka koji su pripadali Kilrojevom ranču. S vremena na vreme Lorn je pogledao ljude koji su jahali iza njega. Svi njegovi momci su se skupili oko Breda Karlija, misleći da im je on poslednja slamka za spas. Da je danas išlo sve kako treba, doseljenici bi napustili ovaj kraj. Tada više ne bi imao protivnika u ovom kraju. Lako bi eliminisao Čaka Karsona.

Kad je Lorn sada pomislio na nje-ga, jurnula mu je krv u lice. Instinktivno je podbo konja i jurnuo na mesto gde će naći svog smrtnog neprijatelja. Čak Karson je bio čovek koji mu je remetio sve planove. Pre dva meseca, kada je umro Džeson Kilroj, put za Henka Lorna bio je otvoren. Godinama je sarađivao sa Meksikancima i dobro je poznavao ceo jug. Onda je, sasvim neočekivano, Čak Karson prešao preko reke. Svuda je uspevao daproturi svoje ideje i planove. Sasvim je onemogućio Henka Lorna da sanja o svom sopstvenom carstvu. Bio je dugogodišnji partner Brajana Kilroja, ali Lorn je mogao da zaključi da je i on imao sopstveni cilj.

Henku Lornu je cilj bio sasvim poznat!

Čak Karson je želeo da se domogne celog Kilrojevog ranča sa ove strane reke Rio Grande. Sada, posle silnih poraza, bilo je pitanje ko će se čega domoći. Mržnja prema Čaku Karsonu bila je svakog trenutka sve veća.

Lorn se uspravio u sedlu, natukao sombrero i odlučno ujahao u dvorište ranča. Bio je spreman na dvoboj sa čovekom kog je mrzeo iz dna duše.

Iznenada, Lorn se trgao. Zaustavio je konja. Začikljio je očima da bi bolje video ljude koji su zauzeli celo dvorište. Da to nisu doseljenici, pi-

tao se Lorn. Ne, sigurno nisu, jer on je jahao najkraćim putem, te nisu mogli stići pre njega.

Lorna je obuzeo nemir. Pogledao je iza sebe, da vidi ne dolaze li Bred Karli i ostali momci. Ali, nije ih video. Namestivši revolvere, krenuo je prema glavnoj zgradi ranča. Jašući tako, mogao je da vidi lica ljudi koji su zauzeli dvorište. Jednog ili dvojicu je prepoznao, samo nije znao otkud ih poznaje. Sada su i okupljeni ljudi primetili jahača. Čuteći su ga posmatrali kako se približava. Iznenada, ispred njega je iskrsao Čak Karson. On je tamo razgovarao sa jednim čovekom koji se pre toga nije video od konja. Primitivši Henka Lorna, Karson je stao u pola rečenice. Na ranču je zavladao tišina.

Tek kada se Henk Lorn zaustavio, onaj drugi čovek se pojavio i stao ispred njega. Lorn se ukočio. Bio je siguran da je Čak Karson namerno zvao Brajana Kilroja da bi njega sasvim odstranili.

— Lorne, gde je moje oružje? — viknuo je Brajan Kilroj.

Henk ga je jedno vreme ćutke posmatrao i razmišljao.

— Znači, i tebe je prevario! — zadovoljno je zaključio. Polako je sjahao. U tom trenutku stigli su Bred Karli i ostali momci. Sada je Lorn stajao pred Brajanom Kilrojem.

— Za sve informacije možete se obratiti Čaku Karsonu. On je bio odgovoran za transport. Poslao je u prvom trenutku sedmoricu ljudi, da pomognu Klivu Otkinsu, a zatim još petoricu.

Brajan Kilroj je bio crven u licu. Okrenuo se prema Čaku Karsonu i procedio kroz zube:

— Gde je oružje? Gde su ljudi?

Bez mnogo premišljanja, Karson je nonšalantno rekao:

— Verovatno su Kliv Otkins i njegovih sedam ljudi mrtvi. I ostalu petoricu je zadesila ista sudbina. Posle su ostali napali kamp doseljenika i

uništena je cela grupa koja je držala i održavala ovaj ranč!

Henk Lorn je još jedanput pogledao iza sebe, da vidi Breda Karlija i momke. Ali, sedla su bila prazna.

Kada je ponovo pogledao Čaka Karsona u lice, procedio je kroz zube:

— Vi ste lažov! Ja znam šta vi želite! Vaš put vodi preko mog leša! Treba prvo da me ubijete i tek onda da smišljate priče koje vam odgovaraju! — sav crven u licu, siktao je Henk Lorn.

Više nije mogao da se kontroliše. Mržnja i bes preplavili su ga celog.

Čak Karson je to znao, i kao da je namerno izazivao. Hteo je da se reši Lorna i činilo mu se da je to najbolji način. Možda nije mislio da će Lorn tako žestoko reagovati, ali sada nije mogao ništa da promeni.

Ljudi su počeli da se razilaze. Ostali su samo Henk Lorn i Čak Karson. Lorn se povukao nekoliko koraka unazad i čekao. Obojica su bili brzi i nije se moglo videti ko je prvi potegao oružje.

Na kraju, Henk Lorn je ležao u prašini, mrtav!

Čak Karson je pogledao ljude oko sebe. Svi su gledali u mrtvog Henka Lorna. Kad je pogledom pronašao Breda Karlija, mahnuo mu je.

— Karli! Dođi ovamo! — viknuo je.

Ovaj pride i stade pred Karsona.

— Karli, Henk Lorn vas je terao u smrt! Sada biste svi nastradali. Reci mi gde je oružje.

Bred Karli je razmišljao neko vreme, a onda, pogledavši Brajana Kilroja, rekao tiho:

— Sada nam ostaje samo jedna mogućnost. Moramo da uhvatimo šerifa Džeka Kuna!

Sa predstavnicima zakona se može izaći na kraj. Treba da budemo složni a ne da zaziremo jedan od drugoga! — dodao je na kraju.

Dolazeći sa zapada, ušli su u Vellington. Noć se već odavno spustila. Spremalo se nevreme. Vetar je digao prašinu tako da su jahači stavili maramu na lica. Drugačije se nije moglo disati.

Grad je bio sasvim miran.

Jahači su bili jedini koji su omeli taj mir. Sada su stigli pred šerifovu kancelariju. Brajan Kilroj je bio na čelu grupe. On se prvi i zaustavio i, nagnuvši se napred, pokušao da pogleda unutra. Interesovalo ga je da li nekoga ima u šerifovoj kancelariji.

Iza Kilroja, zaustavili su se i ostali.

Brajan Kilroj je sačekao da nalet vetra prođe, pa je onda rekao:

— Govori vam Brajan Kilroj. Vi ste izgubljeni, šerife Kune!

Odgovora nije bilo.

Ispred kancelarije pojavio se jedan čovek.

Bio je mrak, tako da mu se lice nije moglo razaznati. Videli su se samo obrisi njegovog tela. Ipak, bio je to šerif.

— Vi ste bezobziran čovek, Kilroje! — rekao je. — To bi mogle biti vaše poslednje reči!

Brajan Kilroj je ćutao. Pokušao je da pogledom pronađe šerifove ruke, ali svetlo je bilo slabo i ništa nije mogao videti.

Bez nekog uvijanja, šerif Kun je odmah prešao na stvar:

— Došli ste da uzmete svoje oružje? Šta mi nudite zauzvrat — upitao ih je.

Brajan Kilroj je teško disao. Ipak, Čak Karson ga je doveo na pravu adresu. To ga je i obradovalo, i istovremeno, uplašilo. Nije zamišljao da će to sve biti tako jednostavno. Očekivao je žestoki otpor i borbu do iznemoglosti. Džek Kun je još uvek čekao odgovor na svoje pitanje.

Brajan Kilroj je viknuo:

— Nudim vam život!

Džek Kun je nezadovoljno odmahnuo glavom.

— To je premalo! — rekao je.

— Šta želite još? — pitao je Kilroj.

— Mir za ovaj grad! — čuo se šerifov odgovor.

Brajan Kilroj je podigao ruku u znak odobravanja.

— Kada ću dobiti svoje oružje? — opet pokaza nestrpljenje.

— Sutra ujutro! — rekao je šerif Kun.

— Kako da znam da ćete održati datu reč? — upitao je Kilroj.

— Poći ću sa vama!

Džekov odgovor je Brajana zatekao nespremno.

— Zašto? — upitao je.

— Bez mene nećete naći oružje! — energičnim glasom je odgovorio šerif.

To je i mogao biti razlog, ali Kilrojev instinkt je govorio da tu ima još nečega.

Konačno se odlučio da kaže:

— U redu!

Šerif je ušao u svoju kancelariju, ali se ubrzo vratio. Kada je izjahao na glavnu ulicu, Kilrojevi revolveraši su ga postavili u sredinu.

Zatim je cela grupa, u galopu, napustila grad.

Džim Ferguson je bio prvi koji se spustio sa krova svoje kovačnice na put. Zviznuo je u znak da se i ostali pojave. Sa svih strana počeli su da izlaze ljudi.

— Idite na spavanje. Sutra, rano ujutro, moramo da izađemo iz grada — rekao je okupljenim ljudima.

Brajan Kilroj i njegovi ljudi brzo su jahali.

Bilo je oblačno i veoma hladno. Jahali su poljima jer je to bilo najsigurnije. Samo dva puta je Brajan Kilroj zaostao i sačekao Džeka Kuna. Obratio mu se promuklim glasom:

— Ne zaboravite da ste u našim

rukama. Igrate veoma opasnu igru, Kune!

— I vi takode — spremno mu je odgovorio šerif.

— Ako se oslanjate na ljude koji su bili skriveni po krovovima Velingtona, nemojte misliti da ih nismo videli! — dodao je cereći se.

Tim bolje za vas! — odgovorio je Kun.

— Ko vam garantuje da ćete dobiti ovu igru? — ponovo je Brajan Kilroj zapodenuo razgovor.

Dok je čekao odgovor, pažljivo je posmatrao Džeka Kuna.

— Ja garantujem rekao je šerif.

Brajan Kilroj je počeo da se smeje. Nije mogao da se uzdrži.

Čak Karson, koji je slušao razgovor, takode se nasmejavao. Obojica su zatim ostavili Kuna i pošli napred.

Posle nepunog sata jananja stigli su na Kilrojev ranč.

U dvorištu su ga razoružali i ponovo ga gurnuli u istu sobu u kojoj je proveo svoju prvu noć kao šerif Velingtona.

Ali, soba je sada bila drugačija. Prozor je bio zakovan daskama. Kun se spustio na krevet i utonuo u san. Poslednje misli bile su mu vezane za Fila Grahama.

Tokom noći nije padala kiša. Bilo je i dalje oblačno, a vazduh težak. Kada je svanulo, sunce nije uspeło da se probije. I dalje je vladao polumrak.

*

Već više od pola sata Kilroj, Džek Kun i ostali bili su na putu. Kun je bio vezan debelim konopcem i koji je bio pričvršćen za sedlo.

Jahao je na samom početku kolone, odmah iza Brajana Kilroja i Čaka Karsona.

Već ranije je imao prilike da vidi ostale revolveraše iz grupe. Bili su izmešani Meksikanci i Amerikanci. Neka lica su mu bila poznata sa povernice.

Pored Džeka je jahao Bred Karli koji je u Kentakiju bio tražen zbog ubistva jednog uzgajivača stoke.

Džek je stalno gledao njegov profil pun ožiljaka.

Bred Karli se vremenom jako promenio. Ponosno i samouvereno je jahao ovim poljima. Tako je izgledalo pre dva dana kada ga je Džek posle dužeg vremena prvi put video.

Sada je taj isti Bred Karli jahao pognute glave. Niko u grupi nije poznavao šerifa Kuna. Jedino ga je Karli dobro poznavao i znao je šta znači imati ovog čoveka za neprijatelja.

S vremena na vreme on je pogledao čoveka koji je tako mirno sedeo u sedlu kao da ga sve ovo ništa ne zanima. To što su Kunove ruke bile vezane izgleda da mu i nije mnogo smetalo.

*

Grupa je napustila Kilrojeva polja i uputila se prema pošumljenim obroncima na zapadu.

U tamnoj šumi Bred Karli nije mogao da vidi lice Džeka Kuna.

Dojahali su do mesta gde su prethodnog dana naišli na leš svoga druga Džefa. Zatim su ponovo ušli u mračnu šumu.

Tu, na tom mestu, Henk Lorn se prvi put uznemirio.

Bred Karli se svega živo sećao.

Konji su išli polako, krčeći put pred sobom. Opet su izašli na svetlo.

Iznenada, pred Karlijevim očima se zamračilo. Trgao se i instinktivno izvukao revolver. Pogledao je u Džeka Kuna, da vidi kako će on reagovali.

Ovaj mu je tiho rekao, ne okrećući se:

— Karli, ostavite taj revolver. To su samo orlovi.

Bred Karli je prebledelo kada je čuo svoje ime.

Vratio je revolver na mesto i uplašeno pogledao u šerifa Kuna. Osetio je strah.

Ponovo su konji izašli na svetlost. Pred njima je bio proplanak. Juče je trava bila zelena i sjajna. Sada je bila kao mrtva, pritisnuta maglom i teškim vazduhom.

Karlijev konj se uznemirio. Počeo je da se propinje. Jedva mu je uspeo da ga dovede pod kontrolu.

Kada se konj smirio, i Karl je uspeo da suzbije strah.

Džek Kun ga je prodorno gledao svojim sivim pronicljivim očima.

Karli je jahao pognute glave. Gledao je u travu i osušenu krv na njoj. Odjedanput mu je bilo hladno. Kun je sve to video i jedva uspevao da prikrije smeh.

Suma se postepeno proređivala i sada su se našli na samim obroncima planine. Potom su naišli na kanjone.

*

Konačno su stigli do cilja. Prvi se zaustavio Brajan Kilroj, pa tek onda ostali. Okrenuo se prema Džeku Kunu i rekao zadovoljno:

— Stigli smo! Nijedan mišić na Kunovom licu nije odražavao njegovu napetost. Neopaženo je pogledao oko sebe i zatim klimnuo glavom pokazujući na jedan prolaz.

Svi prisutni su nemo pogledali u tom pravcu. Čekali su da vide šta će im gazda reći.

Brajan Kilroj i Čak Karson su se za trenutak odvojili.

Ni ovoga puta Kunu nije mogao da proinakne autoritet koji je Karson imao. Kilroj ga je pomno slušao i onda je, okrenuvši se rekao:

— Oba prolaza vode u dolinu. Ići ćemo desnim prolazom!

Čuvši to, Bred Karli se namrgodio. Juče je i Henk Lorn poveo grupu u desni prolaz.

Brajan Kilroj je ispitivački pogledao u lice Džeka Kuna. Na njemu nije video olakšanje, niti neko zado-

voljstvo. Mogao je samo da vidi skupljene Kunove obrve.

Brajan Kilroj se počeo glasno smeјati.

U tom desnom prolazu čekali su Fil Graham i njegovi ljudi.

*

Kolona je ponovo krenula. Brajan Kilroj i Čak Karson su stavili Džeka Kuna u sredinu i tako krenuli prema ulazu.

Topot konjskih kopita odjekivao je prolazom. Džek nije morao da prati put jer mu je sve bilo dobro poznato. Tu je on juče iznenadio Henka Lorna i njegove ljude.

Sve je bilo mirno.

Fil Graham i njegovi ljudi su već bili na utvrđenim pozicijama.

Kada su svi jahači ušli u prolaz, Čak Karson je podigao ruku i zaustavio kolonu.

Svi su sjahali. Put je trebalo nastaviti peške.

Čak Karson je odvezao od sedla Kunove ruke i pustio ga dole. Pogledao ga je ispitivački, i upitao:

— Gde?

Kun je podigao svoje svezane ruke i pokazao napred u mrak.

— Dobro ste izabrali! — samo je konstatovao.

Kunu je palo na pamet da se Čak Karson veoma dobro snalazi. I onda, sasvim iznenada, osetio je kako ga prolazi jeza. Čak Karson je krenuo. Kun je pokušao da vidi njegove čizme, ali, bilo je suviše mračno.

Brajan Kilroj je bio nestrpljiv. Ništa mu nije bilo važno kao oružje koje je bilo tu sakriveno.

— Hajde, kreni! — naredio je šerifu Kunu.

Kilroj ga je gurnuo tamo gde je pre njega otišao Čak Karson. Sva trojica su se našli u tamnom prolazu.

Odjednom, Džek Kun je osetio Kilrojev revolver na svojim leđima.

Čak Karson je išao napred, Džek

Kun za njim, a poslednji je išao Kilroju.

Iznenada, Kun je osetio nož na svojoj koži. Samo jednim njegovim potezom konopac je bio presečen. Džek Kun je bio slobodan.

— Kune, sada trčite! — šapnuo mu je glas pored samog uva.

Kun je poleteo. Kilrojevi meci su praštali na sve strane. Nijedan ga nije pogodio.

Kun se okrenuo. Čuo je odsečan glas Čaka Karsona:

— Brajane Kilroju, digni ruke uvis!

Džek Kun je pogledao u Kilroja. Bio je iznenađen. Instinktivno je potegao revolver na Karsona, ali ovaj je bio brži.

Kilrojevo beživotno telo palo je na stenje.

Džek Kun je prvi izašao iz prolaza. Žmirkao je dok se nije privikao na svetlo. Ubrzo je izašao i Čak Karson.

On se okrenuo prema čoveku koji je iskršao iza zaklona.

— File, da li je konj spreman? — upitao je mirnim glasom.

— Da, tamo je! — pokazao je Fil rukom.

Čak Karson je stajao neko vreme dvoumeći se. Pogledao je Džeka Kuna.

— Kune, vi ste pravi čovek za ovaj kraj! — rekao je Čak Karson nasmijavši se.

Džek Kun se takođe osmehnuo. Podigao je ruku i spremno rekao:

— Uvek na službi!

— Ako je to ponuda, ja ću se ponovo vratiti. Ovde ima puno posla!

— rekao je Karson.

Već sledećeg trenutka Čak Karson je bio u sedlu. Podbo je konja i nestao u sumornom jutru.

Dok je Fil Graham palio travu na izlazu iz prolaza, govorio je Kunu:

— Čak Karson je jedan od najboljih agenata u vojsci. Hajdete, sada pođite sa mnom.

Obojica su uleteli u prolaz. Put su znali napamet.

Dok su trčali, pratio ih je miris paljevine.

Sada je prestala i pucnjava koju su čuli. Nastala je tišina.

Kada su se ponovo našli napolju, na svetlu, Džek Kun je video Kilrojeve ljude podignutih ruku.

Bili su opkoljeni doseljenicima.

Džim Ferguson je prvi dotrčao do Kuna i Grahama i upitno ih pogledao:

— Brajan Kilroj je mrtav! — rekao je Fil Graham.

— A Čak Karson? — upitao je Ferguson.

— I on! — dodao je Džek Kun.

Fil Graham je pognuo glavu. Samo Džek Kun je video svetlucave iskrice u njegovim očima.

K R A J

Teks Grandon

DAH SMRTI

Dojahavši do početka glavne ulice Glenroka, Bred Larson zastade. Želeo je da malo odmori konja. Njegovе tamnoplave oči i sivo, energično lice odavali su veliki umor i zamišljenost.

Sačekao je nekoliko minuta da se konj izduva a zatim ga je blago poterao dalje, niz ulicu. Činilo se da ne posmatra ništa posebno, ali je ipak video sve.

Glenrok i nije bio pravi grad. Tačnije bi bilo reći da je to bilo improvizovano naselje rudara. Privremena naseobina ljudi koji tragaju za zlatom.

Projahavši pored suda, trgovine mešovitim robom i ureda za ispitivanje kvaliteta rude, dojahao je i do veće zgrade iznad čijeg ulaza je bila tabla sa natpisom »Harisonov hotel«. Pogledao je tablu ali se nije zaustavio. Iz kovačnice su dopirali ravnomerni udarci čekića o nakovanj. Dvostruki red kuća u kojima se stanovalo protezao se u ravnoj liniji niz ulicu, sve do neposećenih borova. Negde iza tog zelenila dopirao je potmuli žamor glasova i zvetket alata zaposlenih rudara.

Bred Larson skrenu preko ulice i uputi se prema konjušnici. Ujahao je u mračnu štalu i tu sjahao. Jedan čovek odmah ustade sa bale sena i priđe mu.

Larson mu dade uzde.

— Budite pažljivi s njim — rekao je. — Sad mu dajte smao seno a zob kasnije — dodao je, trudeći se da mu glas bude što ljubazniji.

Zatim se okrenuo, uzeo bisage i izašao. Pored samog izlaza je zastao, oslonivši se širokim ledima o

zid štale. Jer, ovo je bio nepoznat teren a instikt samozaštite, izoštren godinama i iskustvom, nalagao je opreznost.

Stajao je tako izvesno vreme. Visoka, uspravna prilika obasjana poslednjim zracima sunca na zalasku. Odavao je utisak nezainteresovanog, bezbrižnog i ravnodušnog, odsutnog za svet oko sebe. Ali pogled njegovih mirnih i nekako tužnih očiju, pažljivo je ispitivao svaku kuću, svaki prozor, bio on otvoren ili zatvoren, i svaku priliku na ulici. Onda se uputio niz ulicu i, još uvek pažljivo motreći prolaznike, stigao je do saluna. Tu je ušao, prišao baru i zatražio viski, svoje uobičajeno piće.

Barmen je bio krupan čovek smeđe kose, čije je čelo bilo orošeno sitnim kapljicama znoja. Nije rekao ni reč dok je na šank stavljao bocu i čistu čašu. Jedan trenutak njegov pogled se zadržao na Bred Larsonu a zatim je skrenuo na stranu.

Larsonove oči se malo skupiše od negodovanja. To nije bilo prvi put da ga nepoznati ljudi gledaju s nepoverenjem pa i podozrenjem. Barmen ga je procenio, doneo o njemu određen zaključak i sad će nešto neizbežno slediti tom zaključku.

Popio je sadržaj čaše u dva-tri gutljaja, platio i ponovo izašao na ulicu. Polako je odšetao do hotela, smatrajući da je neupadljiv među ljudima koji su šetali.

Igra se nikad ne menja, razmišljao je. Kako sam uopšte mogao i da pomislim da će se bilo kad izmeniti?

Upisao se u knjigu gostiju. kad mu je dežurni službenik dao ključ,

polako se popeo stepenicama i došao memljivim i mračnim hodnikom skoro do kraja. Soba u koju je ušao delovala je prilično skromno. Sto, stolica, krevet i ništa drugo. Bilo je sparno a buka i prašina nadirale su kroz otvoren prozor.

Nadajući se da će se soba provetriti ostavio je otvorena vrata, bacio bisage na jednu stolicu i opružio se po krevetu da se malo odmori.

Glenrok je bio udaljen dve stotine milja od Dedvuda, ali od prošlosti se ipak nije moglo pobeći. Proteklih pet dana nisu mogli da je izbrišu a sada, dok je ležao žmureći, seti se svakog detalja onoga što se dogodilo u Dedvudu. Svi zvuci i svi pokreti ponovo se vratiše, živiji nego onda u stvarnosti.

Emeri Foks je krupnim koracima izbio iza ugla banke. Rekao je »neka se to jednom svrši« i odmah je počeo da puca. Drugi čovek, zapenšen od besa, iskočio je kroz vrata saluna da pritekne Foksu u pomoć. Treći revolveraš otvorio je divlju paljbu negde iza Larsonovih leđa.

Čak i sada, punih pet dana posle krvavog obračuna, Larsonu se činilo da oseća brze i teške trzaje svog sopstvenog revolvera, da čuje zvuke te paklene pucnjave u predvečerje toplog letnjeg dana.

Emeri Foks je jeknuo i pao, smrtno pogođen. Prijatelj koji mu je iz saluna pritekao upomoć valjao se u prašini, urlajući od bola i od nemodne mržnje. Treći čovek, onaj u pozadini, prestao je da puca i pojurio je dijagonalno, preko napuštene nog placa. Nije daleko stigao jer ga je Larsonov metak stigao sa nepogrešivom tačnošću. Posle toga je zavladała neka teška tišina, teža od svega što je pritiskalo Larsonovo pamćenje, narušeno samo sopstvenim glasom:

— Da, već je bilo krajnje vreme da se sve to završi!

Opušteno je ležao u trećerazrednoj hotelskoj sobi.

— Da li ste vi Bred Larson? — upita neki tih, oprezan glas.

Bred Larson otvori oči. Tri čoveka stajala su u otvorenim vratima. Onaj u sredini bio je krupan i temeljan, širokih, rumenih obraza i niskog čela ispod koga su sumnjičavo gledala dva sitna, nepoverljiva oka.

Bred se polako podiže i sede na ivicu kreveta. Odmah se setio barmena i njegovog podozrivog pogleda. Znao je da nije bilo tog pogleda da ne bi bilo ni ove posete.

Ničim nije odao svoje misli. Samo je klimnuo glavom i stavio ruku u džep da bi izvadio kesu sa duvanom i cigaret papirom.

— Ja sam Harison, Maks Harison — predstavio se.

Došao je do stolice i oprezno se spustio u nju, pošto je prethodno sklonio bisage. Kao da se plašio da stolica neće izdržati njegovu težinu.

Druga dvojica su i dalje stajala na pragu.

— Vaš konj je pravi lepota — produži Maks Harison lenjim, naizgled ravnodušnim glasom. — Primetio sam na njemu žig ranča U, koji se nalazi tamo negde u Flečer Mauntinu. Dobro poznajem ovaj kraj i ljude koji u njemu žive, ali još nikad nisam čuo za nekog Breda Larsona.

Larson usredsređeno pogleda u cigaretu koju je upravo zavijao.

— Moj konj je bio umoran. Dok sam prolazio kroz Flečer Mauntin, menjao sam ga za ovog.

— Kakav je bio žig tog drugog konja?

— T. J. — reče Larson, uslužno.

— Poznajem Toma Janta. Ipak, nikad nisam čuo da kod njega radi neki Bred Larson — bio je uporan pridošlica.

— Nisam ni rekao da tamo radim. Samo sam proputovao kroz taj kraj pa sam i tamo zamenio konja. Takođe iscrpljenog.

— Kakav je žig imao konj s kojim ste počeli putovanje? — zanimao se Maks Harison.

— O tome nećemo razgovarati.

— Ah, tako?
 — Da.
 — Vi ne nosite revolver. Moram priznati da me to čudi.
 — Zašto da nosim kišobran kad ne pada kiša?
 — Kiša uvek počne da pada kad kišobran nije pri ruci.
 Pogledao je ljude na pragui obratio im se.
 — U redu, momci. Počnite!
 Njegovi telohranitelji udoše.
 Jedan od njih pride Larsonu i raširi mu sako.
 — Uzalud tu tražite revolver — reče Bred.
 Drugi čovek je već pretražio bisage.
 — Brijač i ostali pribor za brijanje, kutija metaka i revolver.
 — Tako — reče Maks Harison.
 Nehajno je sedeo na stolici, malo razmaknutih nogu. Izgledalo je kao da sve teže podnosi zaparu koja je vladala u sobi. U levoj ruci je držao plavu maramicu kojom je povremeno brisao kapljice znoja na licu.
 — Mogao bih da se vratim vašim tragom i da utvrdim odakle ste došli — dodade posle kraćeg ćutanja.
 — Mogao bih.
 — Učinite to — posavetova ga Larson. — Naravno, ako to zaista želite.
 — Možda i hoću. Nije isključeno da bi se taj trud isplatio.
 Bred Larson ustade. Oba telohranitelja naglo se okrenuše prema njemu. Međutim, on je i dalje mirno stajao i posmatrao Harisonovo ljubazno-podsmešljivo lice.
 — Ova igra — govorio je sporim i odlučnim glasom — uvek ima isti kraj. Nikad ranije vas nisam video. Ipak, mogu vam dati jedan koristan savet. Za vas ne bi bilo preporučljivo da unazad pratite moj trag. Ono što je iza mene pripada prošlosti. Ja sam zatvorio vrata na toj prošlosti. Ne pokušavajte da ih otvorite. Upozoravam vas.
 Harisonov izraz lica nije se promenio. Samo su mu u dnu očiju zablistale dve iskrice smeha.

— Ja sam uvek za to da svako kaže ono što želi — rekao je. — Ipak, Larstone, priznaćete da u ovoj našoj igri ja držim sve adute. Uostalom, to je sasvim normalno. U ovaj grad dolaze razni ljudi. Zbog toga, ako želim samom sebi dobro, moram na vreme da saznam ko je ko!

Jedan od telohranitelja se nakašlja.

— Možda krije zvezdu na nekom drugom mestu? U čizmi ili u džepu?

— Zvezdu? — ponovi začuđeno Larson. — Kakvu zvezdu?

Maks Harison prezrivo pogleda telohranitelja.

— Glupače!

Ovaj se trže i pobledi.

Sledećeg trenutka Harison hitro ustade i uputi se vratima. Njegovi ljudi podoše sa njim.

Larson je nepomično stajao osluškujući zvuk teških koraka na hodniku a zatim na stepeništu, sve dok na spratu ponovo nije zavladała tišina.

— Zvezda? — ponovio je tiho, namrštivši se.

Onda je ponovo čuo škripu dasaka na stepeništu. Neko se penjao na sprat, sporim, neujednačenim korakom, s vremena na vreme zastajkujući, kao da mu to penjanje prčinjava izuzetan napor.

Prišao je prozoru i pogledao na polje, obuzet iznenadnom radoznalošću. Dole, na ulici, Harison je išao prema salunu, u stopu praćen telohraniteljima. Plava maramica u rukama debelog čoveka delovala je smešno, ali nije bilo ničeg smešnog u načinu na koji su se njemu i njegovim telohraniteljima svi uklanjali s puta.

Larson se odmače od prozora a onda se naglo okrenu jer je u sobi već bio novi posetilac. Loše obučen prosjak stajao je na pragu. Leva noga bila mu je dvadeset santimetara kraća od desne i nekorisno je visila. Bio je bez šešira. Crna kosa padala mu je na uši. Dva neljubazna, nevesela oka turobno su zurila u Larsona.

— Možete li mi nešto dati? — zagundao je.

— Zašto ste se mučili penjanjem uz stepenice? Zar me niste mogli dočekati u holu?

— Ljudi uvek očekuju od prosjaka da nešto učini za ono što od njih dobija.

Larson mu priđe i pruži mu jedan dolar. Ugledavši novac bogalj trepnu a zatim ga uze, bez reči komentara ili zahvalnosti. Ljuljajući se na zdravoj nozi posmatrao je Larsona pogledom punim neskrivene mržnje.

— Kako se zoveš, prijatelju? — pomirljivo upita Larson.

— Ljudima kao što sam ja nije potrebno ime. Kad sledeći put budem od vas prozio, bacite mi novac na pod, kao što čine i ostali. Ovaj rudarski kamp uništio je i bolje i odvažnije ljude nego što ste vi, gospodine. Vas je maločas posetio Maks Harison a to ovde nije nikakav kompliment.

Larson neodređeno odmahnu rukom.

— Koliko je vremena proteklo otako je neki šerif, ili bar šerifov pomoćnik posetio ovo mesto?

Umesto odgovora bogalj se nasmeja. Neveselim, šupljim smehom od koga mu se čitavo lice skupi u neku čudnu, čvornovatu grimasu. Zatim se sporo okrenu i teško ode niz hodnik.

Larson duboko uvuče dim u pluća. Zatim skinu sako i zavrnu rukave na košulji pa priđe umivaoniku. Ne, igra se zaista nikada i ni u čemu ne menja, razmišljao je. To je nešto što se ravna po svojim sopstvenim zakonima, nešto večno, vanvremeno a kraj je uvek jedan i neminovan. Svi drugi putevi vode tom istom kraju.

Ona stvar sa zvezdom ipak je nešto posebno, razmišljao je. Samo šta? Šta se u tome krije?

Odjednom, svestan važnosti tog pitanja seo je polako na ivicu kreveta i počeo da zavija novu cigaretu.

Mozak mu je napregnuto radio. Debelo, zadriglo lice Maksa Harisona stalno mu je bilo pred očima. Bilo bi logično da u meni vidi otpadnika, čoveka van zakona, razmišljao je. Pa ipak, on je prvo pomislio da sam predstavnik zakona. Čega se to Maks Harison plaši?

Neki čovek ustrča uz stepenice, brzo prođe hodnikom i zakuca na vrata sobe preko puta. Sa mesta na kome je sedeo, Bred Larson je mogao da vidi njegov napregnut profil, crnu, zalizanu kosu i uzana rame na. Bio je besprekorno odeven. Neki ženski glas viknu:

— Trenutak! Odmah!

Vrata preko puta se otvoriše i na njima, u snopu svetlosti koja je dopirala kroz prozor, ukaza se vitka i lepa, nasmejana devojka. Bred Larson se trže i sva njegova pažnja usredsredi se na nju. Ne viđa se svaki dan tako uzbudljivo ženstvena, zanosna devojka.

— Udi, Soni — pozvala je posetioća.

Njegov glas je bio žustar i nestrpljiv.

— Mogu da ostanem samo nekoliko trenutaka. Imam već zakazano suđenje.

Tišim glasom su izmenjali još nekoliko reči a onda se vrata zatvoriše i glasovi se skoro nisu ni čuli. Ipak, povremeno se razaznavalo kako muškarac i žena podižu ton, upadajući jedno drugom u reč.

Larson ustade i počeo da šeta po prostoriji. Bio je ispunjen nekim čudnim nemirom. Jedna rečenica koju je devojka izgovorila, tonom iz koga je izbijalo preklinjanje, skoro očajanje, sasvim razgovetno je doprla do njegovog uha.

— Ali, ti se moraš izvući iz svega toga! To je opasno i...

To je bilo sve. Vrata su se ponovo otvorila i čovek ih je za sobom zalupio, odlazeći. Sledeće što je Larson čuo bio je njen plač. Tih, postojan, neutešan.

Dó davola, pomislio je. Pa zar na ovom svetu ne postoji ništa osim tu-ge?

Bacio je na pod nedopušenu ciga-retu i zgazio je petom. Načinio je po sobi još nekoliko neodlučnih kora-ka a onda je zastao u otvorenim vratima svoje sobe. Plavetnilo u nje-govim očima postade dublje i zaga-sitiije. Bilo mu je žao devojke koja je plakala.

— Uvek je bilo ovako! — tiho je gundao. — Nikad neću naučiti kako se treba povući iz igre.

Iznenada se odlučio, izašao u hodnik i zakucao u vrata njene so-be. Pláč prestade. Devojka pride i otvori. Začudeno ga je posmatrala.

— Ja sam u sobi preko puta — re-kao je. — Čuo sam vas kako plaćete. Čime vam mogu pomoći?

Nekoliko trenutaka ga je čuteći posmatrala.

— Kakvu vrstu pomoći možete da mi ponudite? — zamišljeno ga je upitala.

— Ne znam.

— Poznajete li ovaj grad?

— Ne.

— Znete li kako se zovem? Znete li bilo šta o meni?

— Ne znam.

— Zovem se Nensi Kalver. Da po-znajete ovaj grad, ne biste mi nudili pomoć. Svi se obično povlače ispred ćopora.

— Ja se ne povlačim.

— Ali znate pravila igre, zar ne?

— Pravila su uvek ista.

— Neće vam doneti nikakvo do-bro ako vas neko vidi da razgovara-te sa mnom? — iznenada je rekla i zatvorila vrata.

Vratio se u svoju sobu i upalio lampu. Bio je ozbiljan, preozbiljan za svoje godine. U dvadeset i petoj godini deo njegovog bića već je bio mrtav.

Neko vreme nervozno je šetao po skućenoj prostoriji a tada ugasi lampu i izađe na ulicu. Bilo je dosta prolaznika. U većini radnji gorele

su velike lampe, pomalo osvetljava-jući i ulicu.

Dva čoveka brzo prodoše pored njega. Ipak je uspeo da čuje kako je jedan od njih rekao:

— On će se izvući, kažem ti! Maks Harison će se za to postarati!

Ispred zgrade suda bila je povećá grupa ljudi, koji su stajali u poluk-rugu. Dok je tuda prolazio, razmiš-ljao je o Maksu Harisonu i nje-go-vom strahu od šerifske zvezde.

Prodoran miris uglja i nagorelog kopita natera ga da se okrene pre-ma otvorenim vratima kovačnice. U nejasnoj svetlosti jedan džin od čo-veka, opasan kožnom pregačom, odjednom se ispravi iznad korita i zapanjeno se zagleda u njega.

— Brede...

Larson mu jedva primetno dade znak glavom i produži niz ulicu.

Gledajući za njim, očigledno ne-svestan vode koja mu se slivala niz gole grudi, kovač se odjednom na-smeja prigušenim, grlenim sme-hom.

— Sad će se svašta dogoditi u Glenroku! — promrmľjao je i pono-vo zario lice u korito. Kad se nešto kasnije uspravio i pogledao u zata-lasanu reku ljudi, na njegovom crnoputom licu poigravao je izraz neke lukave veselosti.

Bred Larson je i dalje koraćao niz ulicu. Bio je zamišľjen i namršten. Osećao je da se ovde događa nešto neobično. Sva lica su bila okrenuta prema sudnici i imao je utisak da je raspoloženje tih ljudi slično tihoj vatri koja svakog časa može da buk-ne neobuzdanim plamenom. I dalje radoznao, probio se kroz okupľjenu gomilu i popeo stepenicama u širok hodnik koji su čuvali rudari. Stigao je do otvorenih vrata kroz koja je dopirao ujednaćen, sugestivan glas koji je nekoga u nešto ubeđivao. Larsonu se taj glas odnekud učini poznatim i on produži da se dalje probija kroz hodnik sve dok nije mogao da vidi unutrašnjost sudni-ce.

Ispređ nekoliko redova klupa na kojima je sedela publika bio je ogroman sto od čamovih dasaka a za tim stolom sedeo je sudija. Bio je to stariji čovek okrugle, čelave glave koji se očigledno dosađivao. Desno od stola stajao je besprekorno odeven muškarac koga je Bred Larson video kako razgovara sa Nensi Kalver u hotelu. Znači, on je bio advokat koji je privodio kraju odbranu svog klijenta.

— Kakvi su to, dakle, dokazi? — govorio je, okrenut sudiji. — Isključivo indirektni. Niko nije video da Dag Moris stvarno nešto radi oko brane za ispiranje zlata. Kad ga je ova grupa detektiva amatera opkolila, on je stajao oslonjen na neko drvo, tridesetak metara dalje od nalazišta Henka Riordena. Ne postoji nikakav dokaz o pljački niti o uzurpiranju tuđe imovine. Zbog toga tražim od ovog suda da pusti na slobodu mog branjenika.

Sudija klimnu čelavom glavom, nakašlja se prekrivši usta otvorenom šakom i progovori autoritativnim glasom.

— Optuženi, ustanite!

Izrazito mršav čovek lenjo se podiže sa klupe ispred sudijinog stola.

— Oslobodeni ste optužbe, Riordene. Možete da odete.

Dokorašnji pritvorenik reče:

— Hvala vam, gospodine sudijo! — pokloni se nehajno advokatu i izađe iz sudnice.

U sudnici je vladala tišina puna neke zloslutne napetosti. Bred Larson je bio svestan te tišine i pogledavši advokata ustanovi da je i on osetio prisustvo pretnje koja je ispunila atmosferu.

— Kako se zove advokat? — šapatom je upitao čoveka do sebe.

— Soni Far! — odgovori ovaj, takođe promuklim šapatom.

Predstava je bila završena. Dag Moris, bivši pritvorenik brzo izađe iz dvorane. Ne gledajući ni levo ni desno, uputio se prema stepenicama koje su vodile na ulicu. Zainte-

resovan za sve što se događalo, Bred Larson krenu za njim.

Kad je stigao do poslednje stepenice, Dag Moris naglo zastade i uplašeno se zagleda u natmurena, preteća lica ljudi okupljenih ispred ulaza. Sa mesta na kome je stajao, Bred Larson je mogao da vidi gnev u njihovim očima i na njihovim licima. Bilo je jasno da je Dagu Morisu bilo lako da se izvuče iz ruku korumpirane pravde, ali da mu možda neće biti lako da umakne gnevu mase koja ga je iščekivala.

Dag Moris se preplašeno osvrtao, očigledno nameravajući da se vrati a onda jedan autoritativan, odsečan glas nadjača sve jači žamor mase.

— Razmaknite se! Pustite tog čoveka da prođe!

Larson se zagleda u mrak ispred ulaza i primeti krupnog i snažnog čoveka uz stub pored ulaza. Četvrtastim, boginjavim licem i energičnom vilicom, čovek je ostavljao neumoljiv utisak surove odlučnosti. Čim je čuo njegov glas, Dag Moris postade приметно mirniji. Uspravio se i pošao pravo prema gomili.

— Ovde neće biti nikakvog linčovanja dok sam ja šerif! — još glasnije ponovi isti glas. — Jasno?

Žamor teško prigušenog negodovanja prostruja gomilom, ali se ljudi ipak poslušno razmaknuše kako bi načinili prolaz Dagu Morisu.

Onda jedan čovek izađe iz sudnice i brzo prođe pored Breda Larsona. Disao je teško, kao da se guši.

Žamor gomile postade glasniji.

— Ne brini ništa, Riordene! — doviknu neko. — Tvoji prijatelji će se pobrinuti za Daga Morisa!

— Ko je to rekao? — pretećim glasom upita čovek pored stuba. — ko?

Henk Riorden je bio visok, sredovečan čovek guste, crne brade. On podiže jednu ruku.

— Vi svi me poznajete! — rekao je promuklo. — Svi znate Henka Riordena. Ja sam osnovao ovaj ručarski kamp. Gledao sam kako raste i raz-

vija se. Gledao sam dobre, poštene ljude kako dolaze ovamo a gledao sam i varalice kojih je vremenom bivalo sve više! Čujte me, prijatelji! Ovo što se dešava prevršilo je svaku meru. Ja sam bio u mnogim rudarskim kampovima u toku svog života i u svima njima bilo je i varalica! Ali, na kraju je uvek dolazilo vreme kad su varalice doživele pravednu kaznu. Ja sam uhvatio Daga Morisa kako svojim prljavim šapama krađe zlatonosni pesak na mojoj brani. Dobro me slušajte! Ja sam strpljiv čovek ali vam otvoreno kažem da u ovom kampu postoji nešto trulo. Pijavice moraju da budu uklonjene iz naše sredine! Sve te zamaskirane hulje, svi pokvareni advokati a zajedno sa njima i sudija koji sudi onako kako mu jedan čovek iz ovog grada naređuje! Vi svi znate ko je taj čovek!

— Henk, zar ne misliš da si preterao? — upita čovek pored stuba.

Larson ga pogleda. Sada je pored njega stajao i advokat Soni Far, bleđi nego pre ali i dalje sa ironičnim osmehom nalicu.

— Ja podrazumevam i podmitljive šerife, Londžere! — reče Henk Riorden. — Znači i tebe!

— Kažem ti da preteruješ! — ponovi boginjavi čovek, ne podižući ton.

U zadnjim redovima gomile počeo komešanje. Larson pogleda tamo i ugleda Maksa Harisona kako se hladnokrvno probija kroz gomilu. Ljudi su se razmicali levo i desno, gledajući u Riordena koji je odjednom postao turobno ćutljiv. Harisonova džinovska pesnica, držeći plavu maramicu, podiže se prema Riordenu a pospan glas odjeknu u iznenadnoj tišini.

— Henk, ne uznemiravaj se zbog sitnica! — dobacio mu je.

To je bilo sve.

Henk Riorden je stajao, nem, bez reči i bez pokreta. I samo Harisonovo prisustvo bilo je dovoljno da mu oduzme malopredašnju samouvere-

nost. Nešto hladno i zloslutno zračilo je iz tog zloslutnog krupnog tela, gasilo vatru uskomešanih strasti okupljenih ljudi, suzbijao njihov gnev i volju za otporom.

Svestan te nagle promene raspoloženja i gledajući ljude kako se zbunjeno razilaze, Bred Larson oseti nehotično divljenje prema Harisonovoj hrabrosti. Bilo je u tom čoveku nečeg oporog i surovog, nečeg što ne zna za kompromise i odstupanje.

Ostatak priče mogao se lako predvideti.

Larson krenu prema hotelu, jer su se ljudi brzo razišli.

Negde u mraku odjeknuše dva pucnja. Larson se trže ali nastavi da korača. To je sigurno Dag Moris, pomislio je. Dag Moris umire u nekoj uličici pogođen mecima nekog od prijatelja Henka Riordena.

Igra se nastavljala.

Ovo je bio Harisonov grad. Obični građani bili su pod neprestanim nadzorom Harisona i njegovih ljudi, i smeli su da rade samo ono što im je bilo dozvoljeno.

Neko mu je brzo prilazio s leđa a zatim je počeo da korača uporedo s njim. Upola okrenuvši glavu na tu stranu, ugledao je četvrtasto, boginjalo lice šerifa Londžera.

— Kad stignemo do prve poprečne ulice skreni u nju! — naredio mu je šerif.

— Šta se nalazi na drugom kraju ulice?

— Samo ti skreni!

Bred Larson se tiho nasmeja ali poslušao.

Skrenuo je u mračnu ulicu, sa šerifom iza leđa. Tako su stigli do kuća na periferiji Glenroka oko kojih su bile razbacane gomile praznih sanduka i drugih otpadaka.

— Sad desno! — naredi šerif i opsova, saplevši se o neki sanduk. — Evo, ova vrata!

Bred Larson stavi šaku na bravu i otvori. Ušao je u dobro osvetljenu prostoriju u kojoj je sedelo nekoliko

muškaraca. Sa desne strane bio je šank.

Šerif uđe za njim, zalupivši vrata.

— Evo ga! — mrzovoljno reče.

Nimalo iznenađen, Bred Larson je posmatrao petoricu muškaraca pred sobom. Soni Far, verovatno suviše nervozan da bi mogao da miruje, hodao je pored zida. Dva Harisonova telohranitelja stajala su iza stolice na kojoj je on sedeo, budno posmatrajući Larsona.

Nekoliko trenutaka svi su ćutali.

— Dakle, Larstone, imali ste priliku da vidite neke stvari. Interesuje me da li ste shvatili šta se u ovom gradu događa?

— To je stara priča, Harisone.

— Ko sam ja? — upita Harison a u njegovim sitnim očima pojavi se izraz podrugljive radoznalosti.

— Vi ste ono što je o vama rekao Henk Riorden na stepenicama sudske zgrade.

— Znači, ja upravljam ovim gradom? — reče Maks Harison ravno-dušnim glasom. — Pijem mu krv kao pijavica. Donosim zakone i nalazim ljude koji za moj račun pljačkaju tuđe zlato, uz pomoć samo ovih džentlmena oko mene?

— Rekao sam da je sve to stara priča, Harisone. — Sem ovih ljudi ovde vi imate iza sebe možda još deset, petnaest revolveraša i pet, šest kockara u vašim salunima. Tu su zatim i ljudi koji upravljaju vašim kućama za razonodu a svakako i neki drugi, kao na primer onaj barmen koji me je zapazio čim sam stigao u grad.

Soni Far prestade da korača a sa njegovog lica nestade ironičan osmeh.

Harison se tiho nasmejao, kao da je zbog nečega veoma zadovoljan.

— Oštroumni ste! — velikodušno je priznao. — Osetio sam to čim sam vas upoznao. Poznajem dobro ljude kao što ste vi, Larstone. Ispod vašeg mirnog lica krije se aktivan duh. Sigurno ste vešti i u tuči, i sa revolverom. Eto, to je vaš opis.

— Bolje mi recite zašto sam doveden ovamo?

— Zato da nam se pridružite! — reče Maks Harison. — Već od sutra stupate na novu dužnost. Bićete noćni šerif u Glenroku.

U tišini koja je nastupila Larson pogleda advokata Fara. Na njegovom zategnutom licu primeti nešto što pre nije video. Neki umor, odsustvo vere i nade. Osetivši njegov ispitivački pogled, Far se nelagodno trže i nastavi da korača pored zida.

Debeli Harison se malo pomeri na stolici, polako izvuče iz džepa plavu maramicu i njome protrlja vlažne dlanove. Zatim se iščekujući nagnu napred.

— Možda još ne znate kakav je kraj te priče, Harisone — počeo Bred Larson otegnutim glasom. — Divlji i osioni uživaju na račun ostalih stanovnika grada. Vremenom postaju sve ambiciozniji i zato pribegavaju sve surovijim metodama. No, pre ili kasnije dolazi trenutak kad Henk Riorden i njemu slični razmisle i tada oni divlji i osioni obavezno plate glavom za sve što su im učinili. Ne postoji ništa opasnije od besa mirnih ljudi koji više neće da trpe nepravdu. Zapamtite to, Harisone!

Zastao je i odmahnuo.

— Eto, zbog toga mi nije ni najmanje stalo da budem šerif u ovom gradu. To nije prava strana.

Plava maramica iščeze u Harisonovoj stisnutoj pesnici.

— Larstone, ne zaboravite da bih mogao da ispitam vaš trag i saznam ko ste, odakle ste i zašto došli!

— Prvo ste o meni mislili da sam šerif. Sad mislite da sam begunac od zakona. Možete da mislite šta hoćete. Ipak, prvo dobro razmislite da li zaista želite da saznate sve o meni!

Harison se još više nagnu napred. Izgledao je neranjiv u svom uzvišenom miru, mada je bilo očigledno da je zainteresovan. Onda počeo da govori.

— Pravi revolveraši ne pate od nečiste savesti. A ne daju se lako ni zaplašiti. Postoji li još nešto nedorečeno u vašoj priči, prijatelju Larsono? Ako postoji, recite. Jer, jasno vam je da se radi o tome da li ste protiv mene ili ste za mene!

U prostoriji ponovo zavlada tišina.

Iz pravca glavne ulice čuo se glas nekog čoveka koji je vikao. Reči su bile nejasne ali se moglo razumeti da je to neka poruka za Henka Riordena.

Larson pride vratima i otvori ih. Nekoliko trenutaka stajao je osluškujući, zagledan u noć, a zatim se okrete prema Harisonu.

— Dag Moris je mrtav ali to je samo prva u nizu većih nesreća koje treba da zadese ovaj grad. Zbog toga ne nameravam da promenim svoju odluku.

Ostali su nepomično stajali i ćutali, osvetljeni žućkastom svetlošću petrolejske lampe.

— Možda ćete je ipak uskoro promeniti! — reče Maks Harison svojim ravnodušnim glasom, ujedno pažljivo osluškujući buku napolju.

Bred Larson pređe preko praga i za sobom polako zatvori vrata. Neko vreme je stajao okružen dubokom tamom a onda prođe pored zida i izađe na ulicu. Pre nego što je stigao do sledećeg ugla, ponovo je začuo isti glas od malopre.

— Riordene, ti si prilično uobražen čovek!

Bred Larson ubrza korak. Ono što je video nije ga oduševilo. Šestorica muškaraca stajala su preko cele ulice, raspoređeni od ivičnjaka do ivičnjaka a ispred njih, obasjan snopom svetlosti koja je dopirala iz saluna, stajala je mršava, isposnička prilika rudara Henka Riordena.

On zna da je smrt pred njim, pomisli Bred Larson. Zna, ali se na njegovom tvrdom, poštenom licu ipak ne vidi nikakav trag straha.

— Prilično si uobražen! — još jednom ponovi jedan od revolveraša.

Čovek koji je stajao u sredini grupe jedva приметно se pomeri, na šta Henk Riorden odmah pokuša da izvuče revolver.

No, bilo je prekasno. Jedan jedini pucanj je odjeknuo i Henk Riorden se zanese a onda pade licem prema zemlji.

Bred Larson se gnevno okrete i u nekoliko koraka prevali rastojanje koje ga je delilo od hote'a. Sve strpljenje iščezlo je iz njega i on se osećao isto kao i onoga dana u Dedvudu, pun dobre volje i poštenih namera, ali zahvaćen gnevom koji je nadvladao sve razloge zdravog razuma.

Ustrčao je uz stepenice i naglo zastao, ugledavši tanku traku svetlosti ispod vrata svoje sobe. Onda je ispružio levu ruku, snažno pritisnuo kvaku i širom otvorio vrata.

Nensi Kalver stajala je na sredini sobe i iščekivala ga.

II

Trgla se kad ga je videla, zapanjena izrazom njegova lica i hladnim sjajem njegovih tamnoplavih očiju. Nekoliko sati ranije, dok je stajao u vratima njene sobe, odavao je utisak tihog i mirnog, nekako pitomog čoveka. Sad ništa od toga nije preostalo. Pred njom je stajao muškarac pun teško suzdržavanog besa, napet i odlučan, spreman na brzu i energičnu akciju.

— Šta se dogodilo? — upitala ga je.

Odmahnuo je glavom a onda se njegovi mišići opustiše.

— Nisam znao ko se nalazi u sobi — rekao je tihim glasom, kao da se izvinjava.

— Ovaj grad svima ide na nerve. Niste ovde ni nekoliko sati a već ste osetili taj nemir.

Kako je on ćutao, ona produži.

— Zna li kakav je izraz vaših očiju? Kao u čoveka koji je spreman da ubije!

— Zašto ste došli ovamo?

— Da vas upozorim. Ceo grad zna šta je u vašim bisagama. Svi već znaju svaku reč koju ste izgovorili kad ste stigli ovamo. Neće proći ni dva sata a već će svi znati da sam bila u vašoj sobi.

— To je stara priča.

— Da li je stara priča i to što će Maks Harison pokušati da vas pridobije da radite za njega? To je ono što sam htela da vam kažem. Ko ste vi, u stvari, Brede Larsone?

— Jahač. Jahač na kraju puta koji ne vodi nikuda.

— Otpadnik od reda i zakona. Ne verujem. Ne ličite mi na takvog.

— Ja ipak bežim.

— Možda i bežite, ali ne od nekog zločina.

Nekoliko trenutaka ga je gledala u oči, kao da želi da u njima nađe potvrdu za svoje reči. Onda se naglo okrenula i pošla k vratima. Odškrinula ih je i pogledala u hodnik. Pre nego što je izašla okrenula se još jednom.

— Ne zaboravite: ako Maks Harison uspe da vas ubedi da radite za njega, bićete zauvek izgubljeni!

Posle toga je izašla, tiho zatvorivši vrata za sobom.

Bred Larson počeo da šeta po sobi. Zaključio je da se devojka nalazi u nekoj nevolji i da nikome neće da se obrati za pomoć. Uzrok te njene nevolje je nesumnjivo i Soni Far a hiljadu takvih kao što je on nisu bili dostojni nje, zaključio je.

Posle toga je izašao a vratio se sat kasnije i odmah je legao. Neka čudna tišina zavládala je u Glenroku.

Dag Moris i Henk Rlorden bili su mrtvi, i u vazduhu se osećao dah smrti.

III

Bilo je deset sati sledećeg dana kad je Bred Larson zastao pred kovačnicom, držeći konja za povodac.

— Hoćete li pogledati zadnju levu potkovicu mog konja? Izgleda kao da se izlizala.

Kovač ga ravnodušno pogleda a zatim se obrati pomoćniku.

— Li, skoči preko kod Spala i donesi mi nov kaiš za meh.

Kad je pomoćnik otišao, kovač pogleda Larsona.

— Dugo sam živio u Dedvudu. Zato sam vas i prepoznao.

— Kakvi su odnosi one devojke i Sonija Fara? — upita Larson.

— O tome se dosta govori u gradu.

— Šta se govori?

— Svi se slažu da je devojka ispravna. Što se tiče Sonija Fara, on je pravnik koji je iz Flečer-Mauntina došao ovamo u nadi da će izvući gomilu zlata iz svog nalazišta. Sa devojkom se verio još dok je živio u Flečer-Mauntinu i nedavno ju je pozvao ovamo. Pošto se pokazalo da njegovo nalazište, od koga je mnogo očekivao, ne vredi ništa, pristao je da radi za Maksa Harisona, kao pravni zastupnik. Tako je još jedan dobar čovek skrenuo s puta poštenja i postao loš.

— Nastavite. Sve je to vrlo zanimljivo.

— Maks Harison je vladar ovog grada. Devojka je odmah shvatila da njen verenik Soni Far srlja u propast. Rekla mu je da ne želi da se uda za njega sve dok se on drži Harisona. Kako Soni Far može da se iščupa iz Harisonovih kandži? I da li on to uopšte želi? Ima dosta ljudi ovde koji smatraju da je on obična varalica.

Kovač zastade jer se u tom trenutku pojavi pomoćnik.

— Spal kaže da nema nijedan kaiš za meh.

— Onda pokušaj kod Kopa.

— Dobro.

Kad je pomoćnik ponovo otišao, kovač nastavi.

— Sad ti je sve jasno. Ovde nikom ne smeš verovati. Ovaj gradić jeste surov, ali je Maks Harison najsuroviji. On svuda ima svoje doušnike a za mnoge od njih se i ne zna da rade za njega. Na taj način Harison

uvek sazna na vreme sve što se sprema protiv njega i preduzima odgovarajuće protivmere. Ipak, mislim da kad bi se našao bar jedan sposoban čovek, brz na revolveru, da bi mogao svašta da učini.

— Ja ne želim da se upuštam u tu igru.

— Znam ja dobro ko si ti.

Neko je polako prolazio ispred vrata.

Kovač potapša konja po sapima.

— Ova nova potkovica trajaće najmanje dve nedelje.

Bred Larson klimnu, ne ispuštajući iz vida čoveka koji je polako odmicao, ne osvrćući se.

Desetak minuta kasnije brzo je jahao preko prašnjave, užarene ulice prema zelenom pojasu borove šume. Kad je projahao pored poslednjih kuća Glenroka, kretao se još neko vreme glavnim putem koji je vodio u više pojaseve šume i od koga su se, u pravilnim razmacima, odvajale manje staze. Krenuo je jednim od tih puteljaka koji je vodio nizbrdo kroz poširoke i dugu jarugu, izrovanu lopatama i pijucima rudara.

Negde iznad njega zašušta grmlje a onda se ponovo sve utiša. Larson je znao da ga neko prati ali tome nije pridavao neki poseban značaj. Sve je to bio sastavni deo stare igre čija pravila je on znao napamet.

Zeleo je da pronađe Sonija Fara i da razgovara sa njim, ali nije znao na koji način da to učini.

Još neko vreme je jahao jarugom, a onda je skrenuo na prvu poprečnu stazu koja je vodila najviše kroz gustu četinarsku šumu.

Prešao je jedva sto metara i odjednom zastao naišavši na iskrčen prostor na kome je bilo nekoliko ljudi koji su ga pažljivo posmatrali. Jedan od njih, naslonjen na stablo ogromnog bora, bio je čovek sa krakom nogom, kome je dao dolar.

— Izvinite gospodo — reče Larson ljubazno. — Nisam nameravao da vas uznemiravam.

— Poznato nam je da se zovete Bred Larson — reče čovek guste crne brade. — A vi verovatno znate da u ovom gradu postoje dve stranke. Maksa Harisona i ona druga. Ili nam se pridružite, ili idite.

— Kažem vam da je on najobičniji revolveraš — javi se prosjak sa krakom nogom. — To se vidi po njemu. Još jedan Harisonov plaćenik i ubica.

— Možete da mislite šta hoćete — reče im Larson, okrete konja i odjahao putem kojim je i došao.

Već je bilo prošlo podne kad se ponovo našao u glavnoj ulici Glenroka. Grupice rudara su se vraćale s posla a ispred saluna stajalo je nekoliko dokoličara. Kočija, u koju su bila upregnuta četiri bela konja, upravo je pristizala, ostavljajući iza sebe veliki oblak žućkaste prašine.

Šerif Londžer izađe iz zgrade suđa i osloni se na drveni stub. Nešto kasnije i advokat Soni Far izađe iz iste zgrade i krenu prema hotelu.

Bred Larson učini isto. Pošto još nije bio gladan, odmah je otišao u svoju sobu i, ostavivši iza sebe otvorena vrata, obučen je legao na krevet. Polako je savio cigaru, pripalio je i zamišljeno izduvao dim prema tavanici.

Onda je čuo kako se neko penje uz stepenice. Nekoliko trenutaka kasnije do njega je dopro tih i nekako zabrinut glas Nensi Kalver. Uskoro se vrata otvoriše tako da je jasno čuo njen plačni uzvik:

— Kad će se sve ovo već jednom završiti?

— Tiše! Tiše! — opomenu je Soni Far. — Ostavimo to za kasnije.

Vrata se zatvoriše.

Ležeći na krevetu, Larson začu kako se Soni Far zaustavlja pred otvorenim vratima njegove sobe.

— Udite, hteo bih da govorim sa vama — rekao je, ne ustajući i ne okrećući se.

Soni Far bez reči ude i stade na sredinu sobe.

Larson prestade da bulji u tavanicu i poče ispitivački da posmatra svog posetioca. Na Farovom licu oražavao se težak umor. Izgledao nesiguran, i izgubio je svoj uobičajen izraz samouverenog čoveka.

Osetivši da ga Bred Larson posmatra, Far se nelagodno trže i na licu mu se pojavi stara maska ironične nadmoćnosti.

→ Larsone, priznajem da ste prilično oštrouman i žestok momak — rekao je. — Čak vas se i Harison na određen način plaši. Ali, upravo zbog toga što vas se plaši ukloniće vas sa svog puta. Bili ste u pravu kad ste rekli one stvari o njemu. Iza Maksa Harisona su tridesetorica ljudi koji su spremni da poslušno izvrše svaku njegovu zapovest. Ne zaboravite da on sve te ljude može u svako doba dana i noći da okupi za manje od pet minuta. I ne zaboravite da oni, za razliku od rudara, znaju i da pucaju!

— Fare, kako je došlo do toga da se vi umešate u sve to?

Advokat duboko uzdahnu.

— Ima mnogo načina na koje čovek može da se umeša u stvari koje bi možda voleo da izbegne.

— Želite li da se izvučete iz neprijava u koje ste upali?

— Pazite šta govorite!

Larson polako ustade i ostade da sedi na ivici kreveta.

— Pametan ste čovek, Fare. Umetite brzo da mislite, ali ne i dovoljno pošteno. Niste iskreni prema sebi i zato ste spremni da sami sebi oporaštate sve greške. Pored toga, i vaši nervi su na izmaku

— Kažem vam da pazite šta govorite!

— Glupače! Još koliko dugo će ona devojka morati da sedi u sobi i da plače?

Nešto se prelomi u Faru. Ta promena nije se mogla uočiti na njegovom licu, tako dugo treniranom da prikrije prava duševna raspoloženja, ali njegove oči postadoše nešto tamnije.

— Kako mogu da se iščupam iz svega toga? — povikao je dramatično šireći ruke. — To je nemoguće, Larsone! Nikad se neću izvući!

Začutao je pred navalom osećanja a zatim, ljut na sebe što je dozvolio da za trenutak izgubi kontrolu nad sobom, nervozno je odmahnuo i izašao.

Sa javnog časovnika na zgradi su da zvono se oglasi četiri puta. Bred Larson dohvati kesu sa duvanom i počeo da zavija cigaretu. Zapara u sobi postajala je sve teže podnošljiva.

Napolju, sredinom prašnjave ulice, prohujala je veća grupa ljudi. Duž hodnika vrata su se povremeno otvarala i zatvarala. Najzad je bilo i pet sati. Čuli su se glasovi rudara koji su se vraćali s posla.

Ustao je i bacio pogled na revolver koji je stajao na stolu, ali ga nije uzeo. Podigao je glavu kad je čuo teške korake dvojice ljudi koji su se penjali uz stepenice. Pogledao je revolver na stolu a onda mu je okrenuo leđa. U tom položaju je bio i kad su u njegovu sobu ušli Maks Harison i šerif Londžer.

Šerif je stajao iza Harisona čije se mesnato lice obilno znojilo. Obrisaog ga je svojom velikom plavom maramicom a njegove uske, ispitivačke oči suočiše se sa mirnim očima Breda Larsona.

— Nisam morao da proveravam vaš trag, Larsone — počeo debeli Harison. — Jedan moj poznanik je stigao iz Dedvuda. Rekao mi je sve što sam želeo da znam. I tako, što se tiče vas, izgleda da sam pogrešio.

— Nema čoveka koji ne greši, Harisone.

— Vi niste predstavnik zakona — nastavi zamišljeno Maks Harison.

— Niste ni zločinac. Vi ste jednostavno čovek nadaleko čuven po svojoj brzini izvlačenja revolvera i preciznosti gađanja. Vi ste čuveni revolveraš. Pre nekoliko dana ubili ste trojicu koji su došli da provere da li ste stvarno dostojni onog što se

priča o vama. Vaše pravo ime je Jensi Dolan.

Čovek koji se privremeno zvao Bred Larson a u stvari Jensi Dolan čuteći je gledao masno, bezizražajno lice čoveka pred sobom.

— Recite mi zašto ste pobešli iz Dedvuda? — upita Maks Harison. — Emeri Foks je bio običan kradljivac stoke i niste imali nikakvog razloga da se plašite javnog mišljenja i zakona. Stvarno, zašto ste pobešli?

— Zbog svoje reputacije, Harisone! — odgovori Jensi Dolan čvrstim glasom. — Jednom me je jedan trećerazredni revolveraš naterao da povučem revolver. Saznalo se da sam brz. Od tada nemam mira. Svi žele da me iskušaju. Da, ja sam Jensi Dolan, Harisone. I ti me želiš za sebe, kao što su me želeli i mnogi drugi. Od toga više nema ništa. Revolver više ne volim a sada se zovem Bred Larson. To nemojte zaboraviti!

Maks Harison ga je nekoliko trenutaka gledao čuteći i brišući maramicom crveno, oznojeno lice.

— U tom slučaju u Glenroku vam nije mesto. U očima običnih ljudi vi ste neka vrsta heroja. U mom gradu heroji nisu potrebni.

— Znači, moraću da odem?

— Da. Iako nešto prekasno. Jer, šteta je već pričinjena.

Posle toga naglo se okrenuo i otišao niz hodnik, u stopu praćen šerifom Londžerom.

Jensi Dolan sačeka da oni odu a zatim uze revolver, napuni ga i zataknu ga za pojas.

Čekanje, razmišljanje i oklevanje je završeno, pomislio je, a zatim i on izađe na hodnik. Tamo je naišao na Nensi Kalver.

— Jensi Dolane! — uzviknula je. — Suviše ste mladi a već uživate takvu reputaciju. O vama se priča po celom Zapadu! Ne odlazite! Ne izlazite na ulicu!

— Nemam drugog puta! — blago je rekao. — To je jedini!

Čutala je i posmatrala ga. Imao je

utisak da zbog nečega drhti.

— Da, znam — najzad je rekla. — Ne postoji nikakav drugi put. Ali to je... tako... tako svirepo! Ipak, divno je znati da postoji bar jedan čovek koji se ne plaši!

Prišla mu je i za trenutak položila jednu ruku na njegove grudi, kao da pokušava da ga zadrži. Onda je sklonila ruku i produžila prema svojoj sobi.

Jensi Dolan polako side u hol. Skoro se očešao o čoveka koji je upravo upalio lampe. Ostali građani nagruše iz trema i ispuniše hol, uzbuđeno žamoreći. Onda, ugledavši ga, naglo začutaše i razmaknuše se da mu naprave mesta.

Jensi izađe na trem, spusti se niz tri niska stepenika na pločnik i tu zastade. Na levoj strani bila je uska ulica kroz koju ga je šerif Londžer proveo prethodne noći. Sa desne strane uzdizalo se masivno zdanje zgrade iz čijih se zamračenih prozora čulo prigušeno šaptanje nevidljivih, uznemirenih stanara. A pravo preko puta njega, dvadesetak koraka dalje, nalazilo se ono što je očekivao. Desetorica ili dvanaestorica maskiranih ljudi raspoređenih u širokom polukrugu prema njemu, svi zagledani u njega.

— Zdravo Jensi! — reče neko iz tog živog lanca. — Izgleda da si ti prilično uobražen čovek!

Uglom oka Jensi je video čak i prosjaka sa kraćom nogom koji je stajao oslonjen na zid ispod trema konjušnice i zurio u njega zlurado iscerenog-lica.

Sumrak se polako pretvarao u mrak a duž ulice utihnuše i poslednji glasovi.

— Čujemo da si prilično uobražen, Jensi! — ponovi onaj isti glas.

IV

Možda! — mirno je odgovorio. — Ali, ja sam nešto spremniji za ovakve igre nego nesrećni Henk Rior-den. Hajde, počnite! Šta čekate?

Stajao je kao ukopan, netremice pazeći da mu ne promakne neki pokret u otegnutom lancu ljudi, osećajući kako mu hladni žmarci prolaze kroz telo. Tako je bilo uvek u trenucima obračuna. Prijatna toplina naglo je nestajala iz zategnutih mišića a zajedno sa njom i sva osetljivost i smisao za normalno, trezveno rezonovanje.

Postajao je neko bez tela i bez nerava.

A vreme je mirovalo.

U potmuloj tišini njegove reči odjeknule su kao udarci biča. Svestan njihovog efekta, s blagim prezirom pomislio je da mu je njegovo po zlu čuveno ime i ovog puta učinilo veliku uslugu. Jer, ljudi u lancu okleva- li su duže nego što su smeli, nepovratno propustivši dragocen trenutak iznenađenja. Zahvaljujući tome mogao je tačno da oceni koji će od maskiranih ljudi prvi potegnuti oružje. Znao je da će to biti onaj četvrti s desne strane, lako povijen napred i sav nekako zategnut, kao da se spremao na skok.

— Koliko si brz, Jensi? Hajde, da vidimo? — reče neko iz lanca, ali ne onaj povijeni.

Bio je to stari trik sračunat na to da skrene njegovu pažnju na tu stranu. Istog trenutka povijeni čovek posegnu za oružjem. Učinio je to brzinom iskusnog revolveraša, ali ipak ne toliko brzo da bi iznenađio Jensija koji brzinom munje poteže revolver i opali skoro i ne nišaneći. Maskirani pade na lice i ostade da leži. Više se nije pokrenuo. Šešir slete sa njegove glave i otkotrlja se na stranu.

Odnekud iz hotela odjeknu prodoran krik odobravanja.

Jensi Dolan se u tri krupna koraka stvori u uličici sa leve strane i iza ugla opali jedan metak na poslednjeg čoveka u lancu. Video je kako se ovaj zaneo, zgrabio sa obe ruke stub ispred ulaza u obližnju zgradu, a zatim nemoćno pao.

Dva događaja zbila su se brzo jedan za drugim. Maskirani ljudi brzo

su počeli da pucaju, svi u isto vreme, ali Jensi je već bio u zaklonu, iza ugla. Kuršumi su zujali kao osice, otkidajući parčad maltera i drveta iz zida iza koga se Jensi sklonio. A onda su tu paljbu nadjačala dva zaglušna pucnja iz puške. Istog trenutka pucnjava iz revolvera prestade i maskirani ljudi brzo pojuriše preko ulice, da pronađu bilo kakav zaklon.

U tišini koja je nastala Jensi je lako mogao da čuje kovačev glasan i podrugljiv smeh. Zatim jedan glas, glas Maksa Harisona, pribran i hladnokrvan naruši tišinu.

— Dosta je bilo pucnjave! Prestanite, Dolane! Prestanite!

Šta ovo treba da znači? Zašto ne nastave?! — razmišljao je Jensi sumnjičavo.

Odjednom prosjak sa kraćom nogom ispusti krik gnevnog razočarenja. Teško hramajući pošao je preko ulice, pravo prema Jensijevom skloništu.

— Uхватite ga! Uхватite ga! — vikao je cereći se i mašući rukama poput ludaka.

No, nije prešao ni deset metara kad iz hotelskog trema istrčase ljudi. Jedan od njih zgrabi prosjaka i obori ga u prašinu na ulici. Ostali dotrčase do ugla ulice i napraviše polukrug, na taj način štiteći Jensija od revolvera maskiranih napadača.

— Pođi sa nama do hola! — reče jedan od zadihanih ljudi. — Skloni se tamo! Jer, Maks Harison je čovek kome nikad ne smeš verovati. Zapamti, nikad!

Opkoljen rudarima Jensi se pope na niski trem hotela a onda uđe u hol. Ljudi je svakog časa bilo sve više. Stajao je u centru tog uzburkanog mnoštva, zbunjen, pitajući se šta dalje da preduzme. Znao je da Maks Harison nije ni budala ni čovek mekog srca. Iza njegove naredbe da pucnjava prestane krila se neka zadnja namera. Kakva?

Onda je ugledao kovača kako se kroz masu probija prema njemu.

Oči su mu pobedonosno sijale. U jednoj ruci držao je tešku dvocevku, a na dlanu druge dve prazne čaure.

— Napao sam ih s boka! — rekao je, svojim prijatnim baritonom. — Samo dva metka, ali i to je bilo dovoljno da pobegnem kao zečevi.

— Ti si pokojnik, Barni — reče jedan rudar zamišljeno. — Do sutra uveče bićeš mrtav. Harison nikom ne oprašta.

— Do sutra uveče neko će biti mrtav, ali to neću biti ja — nije se uzbuđivao kovač.

Zagledao se u tvrdo, bronzano lice Jensija Dolana, a oči mu zasvetlucaše.

— Čujte, ljudi! Harison je dugo radio šta je hteo! Držao nas je u strahu. Ubijao nas je i terorisao. Mi nikad nismo imali čoveka koji bi nas poveo. Ja sam iz Dedvuda. Dobro poznajem Jensija Dolana. Nikad ga još nisam video da je pred nekim ustuknuo. On je čovek kakav nam je potreban. On treba da nas povede protiv Harisonove bande!

Novi ljudi su stalno pristizali. Vest o događaju kružila je gradom. Nevidljivi telegraf je brzo radio. Bilo je to slično prerijskom požaru. Hotelski hol na kraju postade pretesan.

Jensi Dolan je stajao nepomičan i ćutljiv, posmatrajući ljude oko sebe. Ta tvrda lica postala su nešto raspoloženija nego inače. Osećao se kao čovek koji je otvorio vrata užarene peći i koga je jarosna vrućina iznenada zapahnula u lice.

Barni, kovač, ponovo se nasmeja.

— Šta treba da se učini, Jensi?

— Pogodniji trenutak za akciju još nismo imali?! — viknu jedan od rudara. — Zato ne smemo propustiti svoju šansu!

Jensi zamišljeno klimnu glavom.

— Da, mogli bismo ih sada napasti.

— Šta sam vam rekao? — uzviknu kovač. — Samo jedan pravi vođa! Eto, to nam je bilo potrebno!

— Mogli bismo ih sada napasti! —

ponovi Jensi. — Ali, zašto da naletimo na metke tamo napolju? Kome bi koristilo da na ulici ostavimo dvadesetoricu mrtvih? Previsoka cena da bi se očistio grad koji će kroz dve ili tri godine, kad ovde nestane zlata, postati obična ruševina. Sem toga, ne smemo zaboraviti da je Harison naredio prekid vatre. Zašto je to učinio? On je veoma lukav! Zna šta radi! Ako napadnemo njegove ljude, uletećemo pravo u zamku koju nam je on pripremio.

— To je tačno! — priznade kovač. — Prokleta tačno!

Ostali rudari se pobuniše.

— Mi želimo samo Harisona, šerifa Londžera, sudiju Hejlja i advokata Sonija Fara! Ostali nas ne interesuju! Treba da krenemo odmah!

— U tom slučaju naletećemo na njihove metke.

— Jensi zna šta govori! — viknu kovač. — Ljudi, ne budite tvrdoglav! Saslušajte ga!

— On hoće da nas obmane! — besno je vikao hromi prosjak. — Ne verujte mu! Ko je on, i zašto je došao ovamo? Dok je bio tamo na ulici, činilo se da je sve u redu. Ali Harisonovi ljudi ga nisu nijednom pogodili. A onda je Harison naredio da pucnjava prestane. Pitam vas zašto on nije pogođen? I zašto je Harison naredio prekid pucnjave? Sada Jensi stoji pred nama i nagovara nas da ništa ne preduzimamo. Ja znam i zašto! Ona devojka...

Neko od rudara ga uhvati i izgura ga iz hotela.

— Gubi se, pokvarenjače! Ne mešaj se u stvari kojima nisi dorastao. Iz tebe izbija samo ogromna mržnja prema Jensiju!

Jensi sačeka da se žamor oko njega malo utiša.

— Strpite se još malo — rekao je.

— Dokle? — upita neko iz mase.

— Zašto glasno da kažem nešto što će odmah biti preneto Harisonu? Ne zaboravite da on i među vama ima svoje doušnike. Pred nama je duga noć i još duži dan. Da li me

shvatate? Nikada ne igrajte igru čija pravila je izmislio neko drugi.

— Ne! Ne verujte mu! — viknu hromi prosjak od ulaza.

Jensi mahnu glavom, okrenu se i polako pođe uz stepenice. Na četvrtom stepeniku ponovo se okrenuo prema ljudima u holu.

— Možda je taj jadnik u pravu. Ne verujte nikom. No, tačno je da sam ja na vašoj strani i da možete da računate na mene. Ma šta da se dogodi, ostaću sa vama do poslednjeg metka. Ali, ne verujte mi previše. Zašto da mi verujete?

Popeo se na sprat i dugim i mračnim hodnikom stigao je do svoje sobe. Ispod vrata sobe u kojoj je stanovala Nensi Kalver probijala se traka svetlosti, ali on uđe u svoju. Prišao je prozoru, spustio zavesu i tek tada upalio lampu. Izvesno vreme je neodlučno stajao na sredini sobe a onda je polako napunio revolver i ponovo ga stavio za pojas. Posle toga je seo na krevet, savio cigaretu i odsutno se zagledao u gole zidove.

Kad je popužio, ugasio je opušak i ustao. Želeo je da nekako spase Sonija Fara i to samo zbog Nensi Kalver i njenih suza. A znao je da se ta njegova ideja rudarima nikako neće svideti.

Iznenada se trgao. Shvatio je zašto je Maks Harison naredio prekid pucnjave. On je znao da je Nensi Kalver razgovarala s njim. On je znao da će Jensi pomoći Soniju Faru zato što je devojka od njega to tražila. A to će ujedno predstavljati kraj Jensijeve saradnje sa rudarima i na kraju će mu navući omču oko vrata.

Izašao je u hodnik i prišao vratima devojčine sobe. Upravo je hteo da zakuca kad začu tih i prigušen Nensin glas, a odmah zatim i glas Sonija Fara.

Pritisnuo je bravu i širom otvorio vrata.

Svetlost iz lampe nejasno je osvetljavala sobu. Prozor sa desne strane, koji je gledao na dvorište, bio je

otvoren. Soni Far je stajao u jednom uglu, dalje od svetlosti i dalje od prozora. Kad je čuo da se vrata otvaraju brzo se okrenuo i ne verujući zagledao u Jensija. Na njegovom mršavom, ptičjem licu video se izraz očajanja.

Nensi Kalver stajala je na sredini sobe, pribrana i prkosno uzdignutih ramena.

— Molim vas, zatvorite vrata — rekla je, ugledavši Jensija.

Strah i očajanje nestadoše sa Farovog lica. Umesto njih pojavi se izraz nadmene drskosti.

— Zašto niste kucali?

— Soni, znamo da imaš oštar jezik. Ali, ne isprobavaj ga na Jensiju.

— Zašto? Zar mu nešto dugujem?

— Zaboravljaš da je tvoja sudbina u njegovim rukama.

— Zar sam molio za pomoć? Nensi, možda si ti tražila pomoć u moje ime? Da sam znao...

— Ne, nije to učinila! — reče Jensi.

Prišao je otvorenom prozoru i pogledao u mračno i zapušteno dvorište. Lestve prislonjene uz zid, dosezale su do samog prozora.

— Nije imala potrebe da moli — nastavio je. — Dovoljno je bilo već i to što je došla u Glenrok i odsela u ovom hotelu.

— Meni nije potrebna ničija pomoć! — ponovi mršavi advokat.

Jensi rukom mahnu prema prozoru.

— Razmislite sami, Fare. Zašto ste se popeli ovamo lestvama, a ne stepenicama, kao što ste to inače činili?

— Odgovorite sami na to mudro pitanje! — neljubazno se podsmehnu advokat.

— Dok je trajalo, sve je bilo u redu — mirno produži Jensi. — Maks Harison je bio vaša pokretačka sila. Harisonova moć je i vama davala osećaj moći. On je bacao veliku senku i vi ste pod njenim okriljem mogli bezbedno da se krećete. Mogli ste da se smežete ljudima u brk, svesni

da vam oni ništa ne mogu jer se plaše Harisona. Sada je sa tim završeno. I sami to znate, inače ne biste upotreбили lestve. Vi se plašite, Fare!

— U ovom gradu će doći do krvavog obračuna sa mnogo mrtvih! — prasnu Far. — A sve to ćete vi izazvati? Zašto ste došli? Zašto ne ode-te?

— Ha-ha-ha! Govorite li to u ime postojećeg reda i poretka čiji ste i vi na neki način deo?

— Zašto da ne? Da nije ovde Harison, bio bi neki drugi pokvarenjak. Jeste li ikada čuli za neki rudarski grad u kome vladaju red i mir? Niste i nećete. Zato pustite ljudsku prirodu da čini ono što mora. Ja znam da je Harison hulja. Ali, sa druge strane, on je bio dovoljno dobar da me odvrati od kopanja po bezvrednom nalazištu, i da mi omogući da zarađujem u profesiji za koju sam se pripremao.

Nensi Kalver napregnuto je posmatrala Sonija Fara. Citavo njeno skladno telo izgledalo je nekako čudno mirno. Upijala je u sebe svaku izgovorenu reč.

— Želite li da se izvučete iz ovog grada? — direktno je upitao Sonija Fara.

— Već ću se nekako snaći.

— Nećete uspeti da odete ni dvasdeset metara bez tuđe pomoći. Konjušnica je sada već pod prismotrom. A ne zamišljajte, valjda, da biste Nensi i vi mogli da odete peške? Bez konja ne vredi ništa da pokušavate!

— I šta nam sada predlažete? — upita Soni Far a njegovo sitno lice odjednom nekako otvrdnu i skupi se u ružnu grimasu. — Šta?

— Želite li da on ode iz Glenroka? — upita Jensi devojk.

— Da — odgovori ona jasnim glasom, gledajući ga pravo u oči. — Volim da završim ono što započnem.

Soni Far se nasmeja kratkim, zlobnim smehom.

— Vaša moralna načela izgledaju mi prilično rastegljiva, Dolane — reče Soni Far. — Želite da uvedete

novi red u ovom naselju a istovremeno i meni nudite svoju pomoć. Zar ne shvatate da time obmanjujete ljude koji su vas izabrali za svog predvodnika?

Jensi klimnu glavom.

— Ako su karte tako podeljene, onda odigramo igru do kraja. Nemojmo se kasnije žaliti na lošu sreću. Sutra uveče dva konja će biti skrivena u šumarku sto metara daleko od hotela. Čim se smrkne, vas dvoje idite tamo korakom šetača i odmah odjašite. Kad odnaknete, čućete pucnjavu, ali se ne zaustavljajte. Ti meci neće biti namenjeni vama nego onima koji su ostali u Glenroku.

— Zašto samo dva konja? — upita devojka.

— Zato što odlazite vas dvoje — odgovori Jensi nekim čudnim, bezbojnim glasom.

— A vi?

— Ja ću morati da malo odložim svoj odlazak.

— Onda ćemo i mi odložiti naš — mirno je rekla.

— Pretpostavljam da treba da vam zahvalim, Dolane — reče Soni Far. — Možda ću to i učiniti. Sutra, pre nego što odjašemo.

— Čekaćemo! — reče ona kratko. Jensi teško uzdahnu.

— U redu. Neka budu tri konja.

Soni Far pride prozoru a Jensi utnu svetlost lampe.

Sledećeg trenutka Far opkorači prozor i bez reči iščeze.

Prošao je ceo minut pre nego što je Jensi ponovo pojačao svetlost lampe. Nensi Kalver stajala je u istom položaju, očiju punih iščekivanja. Ali se naglo okrenu i otvori vrata.

— Kad stignete natrag u Flečer-Mauntin, proverite da li ste sa sobom povelili čoveka koji vam je potreban. Sutra nemojte izlaziti na ulicu.

Čuo je iza sebe kratak brz uzdah, a zatim i njene tiho izgovorene reči.

— Jensi, ja već znam ko mi je potreban.

V

Soni Far se, spusti do poslednje prečage na lestvama i tu je stajao sve dok se u sobi Nensi Kalver ponovo nije upalila svetlost. Disao je brzo, grčevito stežući svojim malim rukama prečagu na lestvama.

— Sad mi je sve jasno! — gnevno je prošaputao.

Negde u mraku nečija noga udari u drveni sanduk i naruši tišinu. Trenutak kasnije začu se tihi glas.

— Tag, vrati se u ulicu i osmatraj.

Soni Far stavi desnu ruku u džep u kome mu je bio revolver. Oprezno se kretao po mraku oko zgrade hotela, zastajući s vremena na vreme i napeto osluškujući. Išao je sve dok nije stigao do stražnjeg zida zgrade u kojoj se nalazio salun. Tu je nekoliko trenutaka stajao, a onda je naglo gurnuo vrata ramenom i ušao, zalupivši ih za sobom.

Maks Harison je zamišljeno sedeo za stolom držeći u rukama praznu čašu. Dva neizbežna, čutljiva telohranitelja stajala su iza njegovih leđa. Na stolici prekoputa sedeo je šerif Londžer, duvajući kolutove dima prema tavanici.

Harison ostavi čašu i pogleda Faru.

— Gde si bio do sada?

— U hotelu.

— Izbegavaj to mesto. Donji deo grada je pod kontrolom rudara. Mi se držimo saluna.

— Dokle tako?

— Dok njima ne padne na pamet da nas napadnu.

— Zar ne možemo ništa pametnije da uradimo? To mi ne liči na tebe, Harisone.

Debeli čovek se nasmeja.

— Ti još ne znaš kakav sam ja. Jedna stvar u jedno vreme... možda i pre nego što svane zora...

Far uze Harisonovu praznu čašu i

napuni je viskijem iz boce koja je stajala na stolu. Ispio je sve u dva gutljaja i počeo nervozno da šeta po prostoriji.

— Ne ove noći, Harisone — rekao je.

— Zašto?

Far se okrenu prema njemu.

— Jensi će odložiti bitku do sutra uveče.

— Kako znaš?

— Zato što je odlučio da u to vreme pobegne sa mojom devojkom. Podi sa nekolicinom ljudi u čestar južno od hotela, kad sutra bude zašlo sunce. Tamo ćeš naći tri konja koji ih čekaju.

Harison ga radoznalo pogleda.

— Tri konja?

— Pretpostavljam da im je treći konj potreban za odmenu — reče Far pribrano.

— Znači, ona te je napustila — konstatova Harison, namerno prelazeći preko onog što ga je daleko više interesovalo.

— Bili smo vereni godinu dana a sa njim se upoznala pre dvadeset i četiri sata — gundao je Far. — Ne znam zašto joj se toliko svideo. Šta je to što može da natera ženu da se toliko izmeni za jedan dan, Harisone?

Debeli čovek je nekoliko trenutaka lupkao vrhovima prstiju po stolu. Onda mu se uglovi debelih usana razvukoše u podsmešljiv osmeh.

— Ne poznajem žene. Bar ne takve kao što je ta devojka. Ali poznajem tebe.

— Dobro, da čujemo! — reče mršavi advokat i prkosno zabaci glavu.

— Ti si pomalo kočoperan momak, Soni. Imaš fine manire, đavolski bistru glavu i brz jezik. U nekoj sređenoj društvenoj sredini ti bi briljirao. Bio bi veliki čovek. Ali ovde, u ovom surovom naselju ti si običan mali čovek. Shvataš li šta hoću da kažem? Red i zakon — to je sredina koja tebi odgovara i u kojoj bi zaista mogao da briljiraš. Ali, ti nemaš ni

dovoljno hrabrosti ni dovoljno nerava za ovaj život pun nereda i grubosti. A Jensi je čovek koji podjednako dobro može da se uklopi u svaku sredinu. Možda je to i devojka uvidela.

— Drago mi je što sam čuo tvoje iskreno mišljenje o svemu, Harisone! — sa žestinom reče Far.

— Slušaj, mali. Bio sam dobar prema tebi, ali možda će i tome doći kraj. Ko zna?

— Zar je došlo do toga?

Harison slegnu ramenima.

— Možda jeste, a možda nije. Ja sam strpljiv i ne volim brze zaključke. A sad idi u salun i okrepi se višijem.

Far pocrveni od besa. Osećao se kao sluga koga gospodar otpušta jednim pokretom ruke. Naglo se okrenuo i izašao.

Čim je on izašao, šerif Londžer upitno pogleda Harisona.

— Tri konja?

— Da. Devojka je tražila od Dolana da pomogne Soniju Faru a Dolan nije mogao da se ogлуši o tu molbu. I tako su se njih troje dogovorili da sledeće večeri zajedno pobegnu. Ali, naš prijatelj Soni Far je primeto da se Jensi sviđa devojci i da se devojka sviđa Jensiju. Pokvaren, kakav jeste, odlučio je da ih izda.

Šerif Londžer klimnu glavom.

— Shvatam. Ali, zar ti se ne čini da je on time isuviše iskomlikovao čitavu stvar, i da je doveo u pitanje i svoje sopstveno bekstvo?

— Ne. Soni će se pobrinuti da negde pronade još dva konja i da ih sakrije. Ispričaće devojci neku laž i nagovoriti je da odu. Za to vreme Jensi treba da čeka sa ona tri konja dok ga mi ne uhvatimo.

— Prilično lukavo! — sa priznanjem u glasu reče šerif Londžer. — Lukavo.

— Soni Far mi je oduvek bio jasan. Čitao sam mu misli jer je veoma glup. Zato me ovaj njegov pokvaren i izdajnički plan ni najmanje ne iznenađuje.

— Ali, kad je već toliko dvoličan... Zašto ga onda mi ne...

Harison energično mahnu rukom kao da nekom skida glavu.

— Ne brini, Londžere. Doći će i to na red!

Za to vreme Soni Far je u salunu polako ispijao svoj viski. Jednim laktom oslonjen na šank, ispitivački je gledao sve u salunu u kome su sada bili samo Harisonovi ljudi. Najzad mu se pogled zadrža na čoveku u udaljenom uglu. Kad se ovaj okrenuo prema šanku, Far mu dađe jedva primetan znak a onda polako izađe.

Napolju, na tremu, četvorica Harisonovih ljudi stajali su nepomično, pažljivo posmatrajući pustu i praznu ulicu. Soni Far prođe pored njih. Jedan od momaka progovori.

— Gospodine Fare! — Nemojte ići predaleko, molim vas. Rudari...

Far samo lako klimnu glavom. Kad se odmakao dvadesetak metara, začuo je neke korake ispred sebe. Ne obazirući se, skrenuo je u prvu ulicu sa desne strane.

— Evo me, gospodine Fare! — javi se njegov pratilac, poniznim glasom.

— Tome — počeo Far bez ikakvog uvoda. — Jednom sam te izvukao iz veoma neprijatne situacije.

— Znam, gospodine advokate. Samo mi recite šta treba da učinim. Urađiću sve što vi kažete.

— Potrebna su mi dva konja spremna za put.

— To neće biti lako, gospodine Fare. Ali, obećavam vam da možete da računate na mene.

— Sutra, čim se spusti mrak, sačekaj me pored puta koji vodi severno, prema Klejseru, tamo gde protiče potok — reče Far. — Daću ti dve stotine dolara onog trenutka kad stavim nogu u uzengiju.

— To je više nego poštena ponuda, gospodine Fare.

— Prihvati je, onda.

— Već sam je prihvatio. Hvala vam!

Bilo je podne sledećeg dana kada se kočija sa dva putnika zaustavila ispred hotela. Kočijaš se upravo spremio da siđe kad dva do zuba naoružana čoveka iziđoše iz hotela. Čulo se:

— Neka konji piju vode, a onda okreni kola i odvezi putnike tamo odakle si ih dovezao.

Nije bilo nikakvog protesta. Kočijaš je dobro poznao i ovaj grad i ove ljude.

Ulica je bila skoro sasvim pusta. Jedan čovek stajao je pored vrata saluna, a drugi ispred zgrade suda. Između te dvojice stražara iz bande Maksa Harisona protezala se nevidljiva linija preko koje od osvita dana nije prešao nijedan čovek.

I okolne šume bile su tihe i skoro sasvim napuštene. Sa neba, na kome se nije mogao primetiti nijedan oblak, pržilo je sunce. Vazduh je poigravao od jare.

Jensi siđe niz stepenice u prostrani hol, a dvadesetak rudara okrenuše glave prema njemu. Pažljivo su ga posmatrali.

Kovač Barni napusti grupicu ljudi sa kojima se kartao i pređe preko hola.

— Još ovoliko naših ljudi nalazi se sa druge strane ulice, u trgovini mešovitim robom. Druga grupa, isto toliko brojna, čeka u zasedi, raspoređena oko rudnika. Ako je potrebno, mi možemo još da čekamo.

Jedan ridokosi rudar povijenih ramena otvori vrata i uđe, a onda se primače i stade pored kovača.

— Ulica je dovoljno sigurna da čovek može mirno da se šeta — rekao je. — Oni čekaju. Mi čekamo. Voleo bih da znam šta čekamo?

— Vi hoćete četiri glavna čoveka — reče Jensi. — Voleo bih da znam kako mislite da dođete do njih?

— Da odemo tamo gde se oni nalaze — reče ridokosi samouvereno.

Među prisutnim rudarima nastade tiho komešanje i došaptavanje.

Onda se vrata otvoriše i u njima se pojavi hromi prosjak.

Jensi ga i ne pogleda.

— Ako ti se toliko žuri, odšetaj do saluna i pronadi te koje tražiš. Vrata su otvorena, a ulica je dovoljno široka.

Ridokosi zatrepta a lice mu preblede od ljutine.

— Zašto se okomljuješ na mene? Ja samo kažem da mi neke stvari u vezi sa tvojim odlukama nisu jasne!

Zastao je trenutak, mršteći se, a zatim produžio:

— Kad malo razložnije razmislim o svemu, moram da se upitam: šta sve ovo znači? Mi smo bili spremni za napad još prošle noći. Ali, ti si odlučio drugačije. Šta znači ovo odlaganje za jedan dan?

— Svako može da umre kad želi! — reče Jensi.

— Ja sam spreman na rizik.

— Pa onda rizikuj, do đavola! Ulica nije daleko!

Lice ridokosog se izdužilo. Još nekoliko trenutaka gnevno je stajao i zurio u bezizrazno Jensiјеvo lice, a onda se iznenada okrenuo i istrčao natrag, na trem.

Niko na njega nije pucao.

U holu se osećala neka čudna tišina. Ljudi razmeniše zabrinute poglede a zatim nastaviše da igraju karte.

Kovač se glasno nasmeja.

— Rasturio si ga, Jensi — rekao je. — Divim ti se.

Podimo u tvoju radionicu, Barbi. Hteo bih da o nečemu nasamo razgovaramo.

Idući jedan pored drugoga pošli su prema vratima.

— Ulica možda i jeste sigurna, ali ne za tebe, Jensi — reče jedan od rudara. — Harisonov strelac čeka te u zasedi pored prozora u potkrovlju zgrade u kojoj je sud.

Jensi odmahnu glavom.

— Harison je pametan. On bi više voleo da me ubije na neki drugi način. Znam tu igru.

Okrenuo se i izašao iz hotela. Petrica rudara iz hola odmah se primakoše prozorima.

Gledali su za njim dok je nehalim korakom prelazio preko užarene ulice, rame uz rame sa Barbijem, i skrenuo u kovačnicu.

— Ima odlične živce! — reče neko sa priznanjem u glasu.

Hromi prosjak prede ogorčenim pogledom preko ljudi u holu.

— Bio je siguran da Harisonov strelac neće pucati u njega. Ja znam šta znači ovaj dan čekanja i odlaganja. Jensi pomaže Nensi Kalver da izvuče Sonija Fara iz grada. Njih dvoje večeras nameravaju da pobegnu. Kako znate da i Jensi neće otići sa njima?

— Gubi se idiote! — procedi jedan od rudara.

Iako mu je glas zvučao sigurno, ipak je i u dubini njegovih poštenih očiju tinjala neka sumnja.

Na drugoj strani ulice, u kovačnici, Jensi je stajao nedaleko od vrata pažljivo osmatrao mali okrugli prozor na potkrovlju zgrade suda, iza koga se nazirala crna, nepomična senka.

Vreme je proticalo.

Barni, kovač, neumorno je šetao od jednog do drugog zida kovačnice, zanet u neke svoje misli.

Ne skidajući pogled sa okruglog prozora zgrade suda, Jensi iznenada progovori.

— Potrebna su mi tri dobra i brza konja. Ne pitaj me zašto, Barni!

Čuo je kakô je kovač naglo prekinuo svoje besciljno šetanje od zida do zida, a zatim i njegov bezbojan glas.

— U redu. Govori.

Dva rudara nadoše niz ulicu i prodoše pored samog trema. Pogledali su u unutrašnjost kovačnice a zatim su se složno okrenuli i pošli natrag.

Jensi je sačekao dok se nisu udaljili.

— Večeras, čim padne mrak, ostavi konje u onom šumarku iza hote-

la. Ako je Nensi već odlučila da dođe čak ovamo po Fara i da ga čeka toliko dugo, nema nikakvog razloga da joj slomimo srce. Ne obaziri se na ono što želi rulja, Barni! Maks Harison je jedini čovek do koga nam je zaista stalo.

— Tri konja? — upita kovač.

Jensi je takvo pitanje i očekivao.

Osmehnulo se.

— To je njena ideja, Barni! — ali ja ću biti ovde. I to do poslednjeg metka! To sam već rekao!

Kovačevo lice sinu od neskrivenog olakšanja.

— Konji će biti tamo, Jensi! — mirno je rekao.

Jensi samo klimnu glavom.

— Poverenje je divna stvar, Barni. Nekoliko minuta su ćutali.

— Ne shvatam zašto si odložio napad? — reče kovač. — Mogli smo još prošle večeri sve urediti da Soni Far i Nensi Kalver pobegnu.

— Tačno je da smo mogli još prošle noći da osvojimo grad. Međutim, pitanje je koliko žrtava zaslužuje to osvajanje. Većina ovih rudara negde daleko ima svoje porodice, Barni. Kako bi se ti osećao da si ovog jutra morao da desetinama tih porodica napišeš da je njihov suprug i otac, znači hranitelj porodice, poginuo? Morao sam to da učinim da bi se izbeglo ono najgore!

— Ni večeras neće biti lakše — reče kovač.

— Nadam se da nikad nećeš morati da upoznaš ovu igru tako dobro kako je ja poznajem. Postoji oko trideset Harisonovih revolveraša koji nas čekaju u zasedi. Gomila plaćenika koji su hrabri sve dok znaju da im je tle pod nogama sigurno, odanih Harisonu sve dok je on slobodan i dok drži ovaj grad u šahu. No, sada više ništa nije sigurno. Harison sedi u zadnjoj odaji svog saluna i ispija viski za viskijem. Dani dokolice i sigurnosti su prošli, a ogorčeni rudari jedva čekaju odlučujući okršaj! Čuj, Barbi, propali ljudi znaju

da se bore kad ih neko pribije uz zid! Čekanje ubija njihovu srčanost. Pored toga, oni nemaju nimalo volje da se bore za izgubljenju stvar. Dali smo im dvadeset i četiri sata da razmisle o tome. Kad padne mrak, Maks Harison više neće imati svoje ljude. Bar ne većinu od njih. Oni će pobeći iz Glenroka. . .

— A Harison? Šta ćemo sa njim? — upita kovač.

— On neće pobeći! — reče Jensi mirno. — Suvviše je ponosan i siguran u sebe a da bi to učinio.

— Ščepaćemo ga! — uzviknu kovač. — Sudićemo mu, i dobiće ono što zasluđuje!

— Naravno, Barbi — saglasi se Jensi. — ali, ja ne želim da ijedan od vaših ljudi, od poštenih rudara, bude ubijen.

— A ako Harisonovi banditi ne pobegnu?

— Nema igre bez rizika, Barni. Ništa na svetu nije sasvim sigurno.

Bilo je oko tri sata posle podne. Sunce je i dalje nemilosrdno pržilo. Jensi je sedeo na praznom buretu od eksera i pušio cigaretu za cigaretom.

*

Već je uveliko pao mrak kad je Soni Far prošao pored stražnjih zidova nekoliko kuća i zaustavio se u mračnom dvorištu hotela.

Ispred njega je stajala vitka prilika a zatim je čuo i njen glas:

— Soni? Jesi li to ti?

— Jesam! — tiho je rekao. — Krećemo putem koji vodi preko Plejse-
ra!

— Gde je Jensi!

— On je već otišao napred! — odgovori Far i grubo je povuče za ruku. — Hajdemo!

Izašli su iz dvorišta i uputili se kroz retko drveće prema jugozapadu. Prešli su jedva pedeset metara, a tada Far skrenu prema putu koji je vodio u Flečer-Mauntin. Disao je

brzo osećajući kako mu se mišići, nenavikli na teži napor, sve bolnije zatežu.

Nensi Kalver ga je pratila u stopu, jedva nešto malo zadihana, uto-
nula u duboko ćutanje.

Nedaleko iza prve okuke skrenuli su na uži put. Prošli su njime oko sto metara a onda su zastali, nedaleko od brzog planinskog potoka. Sledećeg trenutka ugledali su i jednu ljudsku priliku, koja se odvojila od stabla nekog visokog drveta.

— Fare! Ovamo! Ne zadržavajte se na putu!

Konji su bili u šumarku.

— Jeste li sigurni da je Jensi pošao napred? — upita devojk.

— Ko? Jensi Dolan? — upita Harisonov čovek sa neskrivenim iznenađenjem u glasu i sumnjičavo odmeri Fara.

Nensi Kalver uzjaha. Trenutak kasnije i Far učini isto.

— Ovo se tebe ništa ne tiče — rekao je čoveku. — Sad možeš da odeš.

— A mojih dve stotine dolara?

Negde se začu topot kopita. Neko-
liko trenutaka kasnije putem brzo
projaha grupa jahača.

— Beže ispred onoga što dolazi — reče Far. — I mi ćemo tim putem. A oni koji ostaju u Glenroku imaju vrlo male šanse da prežive krvavi obračun.

— Dajte mi mojih dve stotine dolara.

— Neću. Zašto da ti ih dam kad sam to i sam mogao da učinim?

— Toga sam se i plašio! — uzviknu čovek, a zatim se naglo okrenu prema devojci.

— Gospodice, Jensi Dolan nije odjahao. On je u gradu i o ovome ništa ne zna!

— Trebalo bi da te zbog toga ubijem! — povika Far.

Nensi zateže uzde svog konja i odmače se u stranu.

— Slobodan si, Soni! — rekla je odsečnim glasom. — Rekla sam ti da volim sama da privedem kraju

ono što sam započela. E, pa sada je među nama sve gotovo i ja ne mogu reći da mi je zbog toga žao, ili da sam tužna. Nećemo se više nikad videti, Soni! Zbogom!

Okrenula je konja i poterala ga prema Glenroku.

— Nensi! Vрати se! — viknu Soni Far za njom.

I to je bilo sve.

Koji trenutak kasnije u mraku odjeknu pucanj. Nensi naglo zaustavi konja, a telo joj zadrhta od bola i užasa.

Harisonov čovek iskrсну iz šumarka.

— Ne žalite za njim, gospodice! — rekao joj je. — Povukao je revolver protiv mene, ali ja sam bio brži i spretniji. Ne žalite za njim, gospodice! On ništa nije vređeo!

Rekao je još nešto ali ga ona više nije slušala jer u Glenroku otpoče pucnjava.

Nensi Kalver ponovo obode konja i jurnu prema gradu.

VI

Više nije bilo dokolice ni kartanja. Grupa rudara okupila se u prostranom hotelskom holu. U njihovim očima videla se želja za konačnim obračunom.

Jedan rudar je upravo ušao.

— U salunu je i dalje tišina. Pažljivo sam osmotrio i zgradu suda, ali nisam video nikoga.

Jensi je neko vreme ćutao, zamišljenog lica.

Prešao je pogledom preko lica ljudi oko sebe.

— Hoću da radite ono što vam budem rekao.

Ridokosi se stvori ispred njega.

— Šta si nam do sada uopšte rekao?! — zajedljivo je upitao. — I šta nam je donelo ovo čekanje? Sad se moramo sukobiti sa onima sa kojima smo to mogli učiniti i juče.

— Smiri se! — progundа kovač. — Uskoro ćeš sve saznati!

— Kad čujete pucanj iz revólvera, krenite! — reče Jensi.

Malo se pomerio da izbegne ridokosog i krenuo prema vratima.

Ridokosi mu prepreči put.

— Kad mi krenemo, ti ćeš biti s nama. Mi sumnjamo u tebe!

Jensi ga pogleda.

— Izvini, ridokosi! — rekao je i snažno ga udario pesnicom u bradu. Ovaj pade kao pokošen.

U tišini koja je nastala, Jensi ponovi svoje uputstvo.

— Kad čujete pucanj, krenite u napad!

Iz zadnjih redova začu se histeričan uzvik hromog prosjaka.

— Ne puštajte ga!

Ali, Jensi je već bio napolju. Kovač je stajao u vratima i prezrivo gledao nesigurne rudare.

— Da li neko ima nešto da kaže?

Rudari su ćutali.

Kad je izašao na ulicu, Jensi krenu prema sporednom ulazu u Harisonov salun, ispod čijih se vrata videla traka svetlosti. Ne oklevajući, otvorio ih je i ušao. Zatim je zastao i brzim pogledom obuhvatio celu prostoriju.

Maks Harison, ogroman i nekako pospanog izgleda sedeo je pored malog stola na kome se nalazila lampa. Iza njega, upola okrenut leđima bio je šerif Londžer. Telohranitelji su nestali.

— Harisone, vaši ljudi su pobegli — reče Jensi.

— Saznao sam to pre nekoliko minuta. Jeste li zbog toga odložili napad za jedan dan?

— Jesam. Ta igra mi je dobro poznata.

Maks Harison neuobičajeno brzo za svoju težinu pomeri ruku i sruši lampu. U prostoriji zavlada mrak.

Jensi, koji je nešto slično i očekivao, odskoči u stranu i opali. U maloj sobi pucanj odjeknu kao eksplozija bombe a oštar miris baruta odmah ispuni vazduh. Uz kratak uzdah, ogromno Harisonovo telo pade na pod.

Plamen ponovo se vnu, ali ovog puta iz revolvera šerifa Londžera. Jensi Dblan, hladan i pribran, u tom smeru opali drugi metak. Londžer pade bez glasa.

Sledećeg trenutka, iza vrata koja su vodila u salun, odjeknu vika gomile i vrata se otvoriše. Jedan čovek podiže fenjer iznad glave dok su iza njega nagnuli ostali rudari.

— Više bih voleo da smo ih uhvatili žive i da smo ih obesili! — reče neko.

— Oni se nikad ne bi predali. Zнали su šta ih čeka?

— A Sonija Fara si pustio da pobegne sa devojkom?

— Soni Far je mrtav! — reče drugi rudar. — Leži pored puta koji vodi prema Plejseru.

Jensi se progura kroz masu i izađe ispred saluna. Čekala ga je tamo, vitka, nepomična i bleđa.

— Izgleda da će u Glenroku uskoro biti svatova! — reče zadovoljno kovač i svi počеше da viču i da bacaju šešire.

K R A J

NOVA KRIMINALISTIČKA SERIJA

SVAKOG MESECA NOVA EPIZODA

U STRIPU **NIK
RAJDER**

NAPETO
VRATOLOMNO
ŽESTOKO

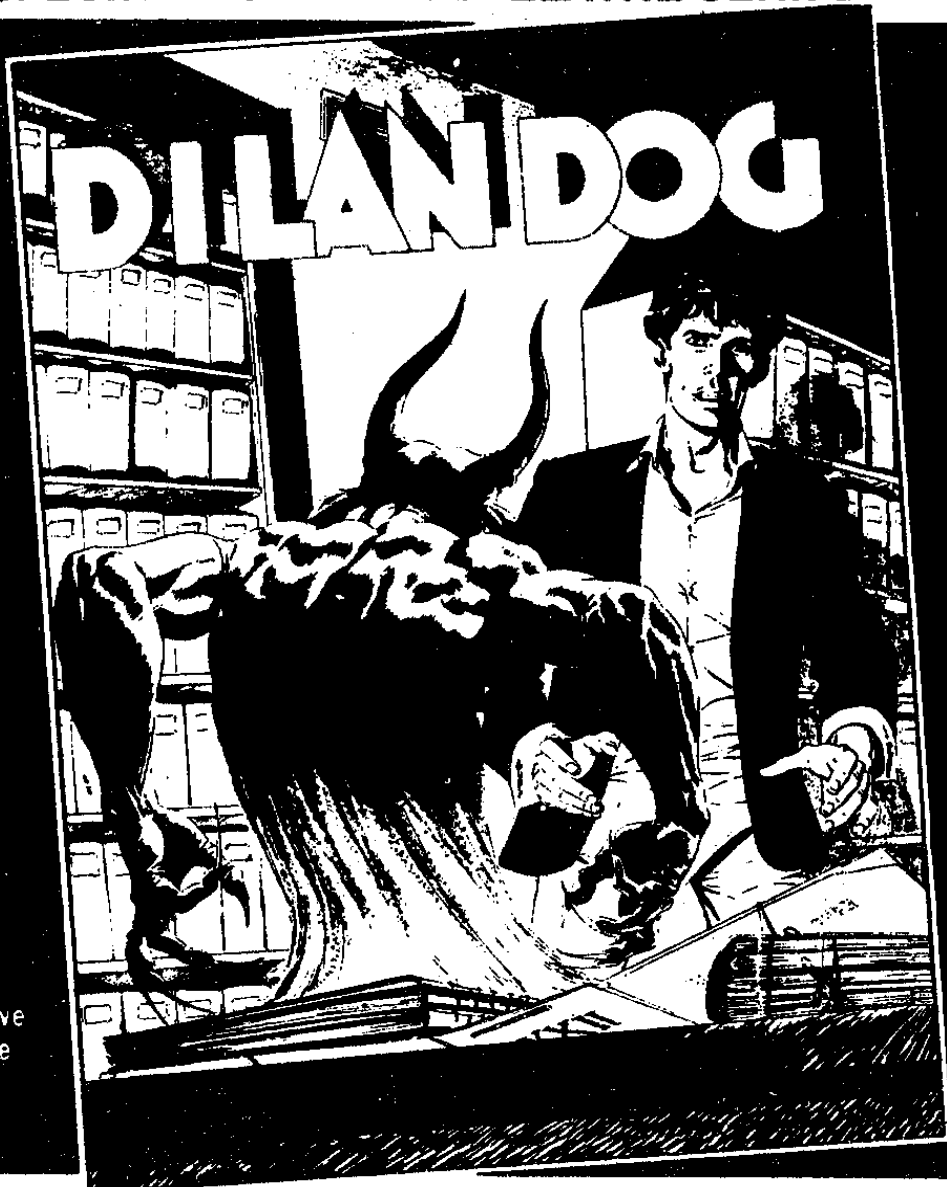

NA SVIM KIOSCIMA

NAJNOVIJI FANTASTIČNI STRIP

NA SVIM KIOSCIMA

SPECIJALNO IZDANJE »ZLATNE SERIJE«

DILAN DOG
detektiv koji
se ne plaš
strave i užasa

DILAN DOG
u događajima
na granici
sna i jave

DILAN DOG
rešava slučajeve
koji prevazilaze
i najbujniju
maštu

DILAN DOG se hvata ukoštac sa silama mistike i zla

DILAN DOG NA SVIM KIOSCIMA

NA SVIM KIOSCIMA

SEI STRIP

**SAMO
ZA
ODRASLE**

ZA NAŠE ČITAOCE

U SLEDEĆEM BROJU

DŽ. Gilman

DESET NADGROBNIH SPOMENIKA

Vezao je konja za jednu granu i izvukao vinčesterku. Napojio je životinju i dao joj malo hrane. Onda je počeo da se penje. Pogledao je unazad, ali nije ugledao kola. Zatim je počeo da puži preko ravnog vrha. Vatra na obali potoka još je tinjala, a ljudi oko nje su spavali...

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORIMO!